Motto:

Ca un câine rău,
A început să latre un gând:

-Dacă pierzi tot, cine rămâi?

1

Îmi ridic cu greu picioarele din noroiul adânc, unul câte unul. Mă stropesc pe spate şi simt că mi-a ajuns chiar şi pe păr. Plouă, ploaie rece de toamnă, mi se preling stropii reci pe frunte, mari şi reci. Mă doare puternic undeva în mijlocul pieptului, foarte adânc şi ascuţit… Dacă pun mâna să încerc să stopez cumva durerea, o simt alunecând undeva în plămâni, mai de nepătruns şi mai greu de controlat. Aşa că ţin mâinile deasupra pieptului, tremur şi-mi ascult gândurile cum se ceartă între ele. Sar cât pot de sus, ca să mă înalţ deasupra caselor şi grădinilor, aşa cum făceam adesea, nu cu mult timp în urmă… Mă înălţam şi zburam ore în şir deasupra clădirilor şi mă strecuram printre firele de electricitate fără să le ating. Numai cu forţa braţelor mele puteam să plutesc şi să fac zeci de kilometri noapte după noapte… Acum nu ştiu ce am de la o vreme; cad mereu în noroi şi îl simt rece, îl simt chiar şi între dinţi cum scârţâie… Sar cât pot de sus însă nu mă mai pot înălţa…

-Scoli, leneşo, că e cinci!

Deschid un ochi şi mi-e teamă brusc că nu mai pot încerca să mă ridic măcar o dată… M-am trezit din nou şi tot ce a rămas e doar durerea din piept, ascuţită ca un topor şi zgândărind aşa de dimineaţă, fără milă… Poate că nu e în piept, poate e mai jos în stomac, poate e o foame cumplită, de la faptul că aseară nu am prea mâncat… De fapt în ultimele zile nu am prea putut să mai mănânc… Nici nu am prea avut ce…

Mă trezesc în fiecare dimineaţă la cinci. Nu pentru că trebuie să mă duc la muncă ori pentru că îmi face plăcere. Mă trezesc numai ca să-l pregătesc pe Mihai. Numai duminica dorm pe săturate sau din când în când până mă strigă mama care locuieşte în vecini: “Hai la gard, să-ţi dau o oală cu ciorbă...”

În fiecare dimineaţă încerc totuşi să protestez, când aud fără milă:

-Scoli leneşo, nu te mai preface că dormi!

-Îmi vine să vomit dacă mă scol din pat!

-Lasă nu te mai preface! Ştiu că nu ai nimic…

-Mihai… Nu vreau…

Plapuma caldă sare brusc de pe mine şi degeaba încerc s-o trag înapoi, n-am destulă forţă…

Mă trezesc pentru că n-am încotro, îmi târăsc picioarele grele prin încăperea pe care o folosim şi ca baie şi ca bucătărie şi-i pun mâncarea pe masă, în timp ce el se îmbracă şi se pregăteşte să plece. Asta îi face lui plăcere. Să-l servesc… Şi cum suntem proaspăt căsătoriţi, mă străduiesc să-i îndeplinesc toate dorinţele, toate plăcerile pe care le am la îndemână ori nu le am, dar le găsesc şi nu costă bani... Pun frumos un pachețel cu slănină, ceapă şi brânză, tai o bucată de pâine mare şi le învelesc cu un ziar. Asta e tot ce avem în casă şi nu mi se pare puţin… Le pun cu grijă în rucsacul lui. Apoi mă uit cu jind la patul încă cald. Sunt însărcinată, aş vrea să dorm, însă mirosul împuţit al casei mă face să vomit… Mai fug afară din casă câteodată să-mi dau sufletul, cu mâinele rezemate de casă. În spatele casei. Acolo aerul e curat, e numai miros de pământ proaspăt. Nu vomit nimic. Sunt numai greţurile.

Am nouăsprezece ani. Am copilărit împreună cu Mihai. Ne-am iubit dintotdeauna... Lucrurile s-au schimbat când am hotărât să ne îndreptăm amândoi spre aceeaşi profesie… Am început să învăţăm împreună. Petreceam mult timp împreună. Prea mult şi prea frumos… Nu ştiu cum, am rămas însărcinată.

Nu ştiu cum... Oricum, ce mai contează acum? Să scap de gura tatălui meu, a fost singura mea dorință. Am fugit în lume amândoi, pentru o zi, însă ne-am întors, pentru că în noaptea aceea a fost prea frig pe malul râului de lângă sat... Plouase şi tremuram din toate încheieturile, Mihai a căutat lemne şi a făcut foc să ne uscăm, însă mi-era rău şi am pierdut orice contact cu realitatea. Ne-au căutat şi ne-au rugat să ne întoarcem că se va face voia noastră… Oricum nu aveam unde să mergem ş ice să facem. Mihai ştiuse tot timpul că o să ne întoarcem la el. Am făcut nunta repede, nuntă mare, cu tineri mulți, nici unul de vârsta noastră nu era căsătorit. Ştiu că părem doi copii. Am hotărât că învățăm pentru facultate şi anul următor. Ai mei au pierdut speranța; unde să creşti şi copil şi să concurezi pe douăzeci de locuri când sunt patru mii de candidați la drept?

Eu am am rămas acasă - cine ar angaja o gravidă oricum - şi aştept să cresc copil, el a luat o slujbă necalificată. Îmi petrec diminețile curățând o casă urâtă, mică, cu miros de mucegai şi rahat de şoareci peste tot. Nu e casa noastră. E casa socrului meu. Şi nu avem o baie. Ne spălăm în lighean. Mă duc la mama din când în când să mă mai întind în cadă, în apă destulă, până mi se încrețesc mâinile şi picioarele.

Mă duc des la mama. Mai mănânc la ea. Magazinele sunt goale. Gătesc cu ce găsesc în grădină, cu ce am început să cultivăm de curând…

Câteodată mă duc doar ca să o întreb cum se face cutare sau cutare ciorbă. De multe ori ea zice: nu mai face, tocmai am făcut mai multă, ori zice ia de-aicea o bucată din asta sau ailaltă, ca să le găteşti mai târziu. Zic, nu-mi da, n-am unde să le țin, ştii că nu avem frigider… Nu am apucat să învăț să gătesc, nu ştiu să fac prea multe… Tot ce ştiu să fac cel mai bine acum, este, să mă străduiesc.

-Ciorba asta nu se poate mânca!!! Vine deseori câte un compliment de la Mihai.

De câte ori aud criticile, nu mă pot abține să nu plâng. El râde şi râde cu poftă când mă vede plângând. Mă simt total nefolositoare. Ca să fiu mai productivă, am început să lucrez şi singură în grădină. Am început să sap şi să plănuiesc ce fel de legume o să cultiv. Am pus o parte mare de grădină cu spanac şi salată. Sunt în luna a şasea. Am început să am dureri uneori, dar nu le bag în seamă. Muncesc zi de zi să curăț rahatul din jurul meu.

Zi şi noapte rahatul devine mai mare.

Nu-mi pasă. O să găsesc o soluție în curând…

Mereu cad adânc în mine şi construiesc mii şi mii de soluții acolo şi le şlefuiesc mereu. Aştept doar ziua când se vor potrivi ca o mănuşă…

2

-Ce facem cu corcoduşele alea?

-Le băgăm la cazan pentru țuică…

-Ce faceți de obicei cu țuica?

-O dăm… sau vindem…

-De ce nu le băgăm numai pe cele de pe jos, ce-i în copaci le putem culege şi vinde în piață…

-Te duci tu să le vinzi?

-Mă duc, bineînțeles că mă duc, dacă fac ceva bani să ne descurcăm mai bine… Sigur că mă duc, ce, crezi că mi-e ruşine să vând în piață?

În piață îmi aleg un loc la intrare, să fiu văzută de departe. Îmi aranjez marfa frumos şi pun pe cântarul închiriat greutățile şi aştept să-l umplu. Mă uit la oameni. Îmi place să-i privesc şi să trag cu urechea la ce spun... Fiecare om duce cu el o poveste. Fiecare îmi spune povestea lui prin toți porii din momentul în care apare în fața mea şi până în momentul în care se îndepărtează cu sacoşele pline … Văd un chip şi ghicesc povestea, ori o imaginez în secunde… Ochii spun mai mult decât glasul… Mersul şi gesturile completează povestea…

-Vai, tu, ce rău ai ajuns, să vinzi corcoduşe în piață! Exclamă sora mea cea mică, apărând de undeva din mulțime...

-Vai, tu, ce deşteaptă mai eşti, ce concluzii inteligente tragi când mă vezi…! Ia, pleacă de aici! Dar ea nu se lăsă uşor şi rămâne lângă mine şi gustă din câteva fructe mai coapte şi mai dulci…

-De când te-ai făcut tu vânzătoare de prune, tu, nu te doare inima să le faci concurență la babele astea?

-Dacă nu taci, îți bag o corcoduşă pe gât cu sâmbure cu tot! Ce-i rău în faptul că fac bani să-mi cumpăr nişte lucruri în casă?

-Cam rău tu! După aspirațiile tale de mare avocat!

-Ia marş de aici că ai întrecut măsura, deşteaptă te-a mai făcut mama, vedem noi cine râde la urmă! Şi mă întorc cu spatele la ea să evit o confruntare la un nivel mai mare, nivel pe care îl avem de nenumărate ori, însă nu în public…

Cu doar câțiva ani în urmă veneam cu mama în piață s-o ajut să vândă roşii…

Mi-amintesc mirosul înțepător al vrejilor care se frecau de picioruşele mele firave şi mă înverzeau, miroseam puternic a toamate şi mâinile mele rămâneau înverzite pentru multă vreme… Le culegeam cu grijă să nu se înmoaie, le ştergeam cu cârpe curate şi le aranjam în coşuri una lângă alta…

-Ai grijă, să nu rămână loc liber între ele, să nu se mişte că se înmoaie şi-şi pierd prospețimea! Aud şi acum vocea mamei care avea atâta răbdare cu mine…

Le duceam în oraş şi le vindeam ca pâinea caldă… Nu ştiam de ce se înghesuie lumea la roşiile noastre…

-De ce cumpără lumea numai de la noi, mamă?

-Noi le dăm mai ieftin că nu avem vreme să stăm în piață toată ziua… Trebuie să mulgem vacile…

Mai auzeam câte-o femeie spunând:

-De unde aduceți roşiile astea aşa de frumoase, că nu mai are nimeni în piață roşii aşa de mari!

-Le dăm ce au nevoie să se facă, doamnă, bălegar de la vacile noastre şi apă din belşug…

Dacă ne apuca seara în piață mama chema cumpărătorii:

-Hai doamnă, să-ți dau roşiile astea mai ieftin că am autobuz acuma şi ia uite ce frumoase-s roşiile, domnule, nu te duce acasă cu mâna goală!

Pun roşiile în cântar şi văd că deja s-au înmuiat…

-Mamă, roşia asta este moale!

-Taci că nu-i moale, abia le-am cules!

-Lasă fetițo, că sunt bune şi aşa, nu mai sunt alte roşii în piață…

Mama mă ia la rost după ce pleacă omul:

-Niciodată nu spui că marfa ta nu-i bună în fața clientului! Întodeauna o lauzi, chiar dacă nu-i perfectă… Cum altfel vrei să vinzi?

-Cum dați corcoduşele?

-Gustați, să vedeți ce dulci sunt! Revin eu din trecut când văd că cineva se apropie de mine…

Cântăresc corcoduşele şi vând… Împăturesc cu grijă banii şi-i pun în buzunar. Din când în când scot banii şi-i număr rar, cu plăcere… Simt că sunt banii mei… Pot să cumpăr în casă ce vreau… O să-mi cumpăr un frigider când fac destui… Sau poate un porc, dacă fac destui bani, o să-l îngraş şi o să avem mâncare la iarnă… N-o să mai aştept să-mi dea mama nimic…

3

Ies din spital şi aerul rece şi proaspăt mă loveşte puternic în nări. Străbat încet, fără grabă, drumul de la spital spre stația de autobuz, mirată de curajul cu care picăturile de ploaie se strecoară prin părul meu, mângâindu-mă pe obraji în jos, jucându-se cu buzele mele, făcându-se calde încât nu mai ştiam dacă sunt ele, ori sunt lacrimi. Singură, aştept autobuzul în stația plină de oameni cunoscuți. Urc în autobuz şi caut un loc unde să privesc pe fereastră şi să evit privirile celor din jur, ori încercarea cuiva de a purta cu mine o conversație... Simt putoarea din jur, dar nu mai am grețuri. Cu câteva zile în urmă am pierdut copilul…

A fost o fetiță…

S-a născut la şase luni.

A fost prea mică.

M-am trezit dimineața la cinci, în dureri violente şi nu mă puteam abține să nu țip... M-au dus la spital şi la şase am născut în sala de gardă; nu mai fusese timp să mă ducă sus în sala de naşteri.

-Eu sunt în luna a şasea, puteți să-mi opriți durerile? Eu nu trebuie să nasc! Eu mai am trei luni!

-Nu mai e nimic de făcut... şopti sora şi cu asta îmi frânse brusc aripile cu atâta durere cum nu mai simțisem până atunci. Durerea mai plânge, tare, în mine şi-acum. Nu vorbesc cu nimeni. Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta. Am vorbit destul la spital. Când au venit la fiecare două ore să mă întrebe ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat şi ce ați făcut. A fost avort spontan sau unul provocat, eram întrebată de fiecare dată, ca pe majoritatea femeilor din salon… Auzeam cum o altă femeie este întrebată : V-ați băgat o coadă de trandafir în vagin? Sau pe alta: Ați sărit de pe dulap şi n-ați pierdut, apoi ați stat cu fundul în apă fierbinte trei zile... După care v-a pornit hemoragia?

De ce mă bagă şi pe mine în aceeaşi oală? Eu am vrut copilul…

Cine are bani, face un chiuretaj cu un doctor care nu se supune legii. Cine nu are bani, recurge la cele mai traumatizante metode fizice şi psihice, aşa cum am cunoscut acele femei…

O femeie care pierduse a treia sarcină, începu să povestească despre o prietenă de-a ei, Dora, care trăia într-un sat de munte, departe de un doctor şi avea deja şase copii…

- Când a văzut că e iarăşi însărcinată, a hotărât că va face orice să-l avorteze. A încercat cu metoda foarte cunoscută a înțepării fătului cu orice fel de obiecte ascuțite, dar nu a reuşit. Norocul ei că nici n-a făcut vreo infecție… Burta ei creştea, copilul acela se încăpățâna să vină pe lume cu orice preț… L-a ascuns pe sub haine cât a putut, nimeni nu ştia că ea e gravidă. Bărbatul i-a plecat de acasă cu oile înainte să afle de copil şi nu a mai dat pe acolo câteva luni… Când i-a venit ziua, le-a zis copiilor să stea liniştiți în casă câteva ore, că ea trebuie să plece în vecini. Era ger afară, şi-a luat un cojocel pe umeri şi a ieşit în spatele casei. A stat acolo şi s-a scremut, a gemut ca un câine, înfundat, să n-o audă copiii din casă, până a scos un dolofan roşu pe care l-a înfăşurat cu nişte cârpe şi l-a dus în fundul grădinii şi l-a îngropat în fân. Se gândea ea că se va întoarce în câteva zile, după ce se mai întremează şi-i sapă o groapă şi nimeni, niciodată nu va afla… S-a întors în casă şi a stat în pat, nemişcată, ore în şir… Copiii erau tare cuminți. Se şuşoteau pe la spatele ei şi o întrebau ce să-i dea să se simtă mai bine… Şi toți şase, cu rândul, o păzeau şi aşteptau ca ea să-şi revină… Târziu, noaptea s-a ridicat din pat şi numai într-o cămaşă subțire pe ea a fugit în grădină, s-a aruncat în genunchi şi a început să scormonească plângând prin fânul amestecat cu zăpadă. Nu găsea nimic şi țipa de durere. În spatele ei, unul din copii o privea încremenit:

-Nu mai plânge mamă, l-am adus în casă imediat după ce l-ai pus acolo…

Mi s-a pus un nod în gât pentru multă vreme…

4

Mi-e foame. Ajung acasă şi găsesc frig. Nu este nimic de mâncare. Aş vrea să gătesc ceva, dar mai am dureri şi n-am din ce.

-Mă duc la mama să văd ce are de mâncare...

-Mergi singură, eu nu vin...

Mama stă aproape. Intru în curte. Intru în casă şi evit privirile lor. Mă simt vinovată şi neputincioasă. Ei tac prea mult. Încerc să acopăr tăcerea. Tata îşi face de lucru pe afară. Nu se uită deloc la mine. Tăcerea lui înseamnă "asta e pentru că nu m-ai ascultat..." Mama îmi încălzeşte o farfurie cu supă.

-Am făcut-o pentru tine... Iau şi mănânc cu poftă şi nu spun nimic.

Nu prea avem ce să ne spunem, pentru că vorbim prea mult fără cuvinte. Găsesc repede un pretext să plec ca să evit să plâng în fața lor. Mama mă strigă din pragul uşii să-mi spună că a uitat să-mi dea nişte mâncare. Iau pachetul şi plec mulțumindu-i, dar fără să ridic ochii spre ea.

5

Zilele curg foarte greu, şi iarna e lungă. Umbre de copii aleargă prin casă şi sunt foarte speriată. Nu pot spune nimănui. Cine m-ar crede? Uite chiar acum! Aleargă spre uşă! Prinde-l!

E frig în casă, e frig în mine... Oriunde mă aşez şi merg, e frig… Într-o zi o să mă mut în țări mai calde… Plec de acasă în vecini, ca să țin focul stins peste zi şi să economisesc din lemne... Îmi iau ceva de

tricotat şi plec. N-am ştiut să tricotez până acum. Am învăţat repede. Stau în compania unor femei mult mai în vârstă decât mine. Mă simt vinovată de câte ori mă întorc acasă. Mă simt vinovată când îmi dau socoteală mie… Din când în când o femeie grasă si roşie dă tonul: " Fetelor, azi mi-am spălat perdelele şi nu mai am nimic la fereşti, aşa că trebuie să vorbim fără perdea"… Toată lumea râde când aude solemnitatea anunţului. Sunt luni de zile de când trăiesc cu durerea în inimă. Ce este foarte ciudat că deşi nu am văzut făptura căreia i-am dat viaţă, simt prezenţa ei în tot ce fac. Mă învinovăţesc de mii de ori că nu am stat cu ea cele câteva ore cât a trăit. Nu am putut să mă ridic din pat. Când m-am ridicat, cu sângele curgând şuvoi după mine, am urcat etajul care ne despărţea ca să aud cuvintele:

"-Nu mai este..."

6

Una din verişoarele mele a cumpărat o casă. M-a întrebat dacă vreau apartamentul în care a stat. Vreau, cum să nu-l vreau… Apartamentele se repartizează cu pile, când ai un loc de muncă, de la primărie. Dacă nu ai pile, stai la coadă ani de zile. Cine are pile, poate să aibe un apartament mult mai repede. Sunt norocoasă dacă ea îmi dă apartamentul ei şi putem aranja cumva să nu se afle… Mă duc să-l văd singură. Superb, zona e foarte bună şi totul e foarte îngrijit. Încep să-mi dau drumul la imaginaţie. Asta-i camera copiilor. Aici e dormitorul nostru. Pun o canapea de piele aici... Pe peretele ăsta încape tot ce am pictat eu în ultimii ani, înainte… Am "mobilat" apartamentul deja, până s-a întors Mihai de la serviciu.

-Aş vrea să preluăm apartamentul ei... sugerez eu cu o voce sugrumată... pentru că ştiam de mult poziţia lui.

-Vrei se muţi la bloc, să mori de foame?

-Ar fi mult mai uşor, am avea o baie... Am avea spaţiul nostru, ar fi mai bine pentru mine…

-Îţi construiesc eu o baie!

-Când, că au trecut deja doi ani de când aud povestea...

-Atunci mută-te singură la bloc!

-Mă mut!

Plâng.

-Plângi ca o proastă! Ţi-am spus că eu nu mă mut de aici. Nu-l las pe tata, după câte a făcut pentru mine!

-Bine, stai însurat cu taicătu! Eu plec!

-Poţi să pleci, da' aici nu te mai întorci!

Nu plec. Rămân şi plâng. Rămân din nou cu sentimentul că am pierdut. Dorinţa de a avea o casă, e mai mică decât dorinţa de a-mi păstra căsnicia.

7

Am douăzeci şi unu de ani. Sunt din nou însărcinată. Sunt fericită fără curaj pe de o parte, însă toate visele mele s-au spulberat pe de altă parte, cel puţin pentru o vreme. Încerc să mă mai întâlnesc cu mine, dar fug de câte ori mă văd venind… Unde este femeia care visa imposibilul? Îmi petrec zilele la cozi încercând să cumpăr mai multă pâine sau un pic de zahăr. Mihai merge la fabrică cu mai multă plăcere pentru că poate să înveţe, neavând de lucru prea mult în perioada asta. Se închide în baraca lui şi citeşte. Încerc să învăţ şi eu, dar ştiu că mi-am pierdut direcţia. Simt cum ceva e fundamental greşit în tot ce mă înconjoară. Am sentimentul că ceva o să se schimbe radical. Visez noaptea multă lume, plină de durere. Mulţimea se face valuri sub bătaia unui vânt puternic. Un murmurat prelung de durere, a mea ori a celorlalţi? Văd în visele mele, se repetă mereu, un coşmar, nu-l înţeleg. Tot ce înţeleg este faptul că

magazinele sunt pline cu oţet şi macaroane. Doar oţet şi macaroane. Când e altceva în afară de oţet şi macaroane, se cunoaşte după coada care se formează.

Alaltăieri am stat la o coadă şi cum burta mea atârna uriaşă, un bărbat m-a îndemnat să intru în faţă. I-am zâmbit cu un mulţumesc, mă simt bine, nu am nevoie. Am simţit cum două sute de ochi stăteau pe mine. Feţele lor nu spuneau nimic. Ochii lor intraseră undeva în orbite şi rătăceau acolo fără să strălucească. Cercetez pe furiş. Nu vreau să mă vadă nimeni. Din atâtea priviri, nici o pereche de ochi nu străluceşte.

Ieri mi-am petrecut toată ziua stând jos, rezemată de un perete în faţa casei. Mintea mea încerca să scormonească ceva de făcut. Trebuie să găsesc ceva care sa-mi aducă profit, dar să nu-mi ia libertatea. Trebuie să-mi placă şi să fac cu pasiune. Cred că o să pictez. Îmi caut pânzele pe care le pictasem cu câţiva ani în urmă. Le studiez îndelung şi-mi aduc aminte cât de îndrăgostită am fost când am început să mă joc cu culorile. Nu cred că mai pot să mai fac ceva atât de bine... Doamne, cât m-am îndepărtat de mine... Mă uit într-un ciob de oglindă ce zace lângă zid şi îl arunc repede, cred că e ceva cu sticla aia, nu e bine vopsită. Apare în ea cum ca că şi ochii mei şi-au pierdut strălucirea şi nu sunt pregătită să aflu acum asta.

7

Mă rotunjesc de la o zi la alta. Sunt slabă, mică, cu o burtă uriaşă. Mi-e greu să dorm pe spate. Mi-e greu să dorm. Mă trezesc noaptea, mă răsucesc greoaie şi-mi mut sub burtă pernița care o sprijină. Am nevoie câteodată de câteva minute să mă pot întoarce.

-Mihai… Ajută-mă…

-Lasă, nu te mai preface…

Îmi creşte fericirea când devin conştientă că port în mine o viaţă.

Sunt în aşteptarea fiinţei care va veni. Vorbesc cu ea tot timpul. Ştiu că va fi un băiat. Mai am o lună. Am devenit superstiţioasă şi nu am cumpărat nimic. Oricum Mihai a vrut şi a cumpărat un magnetofon cu zece mii de lei. L-a cumpărat şi acum nu mai stăm aşa de roz cu banii. Nu am protestat. Nu m-am împotrivit. Banii sunt pe mâna mea. Sunt oare pe mâna mea? Fiinţa din mine mă face atât de fericită, încât nu mai am nevoie de nimic. Trăiesc cu o credinţă oarbă că totul va fi bine. Muncesc cu plăcere, ore întregi, fără să obosesc. Chiar mai am mult de săpat în grădină. Am strâns varza şi pământul trebuie săpat pentru o nouă recoltă. O să pun salată. Ieri am spălat rufe toată ziua. Azi dimineaţă am avut nişte dureri, dar m-am hotărât să nu le iau în seamă. E ziua când merg la doctor pentru verificare. Mă spăl cu greu. Abia mai ajung la picioare. Îmi fac unghiile şi trag cu penseta firele răzleţite de păr de pe picioare. Mă simt ca nouă. Mâine e cinsprezece septembrie; începe şcoala. Ce mult m-am îndepărtat de ideea de a mai studia... Ajung în oraş cu autobuzul. Merg pe jos o bucată bună. Mă opresc la un chioşc cu îngheţată. Am o poftă îngrozitoare! Oare să mănânc? Dacă trebuie să-mi ia sânge? Când se ia o analiză de sânge trebuie să fii cu stomacul gol…

Savurez îngheţata în drum spre spital. Doctoriţa mea e foarte simpatică. Îmi place mult de ea. A avut grijă de mine de când m-am născut.

-Astea sunt contracţii ! Ce-ai făcut?

-Nimic...

-Te internez! Nu pot să te las să mai pleci acasă…

-Nu sunt pregătită... Nu am nimic la mine...

-Parcă te aşteaptă să te pregăteşti...! Niciodată nu te aşteptă. Niciodată nu o să fii pregătită. Ai cum să anunţi soţul?

-Am un număr de la serviciul lui... Ori de la naşa, care poate să trimită pe cineva…

-Bine! Dă-mi-l că sun eu mai târziu. Hei! Curaj! Eşti tânără!

O soră mă conduce cu liftul la etaj. Mă duce într-un salon cu femei în care unele gem, altele stau speriate în aşteptare. Eu sunt tăcută. N-am cu mine decât nişte mărunţiş, care s-ar duce pe ce trebuie să dau la asistente. De unde să ştiu cui trebuie să dau? Sunt aşa de multe… Ieri am lucrat ca o sclavă, azi nasc. Sunt şocată. Am pierdut copilul înainte, fără să fac cine ştie ce efort. Acum am atâta încredere că va fi bine încât nu simt nici o durere.

-Soră! Sunteţi sigură că nu e o greşeală? Eu nu am dureri...

-O să ai...

-Am numai opt luni...

-Poate ai greşit...

-N-am greşit…

-Urcă-te aici. Aşa deschide picioarele. Aşa.

Închid ochii şi mă las pe mâna lor. O mână caldă se plimbă o clipă pe burta mea uriaşă apoi simt cum cineva îmi taie sacul. Apa curge din mine ca un izvor...

-Gata, îmi zice.

Sunt total dezorientată. Mă întreb de ce m-au tăiat… Nu ar trebui să se rupă natural?

-O să stai în salon o vreme…

Patul meu e rece ca gheaţa. E plin salonul. Opt paturi mi se par cât o sută. "Doamne! Suntem ca nişte condamnate la moarte!" Mă aşez în pat şi simt o înţepătură puternică în pântece. Gem înfundat, mi-e jenă. Mă ridic şi ies pe hol. Parcă celelalte s-au mai liniştit. O soră mă trimite înapoi. Mă întorc, aproape s-a răstit la mine.

Un cuţit mă străpunge din cap până în picioare şi scot un ţipăt încât se uită toate la mine.

-Îmi pare răăăuu! zic scotocind în jur...

-Nu te scuza, toate suntem la fel… Ţipă cât vrei! Eşti la primul ?

-Da…. Dar am pierdut unul acum doi ani… La şase luni…

-La mine e al cincilea. Nici unul nu a fost la fel...

Sora intră şi se îndreaptă spre o femeie care era acolo de două zile.

-Vino! O ajută să se ridice şi o coduce în sala de operaţii.

-Săraca... Au lăsat-o să se chinuie atâta...

Sora intră din nou şi se îndreptă spre altă femeie.

-Eşti gata? Ia hai să vedem!

Plecă târându-şi picioarele.

Mă ridic şi dau să ies.

-Ce faci, unde pleci iar? mă ia la rost aceeaşi soră.

-Nasc... Trebuie să mă urc pe masă că nasc...

-Ai venit aici de o oră şi gata crezi că naşti? Uite la femeile alea de când se chinuie!

-Dacă mă urc pe masa aia nasc în două minute!

-Aşteaptă că vorbesc cu doctorul... Mergi în salon, aşteaptă-mă acolo.

Minutele trec insuportabil de greu. O durere permanentă şi senzaţia că-mi iese copilul mă apasă în acelaşi timp...

-Vino , aud sora şi un vis începe să se deruleze în faţa ochilor mei şi eu sunt o participantă acolo, ca un robot, fără iniţiativă şi fără decizie…

Mă ajută să mă aşez pe masa de operaţie. Sunt trei persoane , toate femei în sală, deci medicul nu e acolo. Femeile spuseseră că doctorul e foarte bun…

Nu mai pot aştepta. Încep să mă forţez să împing.

-Unde e doctorul? întreabă o asistentă... Spune-i că aici suntem gata! Zece centimetri…

Îmi muşc buzele ca să nu scot un sunet. Forţez cât pot de mult şi asistenta îmi spune mereu "respiră" , "împinge" dar eu nu o mai aud, căci simt că ştiu exact ce am de făcut…

-Vai , ce fată cuminte… nu am mai văzut aşa ceva, zice sora... Ce fată cuminte!

Mai împing o dată şi simt cum mă golesc, o forţă iese din mine şi sunt uşoară şi mă umplu de o căldură, în pântece şi în afară parcă picioarele sunt pline de acea căldură aducătoare de pace. "Ăsta e sânge, mă gândesc şi doamne cât de mult..."

-Stai aşa, nu mişca, vine doctorul imediat!

Îmi întorc doar capul să văd copilul. E roşu şi are dâre albicioase pe el. O asistentă îl şterge cu tampoane mari de pansament.

-Ia uite, ce frumuşel e!

-E întreg? zic eu amintindu-mi de poveştile de groază auzite de la femeile din salon...

-E întreeeg... zice asistenta care l-a terminat de înfăşat şi mi-l ţine aprope să-l văd curat şi înfăşat.

-Acuma vine doctorul şi te vede.

Doctorul intră vesel. Parcă mestecă ceva. O fi luat prânzul, mă gândesc şi instantaneu mi se face o foame teribilă…

-Nu avem rupturi, foarte curat , frumoos! Aşteptăm placenta...

Lângă mine rămâne o asistentă. O văd că se uită la ceas cu nerăbdare. Aşteaptă să iasă din tură, însă nu poate forţa placenta. Placenta trebuie să iasă natural. Se uită la ceas cu nerăbdare şi o simt cum trage uşor de placentă… Iese… altă durere…

Mă simt atât de uşoară... Mă curăţă şi apoi aud cum îl cheamă pe doctor, care vine spre mine cu nişte ace rotunde cu aţă într-un capăt… Începe să coase ceva.

Ce o fi cosând acum după ce a zis că nu m-am rupt? Nu mă mai obosesc să întreb nimic. Am scăpat… Abia aştept să-mi văd miracolul. Doamne, câtă iubire pentru viaţa aceea nouă! Nu ştiu cum, o secundă a făcut să se nască atâta iubire... Doamne, am făcut un copil! E al meu şi numai al meu şi doamne cât de mult îl iubesc!

O asistentă mă ajută să mă ridic. Mă conduce într-un salon cu femei care au născut.

-Vei sta aici câteva ore. După care te vom duce la salonul unde vei primi copilul.

-Câteva ore? Nu am nevoie de câteva ore, deja m-am refăcut!

-Lasă că o să te saturi tu de el!

Stau în patul proaspăt, mirosind a clor. Am dureri, ascuţite, mă taie, ca un cuţit care se răsuceşte… Mă gândesc dacă cei de acasă or fi aflat ceva? Mi-e teribil de foame.

Simt miros de mâncare venind de pe hol.

-Masaaaa!

Femeile încearcă să se ridice. Nimeni nu poate sta în şezut. Suntem toate rupte...

Mă ridic să-mi iau mâncarea. Înghit fără să mestec bucăţi mari de pâine stând în picioare. Mă simt bine. Mâncarea e bună.

-Nu ştiu dacă ar trebui să mănânci… De când eşti aici ?

-De o oră...

-Bine, acum dacă ai luat farfuria mănâncă, însă nu trebuia să intri pe masă decât de la schimbul următor…

Mi-a fost ruşine puţin, însă o femeie îmi luă apărarea:

-Dacă nu mănâncă, de unde vrei să aibă lapte la copil?

8

Mă gândesc la o mie de lucruri în acelaşi timp. N-am nimic la copil. Nici o hăinuţă, nici o păturică. Poate o să mă ajute cumnată-mea. Are ea destule... Poate fac rost şi de un pătuţ de la careva... Simt cum se scug din mine cheaguri mari şi durerile nu încetează.

-Ai dureri? întrebă o soră şi se îndreptă spre mine cu nişte seringi gata pregătite de atac...

-Foarte mari...

-Îţi dau o injecţie?

-Nu, cred că pot să mă descurc... Mi-e teamă acum, de o injecţie, după ce am trecut prin toate... Mai bine îndur durerile.

-Se strânge uterul... O să ai dureri o perioadă...

Îmi cuprind pântecele cu ambele mâini. Nu mai e nimic acolo. M-am subţiat ca şi cum n-aş fi avut nimic înăuntru. Mă uit la alte femei. Unele arată încă mari. Parcă nici nu ar fi născut. Burţile lor sunt la fel. Numai privirile sunt altfel... Ochii le sticlesc şi feţele lor s- au luminat. Mândrie amestecată cu iubire. Par aşa de puternice... Mă duc la chiuvetă. Mă spăl pe faţă. Pielea mi-e atât de fină şi palidă. Mai mult albăstrie... Curată... Perfectă... Pe picioare simt cum se prelinge cald, aproape fierbinte, ceva. Doamne, de unde mai este? Dacă continuă aşa o să mă fac ca hârtia...

Mă târăsc spre pat. Mă aşez şi mă acopăr cu pătura. Simt că mai nasc o dată. Patul se răceşte sub mine după o vreme.

-Soră, puteţi să-mi aduceţi altă cămaşă? Cred că şi patul trebuie schimbat...

Sora vine repede, ştie că va primi ceva… Mă ajută să mă ridic. Mi-e foarte frig şi tremur din toate încheieturile. Cred că am pierdut prea mult sânge... Mă ajută să mă schimb. Îmi ridică cearceaful. Sub cearceaf , peste saltea este întinsă o bucată de sac de plastic. Îl şterge cu acelaşi cearceaf şi pune unul curat deasupra. Mă ajută să mă aşez. Doamne ce frig îmi este! Mă frec cu palmele peste tot corpul să mă încălzesc. Sunt rece ca gheaţa. Îmi amintesc brusc că am făcut un copil. Scot câţiva lei şi-i pun în buzunarul femeii care se transformă brusc, devine mai blândă, face mai cu grijă ce are de făcut pentru mine.

Mă invadează o mulţumire fără margini şi nu mai simt frigul. Am atâtea de făcut...

-Să începi să te mulgi. O să-ţi vină mai repede laptele. Să nu te laşi, încearcă tot timpul.

Încerc fără succes. Numai un lichid transparent... Ăsta nu e lapte... Mă doare şi renunţ.

-Uite-aşa! şi simt cum o mână mă strânge puternic, fără milă pe rând de ambele sfârcuri. Încerc să mă feresc, dar ea şi-a făcut deja treaba a şi plecat fără să se uite înapoi. Da, ia uite , cum lichidul transparent s-a făcut alb...

-Ai un vizitator, mă anunță sora. Poți să mergi până la uşă? Ți-a venit soțul!

Mă ridic şi mă conduce pe hol. Îl văd de departe zâmbind.

-Cum te simți?

-Bine... Mai am dureri încă...

-Ce vrei să-ți aduc?

-Prosop, săpun, pastă de dinți, periuță. Cană, lingură şi furculiță. Să te duci să stai la coadă la vată, asta îmi lipseşte urgent. Aici nu ne dă, ne-a zis să ne aducem de acasă...

-Ce mai ai nevoie?

-Astea sunt urgente... Să vezi ce frumos e!!! Nu mi l-au dat încă...

-Chiar?

-Sărut-o domnule, că ți-a făcut un copil!

Mă sărută încurcat şi timid. Râde.

-Nu-mi vine să cred încă... Nu-mi vine să cred că am un copil!

- Adu-mi lucrurile... Am mare nevoie de ele…

Sora se uită încurcată la noi. Mă întorc şi mă aşez în pat cu gândul că am nevoie de mai multe lucruri. Am uitat de papuci şi halat.

Bate cineva în uşă. O văd pe Ana, soacra fratelui meu. Toată în alb. Lucrează sus la copii, la bucătărie.

-Vai măi copilă, să nu-mi spui tu mie că eşti aici... Am fost liberă de dimineață. Da' puteam să vin să stau cu tine...

-N-am ştiut că e timpul... Mai aveam o lună. Da copilul e bine, trei kile şi o sută, cincizeci şi patru de centimetri. Cu nota zece.

-Spune ce ai nevoie? Ai tăi ştiu ? Ce să fac pentru tine?

-Mulțumesc, nu am nevoie de nimic...

-Mă duc să-ți aduc ceva. Mă duc să văd şi copilul!

După o vreme, o văd cum intră în salon, ca şi cum nu ar vrea să o vadă careva. Se apropie de patul meu şi îmi înfundă ceva sub pernă.

-Să ne te vadă nimeni...

Fetele se uită cu coada ochiului. "N-am furat nimic", aş vrea să le spun.

De când au aflat că sunt ceva cu Ana, toată lumea devine brusc mai grijulie…

-Vino! Sora mă ajută să mă ridic. Te ducem la copil. Ana scoate de sub pernă pachetul şi mi-l pune sub mâneca halatului ce mi la agățat pe umeri. Mă conduce şi ea. Urcăm un etaj. Aud nişte țipete ciudate alături. O asistentă duce un copil cât un borcan învelit cu un scutec... Intră cu el într-o încăpere în care se văd incubatoare. Mi-am amintit de fetița mea... Cât de departe e acum...

Ana deschide uşa unui salon, mă lasă să intru prima şi-mi zice:

-Ia să vedem dacă-l cunoşti… Mă uit împrejur şi văd un singur pat gol. Al meu. Lângă pat, un pătuț cu o mogîldeață înfăşată. I se vede numai năsucul.

-Doarme-ntruna! Zice o femeie vecină de pat. A plâns acu' vreo două ore. De-atunci nimic...

-A plâns ? întreb eu vinovată neştiind ce să fac.

Sora îl desface.

-Vrei să-l schimbi? Ştii să-l schimbi?

-N-am... nu... ă... Habar nu am...

Îmi arată cum se face treaba asta atât de importantă, fără de care lumea n-ar putea merge mai departe, s-ar opri în loc... Văd că e foarte ud. Cum poate să ude aşa de mult când el e numai o bucată mică de viață?

-Pune-l la piept!

Îl pun.

-Strânge, dacă simte laptele o să tragă. Dacă trage o să-ți vină cum trebuie. Dacă nu, faci febra laptelui!

Mă uit la el, nu-mi pot ridica privirea de la el. Îl văd cum adoarme cu gura deschisă. Scapă sânul dar mimează în continuare cum suge...

Întregul salon e învelit cu aerul miracolului. Mă las cuprinsă de acest sentiment. Niciodată nu am fost atât de fericită…

Noaptea a fost lungă. Am dureri, sângerez mult, sunt obosită. Deci asta înseamnă să ai un copil. S-a terminat cu tine. Nu mai eşti o prioritate. S-a trezit tot timpul. L-am schimbat de cinci ori. Sunt cam speriată. Aşa va fi viața mea de acum încolo? Cam greu. Ce dacă? Merită! Am un copil! Îmi vine să țip să ştie toată lumea că am făcut un copil.

-Ai un pachet. Te aşteaptă soțul pe hol.

Iau pachetul şi verific. Mai mult decât am cerut. Am şi o carte... Parcă şi am timp să citesc… Las pachetul şi ies pe hol.

-Vrei să vezi copilul? Dăm ceva la o soră şi ți-l aduce. Eu nu am voie. Ți-l arată prin fereastră...

Sora vine cu el înfăşat , parcă ar duce o păpuşă... Îi strecor câtiva lei în buzunar. Ultimii…

-Nu-mi vine să cred! Mihai se uită la copil îndelung... Eu mă uit la el şi mă bucur. Pur şi simplu mă bucur. Am uitat toate certurile. Văd cum copilul ăsta ne face aşa de fericiți... Simt cum speranța mă înecă cu un nod în gât.

Mă aşez pe un calorifer.

-Trebuie să ne hotărâm la nume...

-Facem o listă...

-Vreau un singur nume. Să nu se chinuie sărăcuțul la şcoală cu prea multe nume...

-Marius? Mihai? Andrei?

-Vasile, Ilisie, Bazil... Sună bine, zic eu râzând...

-Alexandru...

-Alexandru sună tare bine...

-Da nu-i zicem Sandu, că nu-mi place...

-Poate Alex...

Râdem... Lumea se uită la noi... Suntem doi copii cu copil. El şi-a lăsat mustața să-i crească, ca să pară mai matur. Suntem două bețe amândoi. Douăzeci şi unu amândoi... Îmi amintesc de copil.

-Trebuie să plec…

-Vin mâine...

-Bine, vino mâine…

Mai târziu apare mama. O simt plină de grijă. A crescut cinci copii, dar se poartă de parcă a uitat tot. Mi-a adus supă cu găluşte, exact ce aveam nevoie. Mă uit la fața ei să citesc acolo cât e de fericită pentru mine...

-Vai ce frumuşel este... Ia uite la ochişorii ăia... Suge bine? Ai lapte?

Mai stăm de vorbă pe hol... Mă îndeamnă să plec.

-Nu lăsa copilul singur . Odihneşte-te!

10

-Mi-a zis doctorul că pot să plec azi.

-Bine. Ce să fac?

-N-am hăinuțe la el, n-am nimic. Hai să cumpărăm câteva lucruri...

Schimb copilul şi-l las în salon şi mă externez. Le rog pe femei să se uite de el. Mă îmbrac şi plecăm să cumpărăm câte ceva. Mă grăbesc şi cumpăr ce-mi cade în mână. Nu prea avem bani destui…

Mă întorc la spital şi o soră mi-l aduce şi mi-l îmbracă cu hainele pe care i le-am cumpărat.

-Ia-l, tăticule!

-Eu?

-Da' cine?

-Eu nu îl iau!

-Da' ce, nu e al tău?

Mă cam doare...

-Îl iau eu, lăsați... Mă simt foarte bine... Pot să-l duc că nu e aşa de greu...

Ieşim din spital. El cu bagajele. Eu cu copilul.

-Am crezut că luăm un taxi... zic timidă.

-Cheamă-l tu!

Mă înecă plânsul. E numai în gât. Nu se vede pe dinafară. Stă acolo şi-şi face de cap. Mă doare pieptul. Înăuntru numai. Merg tăcută pentru o vreme.

-O să sun la verişoară-mea, dacă nu vrei să dai cinci lei la Taxi...

Elena stă aproape de spital. O sun, cu ultima monedă ce-o am în buzunar… o întreb…

-Sigur că te duc, vino sus.

Ne ducem. Urcăm patru etaje. Pe jos. Pe scări îmi fac curaj să întreb…

-Ți-e ruşine să fii tată? Ce dracu? îmi şterg lacrimile că nu pot înțelege...

-Lasă-mă în pace!

Sun la uşa Elenei.

-Vai, ce frumos e, hai intrați! Doamne, cât e de mic. Am uitat cum e... Pot să-l țin?

-Sigur...

Mă aşez pe pat. Sunt atât de dărâmată... Abia aştept să ajung acasă...

-Nu te deranjează dacă îl aşteptăm şi pe George şi mergem împreună...

-Sigur, nici o problemă... Nu mă grăbesc...

-Vreți ceva de mâncare?

-Nu mi-e foame... Mulțumesc... Ție, Mihai?

-Nici mie. Eu cred că o să plec pe jos... Poate mă duc...

Mă înec în gât din nou cu nodul ăla de durere. Ia uite, abia scăpasem de el şi acum e înapoi... Nodul. De durere. Sunt singură din nou...

Orele trec mai greu decât am crezut. Elena îmi pune tot felul de întrebări. Povesteşte de naşterile ei. O simt apropiată... Sper că nu se vede ce-i în inima mea...

Mă urc în maşină după o vreme şi cu copilul în braţe aştept să plecăm . Privesc pe geam şi tac. Frunze uscate au început să cadă pe drum răzleţite. Era vară săptămâna trecută. Acum văd semne de toamnă. Am sentimentul că nu mai pot da timpul înapoi. Săptămâna trecută îndrăzneam să cred că pot. Stau cu ochii ațintiți undeva departe... pierdută. Mă uit la copil şi mă trezesc. Doamne cât îl iubesc! El are nevoie de mine! Inima îmi tresare la gândul că am pentru ce să trăiesc...

Le văd la poartă pe mama şi pe soră-mea măturând.

-Ți-am facut curat şi-n casă, că nu ştiai ce-i acolo!

Intrăm toți, în curtea mare, plină de buruieni, cu cireşi şi peri în care culorile ruginii s-au grăbit să coboare; câinele e legat cu un lanț mare, mai gros decât gâtul lui. Mă gândesc la mama; de când o fi mama aici? Mă duc în casă cu copilul şi caut un loc pe care să-l aşez. Mi-e teamă să-l pun pe pat, pentru că în lipsă mea, ştiu că pisicile şi câinele şi-au făcut de cap pe acolo... Simt miros de fum.

-A ieşit fum când am aprins focul...

Încerc să aerisesc cât pot de repede. A venit toamna , într-adevăr...

Ceilalți pleacă, se simte în aer că am nevoie să mă gândesc de unde să încep. Mama mi-a adus de mâncare. N-am mâncat nimic azi. Nu mi-e foame. Brusc mi-aduc aminte că alăptez şi trebuie să mănânc, să am lapte. "Să nu te superi şi să nu plângi, că-ți pierzi laptele" mă sfătuia o femeie cu şase copii din salon.

Tocmai mi-am amintit. Iau o lingură şi încep să mănânc supă , direct din oală. Mănânc cu poftă ca şi cum aş vrea să câştig bătălia cu nodul de durere din gât...

Şi câştig... Durerea se duce pe gât în jos când un plâns cristalin mă anunță că-i este foame şi lui...

11

Casa în care locuim e aşezată lângă o mlaştină, e multă umezeală în jur, pe pereții netencuiți se ridică dâre de mucegai. Avem mulți copacii de jur împrejur, iar în loc de gard sunt plantate sălcii care despart mlaştina de grădină. Iarna, e atât de pustiu, e plin de ciori care stau la pândă, doar doar arunc ceva bun de mâncat pentru ele.

Frigul începe să se strecoare pe la încheieturile uşii, vântul iernii plânge mai ales în serile în care luminile se sting şi casele încep să înoate firav în lumina lumânărilor. Câte-o maşină se aude în noapte, duruind a încărcătură de lemne, apoi se stinge şi noaptea rămâne curată şi limpede ca zapada ce începe să se arate din cer... Ferestrele duble sunt acum străjuite cu flori de gheață, iar între ele am pus săculeți cu rumeguş, să întâmpine frigul şi să-l oprească acolo, pentru o vreme…

Dimineții le sunt mult mai reci, mă trezesc să aprind focul devreme, copilul simte că am plecat de lângă el şi începe să plângă. El dorme cu nasul în pieptul meu, nu simte frigul şi a învățat repede despre puterea lui. Ştie ce vrea şi cere şi nu renunță până nu obține...

Mă duc în spatele casei să aduc ceva lemne. Am aprins focul şi nu mai am lemne uscate în casă. În şopronul dărâmat zac amestecate butuci grei şi cioturi de lemn cu cuie în ele. Ridic un butuc greu şi-l pun pe alt butuc folosit la crăpat lemne. Iau toporul şi îl înalț cu ambele mâini în sus, ca o rugăciune apoi izbesc cu sete şi am pe loc două jumătăți mai uşoare acum. Dau să ridic din nou o jumătate, dar simt cum ceva îmi străpunge piciorul prin papuci şi intră în talpă, se luptă o secundă căutând un loc prin care să treacă şi iese ascuțit deasupra tălpii. Cad pe grămada de lemne şi trag ciotul cu cuiul, apoi încep să plâng înfundat privindu-mi papucul însângerat... Plâng înfundat şi nu ştiu dacă este durere, ori mă îneacă convingerea că sunt atât de neputincioasă...

-Ce să fac, Doamne, arată-mi calea, Doamne!

Din casă aud țipete şi încep să mă târăsc în zăpadă lăsând în urma mea lacrimi murdare de sânge... Văd o vecină la poartă şi nu pierd ocazia:

-Vecinăăă! Vino la mine repede!

-Ce-ai pățit?

-Mi-a intrat un cui în talpă când tăiam lemnele...

-Vai de mine, da' tu n-ai bărbat să ți le taie? zise ea aspră la mine ajutându-mă să mă ridic.

-Strigă la mama, să vie la mine să mă ajute cu copilul!

-Stai întâi s-o trimit pe fata mea să stea cu tine până vine maică-ta...

12

Oamenii au ieşit la porți. Strigă unii la alții, dar fug repede înapoi. În fața televizorului, se mănâncă, se doarme... Plâng şi nu ştiu de ce mă doare atât de tare. Gloanțele au ucis zeci de tineri şi bătrâni, femei şi copii. Mă uit cum cadavre zac pe cimentul rece în incinta unei clădiri. Un copil, o femeie şi câțiva zeci de bărbați...

-Trebuie să facem ceva... Hai să facem ceva. Hai să mergem la Bucureşti... Putem şi noi să facem ceva!

-Unde vrei să te duci, tată, vrei să te împuşte careva?

A plecat socrul meu singur, Mihai încerca să-l oprească...

-N-ai de lucru, tată. Ce vrei să faci dumneata, om bătrân, acolo?

Am ieşit în oraş. Oamenii se salutau şi se iubeau peste tot... Necunoscții intrau unii cu alții în vorbă şi se iubeau profund, inexplicabil. Mi-am adus aminte de ziua când am născut. Mi se părea că toți oamenii de pe stradă născuseră. Bărbați şi femei, în miracolul naşterii… Ascultam cu tata la Europa liberă înainte să plec, chiar adormisem de multe ori cu radioul ascultând… La şcoală era totul pe dos decât aflam seara ... Pe cine să crezi? Ce să crezi? Toate acțiunile şcolii erau puse în zilele de sărbătoare, ni se spunea aproape să nu mergem la biserică… Bunica mă lua cu ea la biserică pe furiş... M-a învățat să mă rog, după care m-a lăsat singură… Am fost de câteva ori la mormânt, mă rugam acolo ca s-o simt aproape; după o vreme însă, am uitat-o de tot. A mai rămas amintirea serilor când mă punea să mă rog. Dar între timp uitasem rugăciunea.

Nu înțeleg deloc politica. Dar îmi place să ascult. O văd pe mama ieşind des afară, să verifice dacă se aud vocile Europei libere pe stradă... Era o lume foarte îndepărtată, foarte departe…

-Dă volumul mai încet că se aude pe stradă!

Îl văd pe tata cum micşorează volumul, apoi intră bruiajul şi el umblă la volum din nou, fără milă de mama, scopul lui fiind să audă ce se spune acolo, nu dacă cineva de pe stradă aude... Mama țipa speriată:

-Îl sparg dacă nu-l dai mai încet...

Tata nu făcea comentarii în casă, se temea că noi vom spune la şcoală. Şi vin să-l ia din nou... Acum câțiva ani l-au luat odată şi i-au pus întrebări. I-au pus întrebări multe şi despre convingerile lui religioase. Nu-i place să povestească despre asta. Dar l-am auzit vorbind apăsat doar cu mama şi ştiam că-i vorba despre ceva ce noi nu trebuia să ştim… Mai târziu după ce am început să înțeleg, ne îndepărtaserăm prea tare şi nu mai vorbeam cu el despre trecut…

13

Oamenii se poartă ciudat, astăzi. Îşi dau prioritate unii altora, nimeni nu se mai înjură, pe feţele lor se citeşte speranţa. O altă viaţă, pare că vine încet peste noi, nouă în fiecare zi, e numai o iluzie...

Am văzut o coadă... Lume multă în faţa unei alimentare. Fug repede. Banane. Cumpăr banane care nu se dau cu porţia…

-Câte doriţi?

-Câte am dreptul?

-Nu sunt la raţie...

Stăm cu copilul în braţe în parc. E frig şi senin. Mâncăm banane pe săturate. Astea sunt primele banane după mult timp. De fapt am mai avut o dată pe vremuri, când tata aducea cadouri de crăciun de la serviciu. Atunci am avut o banană. Portocale mâncam în fiecare an câte una, două, rareori trei sau patru, în jurul Crăciunului... Odată, într-o vară, tata a venit cu o ladă de pepsi acasă. Nu pentru că nu aveam bani, nu aveam pile de unde puteam cumpăra toate bunătăţile acelea…

Altădată adusese un sac de pufuleţi. Mi se topeau pufuleţii în gură, cum se topesc acum bananele... Nu ştim ce va fi mâine, nu ştim cum va fi poimâine. Dar speranţa umblă cu noi toţi, la tot pasul…

Nu ştiu de ce mi-aduc aminte atât de clar şi-acum acea-ntâmplare… Nici măcar nu împlinisem opt ani. Era un ger afară de-ţi îngheţa aerul în nas când încercai să respiri. Mama şi tata dormeau în camera alăturată unde aprindeau focul numai seara înainte să meargă la culcare. La noi, la copii, era foc toată ziua, dimineaţa devreme mai găseai jar câteodată.

Ninsese toată noaptea şi mama s-a trezit devreme să mătură zăpada ce era viscolită grămadă în faţa uşii. A aprins focul în sobă încercând să nu facă zgomot şi să ne trezească, focul s-a înteţit şi a început să troznească puternic; mi-am scos nasul de sub plapumă şi am reuşit să mă dezgheţ, am ieşit afară şi-am alergat în fundul curţii unde m-am răzgândit; mai pot aştepta vreo câteva ore, nu era să mă dezgolesc pe frigul ăla… M-am strecurat înapoi sub plapuma grea şi le-am împins pe surorile mele care se lăţiseră în tot patul când au simţit că s-a eliberat. Fraţii mei dormeau strânşi unul în altul, patul lor era mai mic decât al nostru.

Camera noastră a început să miroasă a săpun, am început să visez cum tata se bărbiereşte şi l-am auzit cum şoptea mamei:

-Iar nu porneşte maşina…

De câte ori se deschidea uşa venea o rafală de frig viscolit. Simţeam cum ne acoperă mama cu paltoane şi haine, tot ce apucă şi găseşte prin casă.

-Mamă, mi-e foame…

-Îţi fierb un ou… Stai acolo până-l fierb…

E întuneric încă, nu s-a luminat şi tata a plecat să înfrunte viscolul pe dealuri ca să ducă presa în munţi. Era mândru când oamenii îi spuneau: "Numai dumneata, domnu' Dăian ne aduci ziarele calde… Nimeni n-ar veni pe vremea asta la timp!"

-Hai că s-a fiert oul… îmi şopteşte mama.

Mănânc oul fiert moale cu gălbenuşul sângeriu şi proaspăt. Mi se pare atât de bun, încât aş mai cere încă unul dacă aş şti că ar ajunge şi pentru ceilalţi. Dar nu cer, întotdeauna mama ne spune să facem economie. Pe timp de iarnă, când e ger, găinile nu fac ouă prea multe, aşa că trebuie să mâncăm mai puţine.

"Cartofi copţi, zice tata, luaţi de aici să vedeţi ce buni sunt. Dulci ca zahărul… "

"Taci, nu pomeni de zahăr că nu mai avem…" îi şopteşte mama.

-Am făcut şi un ceai cu miere, mai avem un pic de miere. Zahăr nu mai este, dar ne ducem la oraş astăzi…

-Lasă mamă, ştii că mie-mi place mai mult cu miere. Vin şi eu la oraş, mă iei şi pe mine?

-E cam frig afară…

-Dar vreau să vin… Data trecută am luat şi eu, mi-au dat şi mie…

-Bine, hai îmbracă-te, că ne ducem să stăm la cozi. Am auzit că se dă zahăr în Cetate. Dar să nu mă plângi de frig, că altădată nu te mai iau.

-Nu mă plâng, îmi iau ciorapii de lână…

Mă îmbrac cu ce am mai bun, şi-mi pun ciorapii de lână care intră greu în cizme, mă cam strâng, dar mai bine să mă strângă decât să-mi fie frig.

O aud pe bunica cum se şterge pe picioare, boscorodeşte ceva, criticând ceva ce nu e făcut bine pe afară.

-N-ați măturat şi voi în fața porții, ca la casă pustie…

-Taci că nu s-au trezit ceilalți… Lasă fetele să doarmă cât mai mult, abia nu ai treabă cu ele.

Bunica şterge masa cu palma şi aruncă firmiturile în foc. Sar scântei şi ea-şi face cruce, după care se aşează pe un scaun lângă sobă.

-A murit şi Ana lui Vasile… S-o dus…

-Dumnezeu s-o ierte, gata, trebuie să plecăm că vine cursa… Hai!

Ieşim amândouă să înfruntăm zăpada. Are o geantă mare, goală pregătită s-o umple cu mâncare.

-Până tăiem porcul e mai greu, dup-aia avem ce mânca… N-am crezut să vină frigul aşa de repede…

Merg cu nasul în fular şi nu vorbesc ca să nu-mi intre frigul în gură. Dacă ar intra în gură, ar putea intra în tot corpul. Aşteptăm în staţie mai mult ca de obicei. Autobuzul întârzie din cauza zăpezii. Mă uit la feţele zgribulite care aşteaptă în tăcere şi care nu vorbesc deloc deşi sunt vecini de-o viață. Numai din cauza frigului nu vorbesc. Altfel ar fi veseli.

Se vede de departe, galben şi îngropat în zăpadă, plin ochi şi greoi. Se opreşte în dreptul nostru; mama mă ajută să urc, treapta e cam sus pentru mine şi am alunecat dar m-a prins. Ne înghesuim şi mă încălzesc pe drum, sunt legănată între mama şi altcineva care miroase puternic a naftalină.

Coborâm la prima staţie când opreşte şi oraşul mi se pare mai cald. Aici nu se simte frigul, poate că viscolul pătrunde mai greu printre blocuri. Ne aşezăm la o coadă. Nu ştim ce se dă. O să aflăm când se deschide magazinul. Unii şuşotesc că s-ar da carne, alții că zahăr şi făină, câte-o jumătate de kilogram. Orice-ar fi, zice mama, o să luăm de toate. Avem bani. Avem foarte mulți bani. Tata vine cu salariul acasă şi mi-l dă mie să-l număr. De câțiva ani îi număr salariul la cină şi anunț suma. Tata face sifon în fiecare seară. Când aduce banii, aduce şi alte capsule din care face sifon. Pune apă în sticla de sifon, înşurubează capacul şi pune capsula şi o strânge repede aşa încât gazul să pătrundă în apă şi să iasă sifonul. Odată a adus şase mii de lei. Foarte mult. A zis că a fost cel mai mare salar şi toți colegii s-au uitat la el cu invidie. Dar nimeni nu s-a uitat la el cu invidie când s-a suit noaptea la trei în maşină să plece la muncă. Noapte după noapte, fără încetare. Numai eu număr banii lui. De fapt când vine acasă cu ei, în zi de salar, îi pune în mână mamei, dar ea mi-i dă imediat mie. Eu îi număr şi-i aranjez după cum se cuvine. Apoi îi pun în dulapul în care ținem banii. De acolo, numai mama mai ia. Oricine ar putea lua banii, dar nu se atinge nimeni. Asta e o regulă pe care noi copiii o ştim ca şi cum ne-am fi născut cu ea. O dată la câteva luni, se strâng aşa de mulți bani încât tata se duce şi-i pune la bancă. Pe numele fiecărui copil. Am şi eu două carnete. Din când în când le cer să mă uit la ele şi să mă simt bogată, pentru că s-ar putea să câştig o maşină.

-Scutură-ți picioarele, nu sta pe loc! Umblă şi tu un pic, să nu te cuprindă frigul…

Oamenii stau la coadă şi nu vorbesc între ei. Ştiu că se urăsc. Am văzut luna trecută. Când au dat drumul la uşi, au dat buzna toți şi n-au mai vrut să respecte rândul; s-au călcat în picioare şi s-au insultat. Dar au tăcut repede când vânzătorul le-a spus că închide uşa şi nu mai dă nimic. Azi e mult mai frig, azi oamenii se urăsc mult mai mult. Se vede, se simte în aerul rece cum pluteşte teama. Mai sunt copii la coadă. Şi mai mici decât mine. De câte ori se aud zgomote în magazin toată lumea devine brusc pregătită de atac. Mama zice să mă țin de mâna ei că va fi greu când se deschide.

-De ce nu lăsați copiii acasă? Îi aduceți cu voi, că nu vă mai satură Dumnezeu! izbucneşte cu răutate o femeie mică de statură, grasă şi cu o voce ascuțită gata să te înțepe chiar dacă ar fi vorbit cu blândețe.

-Numa cine n-are copii vorbeşte aşa… răspunde o voce blândă de undeva din mulțime.

Dar mama nu se lasă călcată în picioare:

-Doamnă dragă, eu am cinci copii; ce să le dau când stau la coadă pentru o jumatate de kil de carne? Sau de făină… Sau de zahăr…

-Da cine vă pune să faceți atâția copii? Cine?

Mama mă ia ocrotitoare la piept, încercând să-mi astupe urechile cu palmele, ca să nu aud…

În acel moment rândul se rupe şi oamenii se înghesuie să ajungă la uşă. Suntem împinşi în toate părțile.

-Nu vă impingeți că nu deschidem!

-Vă bateți joc de noi că stăm aici de cinci ore! Vă bateți joc de noi după bunul vostru plac.

Oamenii devin animale. Animalelor li se arată mâncarea. Sunt înfometate. Li se ia mâncarea şi li se arată posibilitatea de a rămâne înfometați. Animalele devin fiare. Fiarele ucid…

Suntem prinşi într-o mişcare permanentă în toate direcțiile. Sunt câteva sute de oameni. Cei care au venit mai târziu sunt în zăpadă şi vor să se mişte, vor să intre pe trotuar cel puțin, unde e mai uscat,

poate mai cald. Mama mă ține strâns de mână. Își scapă geanta şi nu mai poate s-o tragă dintre două personae din spatele ei. Nu se poate apleca. Părul i s-a răvășit şi-mi vine să plâng. Nu mă pot mişca. Cineva m-a călcat pe picior. Mă doare îngrozitor, dar nu vreau să țip, să n-o îngrijorez pe mama. Cineva se înghesuie să intre în fața mea. Nu mai pot… Mă zdrobeşte de parcă aş fi un gândac. Mă ridic pe vârfuri şi încerc să mă țin la suprafață, însă nu mai am contact cu pământul şi simt cum alunec în jos… Mama începe să țipe şi mă trage spre ea:

-Stai domnule că-mi omori copilul, ce te înghesui aşa? Stai că te las să intri în față, ia de aici locul meu şi lasă-mă să ies!

Mă las dusă de mama, care mă scoate din mulțime şi roşie îşi aranjaează părul şi-şi recuperează geanta plină de zăpadă şi care avea un mâner rupt. Mă simt rău pentru mama, numai din cauza mea a renunțat. Acum cine ştie cât vom mai aştepta, ori poate nu vom mai lua nimic…

-Nu vă mai împingeți!

-Nu vă mai împingeți!

-E un copil acolo!

-Au călcat pe un copil!

-Au zdrobit un copil!

-Vai!

-Doamne!

-Copilul!

-Ați călcat copilul!

-E mort!

-Ați omorât copilul!

-Chemați salvarea!

-Chemați salvarea!!!

Lumea se trage înapoi când o femeie iese urlând cu un copil în brațe. Copilul e leşinat, e albastru la față. E plin de zăpadă şi atârnă leşinat în brațele ei.

-Ați omorât copilul porcilor!

- Copilu meeeeeeeuuuuuuuu!

-Chemați salvarea!

-Vă rog, ajutați-măăăăă!

-Moare copilul!

-Ajutați-o careva! Cineva s-o ajute!

Un bărbat se dezbrăcă şi-şi puse paltonul pe jos. Femeia lăsă copilul acolo şi mama mă trage tare de mână, să nu mai văd nimic, lacrimile îi curg şuvoaie şi a început să sughițe şi o văd cum se îneacă de plâns. Mă îndepărtează, trage de mine cu forță, însă eu vreau să văd dacă a murit.

-Vreau să văd dacă a murit!

-Lasă că n-a murit! Uite că a venit salvarea! Ne uităm de departe cum îl ia salvarea şi lumea se pune înapoi la coadă. Câțiva oameni pleacă, renunță să mai stea în rând cu fiarele.

- Hai să mergem acasă, că venim când nu-i coada aşa de mare!

Ne ducem la cofetărie, cumpărăm câte-o prăjitură şi mâncăm amândouă în tăcere. O simt cum tremură din toate încheieturile. În cofetărie e cald.

-Ți-e frig, mamă?

-Nu, m-am încălzit acum. Hai să luăm ceva peşte şi prăjituri pentru toți.

A doua zi a strigat o vecină la gard.

-Mario, să nu te mai duci cu copiii la cozi, că am auzit că ieri au omorât un copil la o coadă… L-au zdrobit, au călcat pe el…

-Taci, să nu te audă copiii…

Ştiu că trebuie să fac ceva… Am şlefuit în mine multe idei, aş vrea să le dau contur acum, însă ştiu că mai trebuie să mai aştept. Copilul ăsta care suge la pieptul meu are nevoie de mine. N-am cui să-l las peste zi ca să pot să fac ceva… O să mai aştept puţin, doar să-l scot din lunile în care trebuie să îl alăptez, da, e mai sănătos laptele meu, o să-l alăptez cât de mult pot.

-Ăla e un afacerist de cea mai joasă speţă, zise socrul meu, punând un polonic de ciorbă proaspăt făcută în farfuria câinelui, înainte ca noi să fi mâncat, chiar înainte să ştiu dacă va ajunge oala pentru două zile aşa cum mi-am propus... Câinele începe să mănânce cu poftă, împrăştiind pe covorul proaspăt spălat parte din farfuria prea plină…

-Iar îi daţi de mâncare în casă… V-am zis că mi-e greu să tot spăl covoarele afară, în frigul ăsta…

-Păi nu le mai spăla!

Mă gândesc cum o fi aia: adică există afacerist de înaltă speţă, de joasă speţă şi afacerist fără speţă.

Pentru că mi-am făcut deja bagajele, nu mă obosesc să mă încadrez niciunde. Am cumpărat cinci sute de şosete şi am împachetat după cum m-a instruit Goru. Ne duce mâine la Budapesta. Să ne arate cum se face bişniţa. După ce o să fac nişte bani, îl las pe socrul meu să mă încadreze…

Afaceristu' de Goru, nu ştiu care speţă, are ceva succes. Cară ca o furnicuţă lenjerie de femei la Budapesta. El le coase, el le vinde. Vine acasă după două zile cu câte o sută de mărci profit.

-Asta e cât faci tu într-o lună… El face în două zile. Ce, noi suntem mai proşti?

-Cu ce bani vrei să începi, deşteapto?

-Cu banii de la nuntă, cu carnetele mele de cecuri, pe care mi i-a dat mama şi pe care tată-tu numa' i-a promis!

-Dute dracului!

-Sigur, vrei să te duci şi tu cu mine?

M-am călit în ultimul an. Sunt mai rezistentă. Nici vorbă de noduri în gât. Poate de la prea mult alăptat. Ori de la scutece. Ori de la foame. Ori de la televizor, că tot zice că uite la ăia că duc peste graniţă toţi ciorapii din ţară, toţi chiloţii de nu ştiu unde, chiar şi izmenele de pe unde le-or găsi. Ne vând ţara! Vânzătorii de ţară! Huuuu!!! Se duc în ţările vecine şi vând rulmenţii şi tot ce avem. Chiar şi nucile din copaci! Le pun la juma de kilogram şi le vând! Huuu! Cu cât se vinde? Întreb. Dublu preţ la Sarajevo. Huuu! Cu dublu preţ? zic, ia să mă fac şi eu vânzătoare de ţară! Ia să culeg nişte nuci din grădină şi să le dublez preţul pe la vecini, în limbi străine şi în bani străini…!

De ce să îngheţ eu în piaţă, la jumătate de preţ, ha, ia să-l întreb pe văru-tău Goru… Să-mi spună cum face el şi pe unde se duce.

Goru e bucuros să ne ajute. Cumpărăm bilete din timp de la agenţie. Ne urcăm în tren.

-Stai să-ţi arăt cum faci ca să mergi de mai multe ori cu acelaşi bilet de tren: Dai ceva la naşul roman, să nu-ţi pună data pe bilet. La naşul ungur, la fel. La întoarcere, ai mare grijă. La fel.

-Cât se dă?

-Depinde de naş, lasă că dacă suntem mai mulţi în compartiment facem la grămadă.

Îmi transpiră mâinile când văd naşul. Adrenalina s-a pus în mişcare. N-am băgat în buzunarul nimănui până acuma. Excepţie la spital, când m-au operat de apendicită când aveam şaişpe ani şi anul trecut când am născut. De fapt mama a dat atunci… Că doctorul a cerut… Bine că a cerut, că mama voia să-i dea din toată inima… Să mă taie pe mine corect…

Ei m-au desemnat pe mine să fiu purtător de cuvânt. Au văzut că naşul e tânăr...

-Hai, îl duci tu cu zăhărelul... mă încurajează Goru. Te faci că nu eşti măritată. Mihai râde. N-are nici o problemă cu asta. Mă pişc de obraji, să se înroşească puţin. Îmi muşc buzele care nu mai erau atât de roşii, pentru că rujul îl mâncasem în gară, cu napolitane… Să le înroşesc, să arăt ca o femeie.

-Biletele vă rooog!!!

-Poftiţi!

Pixul lui e gata să mâzgălească hârtia.

-Vă rog, nu le scrieţi, ne mai trebuie...

-Nu pot domnişoară. Cum îţi permiţi? Ezită cu pixul deasupra hârtiei.

-Vă rog frumos, avem ceva pentru dumneavoastră...

-Până unde mergeți?

-Până la Budapesta... răspund cu vocea pierită... întrezărind speranța.

-Bine, mă întorc înainte de Curtici... şopti el şi ne dădu biletele nescrise.

Răsuflăm uşurați. Trebuie să fac asta de patru ori ca să salvez biletele. Dacă stau să mă gândesc , nici nu a fost prea greu. Numai frica...

-Oare se mai întoarce? întreb eu.

-Nu-ți fie teamă, înainte de Curtici e ca albina, în compartimente. Adună tot chiar înainte să iasă din tură.

Ajungem aproape de Curtici. Naşul vine şi ca vântul dispare cu ce i-am pus în mână.

-Ia uite, nici nu s-a uitat. Puteam să-i dau mai puțin, Gorule

-Te scumpeşti la…

-Mă scumpesc, că nu ştiu dacă pot vinde făina de încă trei ori, uită-te la mine cum tremur…!

-Taci din gură, că vine vameşu'!

Se face tăcere. Inima stă să-mi sară din piept când văd vameşul în uniformă.

-Desfaceți bagajele!

Ne repezim ca oile să deschidem.

-Jos! Dumneavoastră jos! Jos! JOOOS!!!

-Vă rugăm frumos... încearcă Goru.

-Nu discutăm!!!

Ne dăm jos. Ia uite ce ghinion! Numai pe noi ne-a dat jos din tren. De parcă numai noi aveam bagaje aşa de mari…

-Ce facem , Gorule?

-Aşteptăm următorul tren. Şi rearanjăm bagajele.

Aşteptăm următorul tren. Câteva ore trec repede. Aranjăm şi amestecăm bagajele să le facem să apară cât de cât, ale unor turişti. Ce turişti, care pleacă de acasă cu atâtea lucruri pline cu etichete? În sala de aşteptare mai sunt câteva persoane ciudate. Am terminat de aranjat şi încercăm să ațipim.

-Vine. Doamne-ajută!!

Ne împărțim bagajele şi ne apropiem de tren. Ne urcăm.

-Repede, zice Goru. Mai la spate, uite că a trecut vameşul pe acolo...

Fugim apropiați pe lângă tren până la ultimul vagon.

Urcăm şi intrăm în primul compartiment.

Goru ridică bancheta şi înfundă bagajele sub ea. Nu mai avem nici un bagaj.

-Gorule, nu crezi că bate la ochi? Nu avem nimic , nici un bagaj?

-Las' pe mine, că vorbesc eu.

Polițistul român, trage cu putere de uşa compartimentului şi ne cere să scoatem paşapoartele.

-Bună seara, unde călătoriți?

-Trecem vama , să cumpărăm ceva mâncare...

Ne cercetează paşapoartele...

-Mulțumesc, călătorie plăcută**.**

-Mulțumim!!! Foarte frumos.

-Mai sânt mulți sau ăştia sunt toți , Gorule , că trebuie să mă duc la toaletă?

-Mai sânt , vameşul şi polițistul ungur…

Aşteptăm o veşnicie.

-Unde merge'?

-Budapesta...

-Ce scop?

-Rude...

-Este forint?

-Este marca...

-Se vede! Se vede marca la mine!

Goru scoate din buzunar o sută de mărci. Le arată.

-Este marca la tine?

Mihai scoate cincizeci de mărci împrumutate de la Goru în acest scop. Le arată.

-Cheseonom! Drum bun!!!

Nu s-a mai uitat la mine. Nu aveam nimic, oricum… Nu l-a interesat oricum dacă am sau nu am suma minimă pe care o cerea legea lor ca să putem trece frontiera…

-Gorule, te rog să-mi zici că am scăpat!

-Mai avem naşul ungur!

Trenul porneşte încet şi capătă viteză. E cald în compartiment. Mă toropeşte căldura şi adorm…

15

-Hei, trezeşte-te că suntem la Budapesta!

-Şi naşul?

-Am scăpat. A trecut pe lângă noi. Nu a intrat. A fost întuneric, am tras perdelele…

-Uuu! Ce noroc!

Coborâm şi mă izbeşte frigul până în măduva oaselor. Sunt atât de obosită... Câțiva arabi se îndreaptă spre noi.

-Marca, dolaru', forint?

-Nem, nem... încearcă Goru să scape.

-Ce vor , Gorule?

-Să ne schimbe banii!

-Sunt periculoşi?

-Nu, la ei o să schimbăm, după ce vindem... Cunosc eu unul serios...

Goru cumpără bilete de metrou. Ne ducem câteva stații. Apoi coborâm şi schimbăm. Ne mai ducem câteva. Ieşim şi urmăm un coridor plin cu lume, care se calcă în picioare. De-o parte şi de alta stau aliniați comercianti de toate culorile. Toți îşi poartă marfa în mână.

-Stăm aici până vine poliția...

-Scoate trei perechi de ciorapi şi zi "saz forint"!

-Zaz Forint?

-Saz Forint!

-Saz forint...

-Ai prins.

Scot trei perechi de şosete albe, din bumbac.

-Saz forint, saz forint, zas forint, zas forint!!!

Goru scoate sutiene şi îl văd apoi înghesuit de unguroaice...

-Zas, zas, zas, Goru, am uitat! Cum să zic?

-Saz forint!

-Saz forint! Saz forint! Saz forint!

O femeie frumoasă se opreşte în dreptul meu…

-Nenhnundstvyrastui!

-Ce zice , ce zice Gorule?

-Nem , nem o fugăreşte Goru. Zice să-i dai mai ieftin!

Femeia pleacă, se scotoceşte în poşetă şi se întoarce cu o bancnotă roşie. Mi-o întinde şi dă să ia şosetele.

-E bine, Gorule?

-E bine , e bine!! şi-şi vede mai departe de marfa lui.

Mă uit la bancnotă. Szaz forint! Aşa, dacă mai uit, citesc de pe bancnotă. Mi-o pun în buzunar şi o scot din nou. Uitasem deja.

Mihai stă cu bagajele noastre şi cu ale lui Goru la distanță. Dacă ne prinde poliția, e bine să nu ne găsească cu multe lucruri, să nu ne confişte decât ce avem în mână. Ăsta nu e loc un de vânzare, autorizat. E pur şi simplu o stație de metrou unde vietnamezii friguroşi s-au adăpostit de frig. Dar cum ei nu pot sta degeaba, şi-au scos mărgelele de plastic şi alte bunătăți să le vândă… Şi cum românul trecea pe acolo, hop şi el, ce e mai prost? Alte nații vând țigări ...

-După țigări fuge mai tare, poliția, zice Goru.

Din când în când se mai leagă şi de izmenele româneşti…

-Poliția, poliția! zarvă mare.

Toată lumea fuge! Încep să tremur. Mi se înmoaie picioarele…

-Hai, hai zice Goru şi mă trage după el.

Ne adunăm toți trei .

-Hai să mâncăm ceva!

Cumpărăm nişte cârnaţi delicioşi cu muştar şi un suc verde. Aroma băuturii mă cucereşte. Mă uit la etichetă: Kiwi. Mi-a rămas în memorie ca un gust de libertate.

-Hai să ne ducem în piaţă că nu mai avem prea mult timp.

Piaţa e mare, forfotă, frig. Căutăm un loc să ne aşezam. Nu găsim nimic bun. Toată lumea ne fugăreşte. Concurenţa e mare, nu ca la metrou! Găsim un loc mai dosit şi ne aşezăm.

-Zi : tri par saz forint!

-Auu! Îmi dai mai greu, Gorule, şi nici nu m-am obişnuit cu prima! Ce înseamnă?

-Trei perechi , o sută de forinţi!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

Lumea se opreşte, scoate banii şi-mi ia din mână cele trei perechi de ciorapi. Nu mi se pare greu. Ba mi se pare chiar uşor de făcut… Dacă n-aş fi atât de obosită, ar putea chiar să-mi placă să fac acest lucru, cu profitul pe care-l aştept…

În câteva ore, am vândut aproape tot, restul l-am dat cu preţul de cumpărare la o vietnameză.

-Hai, să schimbăm banii, că nu mai avem prea mult timp până pleacă trenul...

Numărăm banii la un colţ, să nu ne vadă careva şi să să ne atace… Plătesc lui Goru datoriile. Ne ducem înapoi la metrou. Goru caută arabul care schimbă forinţii şi ne dă mărcile. Când negociază el acolo, mi se face din nou frică.

- Ăsta ne poate păcăli, nu? Se poate duce repede pe apa sâmbetei toată vânzarea. Dar nu se întâmplă asta. Totuşi, calculez că ne-am dublat banii şi a mai rămas şi pentru mâncare ceva. Mă simt bine. Obosită, dar bine. Ia să mai repet odată asta, nu a fost chiar aşa de greu… Să cumpăr o mie de şosete, să dublez din nou. Mă gândesc la vamă. Cum să trec la vamă o mie când ne-a dat jos cu o cinci sute?

Trebuie să văd cum fac alţii, vânzătorii de ţară, mai mari, nu o diletantă ca mine.
Dorm aproape tot drumul înapoi spre casă. Nu mi-e teamă decât de negocierea cu naşul.

O femeie zice ceva în ungureşte

-Nem tudom maghiarul! răspunde Goru.

-Ce-ai zis, Gorule? Ce-ai zis?

-Că nu vorbesc ungureşte.

-Aaaaaa! Mai zi o dată: nem cum?

-Nem tudom maghiarul!

-Nem tudom maghiarul! Închid ochii. Rămân cu gândurile mele. Nici nu-i greu. Mă apuc de ungureşte, numai asta n-am visat să învăţ, dar dacă trebuie, trebuie! Îi arăt eu socrului meu! Mă fac vânzătoare de ţară! De cea mai joasă speţă. Vorba lui… Şi mă las dusă de gândul numai la profit… Că m-am săturat de foame!

-Vine!

-Cine?

-Naşul! Pregăteşte banii!

-Îi am pregătiţi, dar tu vorbeşti.

Naşul e un moş burtos.

Goru încearcă să negocieze.

-Nem, nem!

Ne scrie biletele şi ne lasă pleoştiţi pe toţi.

-Cel puţin nu mai dăm la naşul român..., zic eu.

Ce contează? Cu bilete cu tot , profitul e la jumate. Adică s-au dublat curat banii. Vorbesc cu mine. Chiar că sunt uimită. Şi cât timp am pierdut... M-am uitat la televizor în gura proştilor! Şi mâncam slănină cu ceapă. Adorm liniştită. Trenul mă leagănă încet. Stau cu capul pe geam. E îngheţat. Obrajii îmi sunt roşii , fierbinţi. Adrenalina s-a dus la culcare...

Nu m-am oprit. Am pornit singură la drum de multe ori. Mihai pleacă la munca lui în fiecare zi şi are grijă de copil după ce vine acasă. Mama ține copilul când eu sunt plecată. Din ce în ce mai des, sunt plecată… Cu cât plec mai mult, cu atât mi-e foame mai puțin…

Trenul se vede venind, începe să se zguduie pământul, se simte o adiere de primăvară, amestecată cu mirosuri de gară. Urc şi-mi caut locul în compartiment.

Două fete vorbesc cu pasiune şi prezența mea nu le face să se oprească…

-Femeie ordinară, tu! Ți-am zis eu, de când s-a însurat cu ea!

-Da' ce-ai mai făcut, tu?

-Tu, mă doare la inimă şi acum, de când mi-a spus soacra... Acum o lună a căzut copilul undeva în curte. Copil de doi ani, tu, îl lasă singur, prin curte şi ea bea cafele cu măsa în casă. Că şi aia, vai de ea! Aude copilul că plânge, se duce la el afară, îl ia in brațe. Ea zice că i-a adormit imediat pe umărul ei. Îl duce în casă şi îl leagănă aşa vreo jumate de oră. Îl pune în pătuț şi când să pună păturica pe el, îi vede mâna dreaptă că atârnă ca o cârpă. Ruptă în două, tu!

-Vai de mine!

-Copilu' era leşinat, nu dormea! Să nu vadă ea că ceva nu-i bine, cum să-ți adoarmă copilul pe umăr aşa, brusc, gata, l-ai luat în brațe şi sfoor! L-a dus la spital. L-a operat. I-a pus mâna în ghips. N-avea treabă. Stai că aici vine mai rău!!! Săptămâna trecută, sună la soacra. "Hai, soacră, du-mă la spital că şi-a rupt copilu' mâna."

-Dooooaaamne!

-A căzut pe aceeaşi mână şi s-a rupt din nou! S-a spart ghipsu' şi mâna nu era prinsă încă. I s-a mai rupt o dată în acelaşi loc.

-Taci, nu mai spune! Mi s-au înmuiat picioarele! Sărăcuțul!

-Daaaa! Aia nu merită copii tu!

Sună un telefon. Mi-am cumpărat telefon mobil. Nu prea are lumea, e tare scump, dar nu avem şanse prea mari să ne fie instalat un telefon fix prea curând. Îl folosesc numai în cazuri de urgență.

-E al meu, zic. Da , mamă. Cine vine? Aaa! Ăia de la gaz. Mâine vin ? Da' ce vrei să fac? E socru acasă! Ți-am zis că trebuie să merg săptămâna asta! Acum încep vânzările de paşti. Că paştele lor e mai repede cu o lună. Bine. Bine. Mulțumesc. Hai că vorbim mai târziu. Se aude controlorul de bilete.

-Ne bagă mâine gazul, după lupte seculare, zic şi pun telefonul în poşetă.

-Da' de unde sunteți?

-De lângă Alba... Dumneavoastră?

-Stau în Alba, dar m-am născut prin părțile Clujului...

-Biletele la control, vă rog!

Toată lumea se scormoneşte care, pe unde...

-Unde mergeți?

-La Curtici.

-Şi dumneavoastră?

-La Curtici.

-Toooaaată lumea merge azi la Curtici... Mulțumesc. Călatorie plăcută!

Îşi îndeaptă cascheta şi iese.

Femeile îmi cercetează cu privirea bagajele şi îşi fac cu ochiul una la cealaltă. Şi-au dat seama că sunt de-a lor.

-În ce piață mergeți?

-Nu ştiu numele pieței, sunt mai multe? Asta e foarte mare unde merg eu!

-Da... Da' s-a stricat în ultimul timp... Nu mai e ca la început.

-Da' văd că suntem cam de aceeaşi vârstă, de ce nu ne spunem pe nume?

Ne dăm mâinile şi ne spunem numele. Până aproape la Curtici vorbim numai de mărfuri, prețuri, întâmplări cu vameşi. La un moment dat, una din fete se ridică, ia un bagaj mare şi iese. Se întoarce după vreo zece minute cu geanta goală.

-Cum arăt?

-Grasă! zice cealaltă şi încep amândouă să râdă cu poftă. Ai pus prea multe la burtă!

-Lasă fată, pot zice că-s gravidă!

Începe s-o aranjeze. S-o netezească. O bate uşor cu palmele să mai dispară neregularitățile de pe sub blugi. S-a blindat peste tot cu ciorapi.

-Ar trebui să te blindezi şi tu că văd că ai cam multe bagaje...

-Da... dar le mai bag pe sub banchetă, de obicei...

-Nu mai merge, data trecută au confiscat la nişte băieţi tot.

-Da, au confiscat după ce i-a prins că aveau ţigări în bagaje! Ţigările atrag mai mult!

-Se leagă de ciorapii noştri?

-Ştii ceva, mai bine nu riscăm!

M-au pus fetele pe gânduri vreo câteva minute... În timp ce ele îşi rearanjau farfuriile şi paharele, căci dispăruseră ciorapii, mă duc şi eu la baie să văd ce pot face.

Iau una din genţi şi ies pe hol. Bat la uşa toaletei. Nimic. Dau să intru. Blocată. Mai bat odată. Aud tot felul de zgomote. Ciudate, foarte ciudate. Şoapte. Aştept. Stau în faţa uşii cu răbdare, nu iese nimeni după vreo cinci minute. Ăsta o fi constipat tare, îmi zic, iar eu nu mai am timp; ne apropiem de vamă. Mai bat odată. Cu putere. Să vadă că nu e numai toaleta lui! Atunci aud apa şi un băiat înalt iese.

-E liber?

-O! Poţi intra...

Intru şi închid uşa. Deschid geamantanul, scot un pachet de şosete şi încerc să le pun pe unde am loc. Şi am loc destul că-s ca un băţ, nu se vede! Aud nişte zgomote deasupra. Ridic ochii şi văd o uşă mică în tavan. Destul de mare cât sa intre un om. La una din crăpături, atârnă un mâner de geamantan de rafie în toate culorile. Stă vesel acolo, n-are treabă. Îmi dau seama că restul geamantanului e deasupra uşii, cu stăpân cu tot. Mă întorc în compartiment, mai mult râzând decât şocată. Greu e doamne, să faci export în zilele astea!

-Fetelor, n-o să vă vină să credeţi ce-am văzut! Cineva ascunde marfă în podul trenului.

-Aaaa! Ăia sunt bucureştenii! Ăia duc marfă cât într-un tir. I-am văzut de mult!!

Mai am multe de văzut şi de aflat. Fiecare drum are ceva nou, şocant, stresant, periculos ori distractiv. Acum se vede vameşul venind. E tânăr şi frumos.

-Bună ziua! Unde mergeţi ?

-La Budapesta, răspundem noi aproape în cor.

Se uită prin bagaje, fără prea mare interes.

-Cam grase domnişoarele astăzi... zice zâmbind şi iese, dând din cap un "mare ţi-e grădina, doamne!"

Zâmbim uşurate.

-Ce, crezi că ei sunt proşti?

-Ăsta e un vameş bun. L-am mai prins odată, tot aşa. Asta-i tură bună şi la unguri.

-La trenul ăsta e bine de trecut întotdeauna. Noaptea e mai greu. Am dat acum două săptămâni douăzeci de mărci pentru un bagaj mai mic decât am acuma...

-Cum ai noroc! Niciodată, nu-i la fel.

Trecem uşor şi de vameşul maghiar. Adormim după vamă, ca la comandă. Toate trei. Pot dormi acum oricând, oriunde şi în orice poziţie. Acum câteva luni a fost aşa o înghesuială pe tren, încât nu am avut locuri şi am venit de la Budapesta la Alba-Iulia în picioare. Am fost atât de obosită încât am adormit în picioare, rezemată, de fereastră. Câteva ore.

M-am obişnuit cu drumurile... Mă motivez tare când vin acasă şi pot să arăt:

-Uite, bărbate, am făcut săptămâna asta mai mult decât tine toată luna. Când te laşi de servici să mă ajuţi?

-Îmi iau concediul în primăvară sau poate luna viitoare...

Ne apropiem de Budapesta. Ne trezim , ne întindem. Îmi trosnesc toate încheieturile. Coloana mă doare, am furnici în tălpi. Îmi scot din poşetă periuţa de dinţi, pun pastă, bag tubul înapoi în poşetă, iau prosopul şi mă duc la baie. Deschid uşa şi-mi vine dintr-o dată să vomit. Miros puternic de urină mă izbeşte la intrare. Mă întorc şi-mi iau cu mine sulul de hârtie igienică. Intru şi curăţ marginea toaletei. O şterg de zece ori după care pun câteva straturi curate de hârtie ca să mă pot aşeza peste ele. Ţin în gură prosopul şi periuţa; nu am un loc curat unde să le pun. Mă ridic şi simt cum îmi cade ceva din blugi. O pereche de şosete albe ca spuma cad pe linoleumul plin de urină. Le uitasem pe undeva pe la spate, pe sub tricou. Le ridic, le învelesc în hârtie igienică şi le pun într-un buzunar la blugi. Le ţin acolo şi le dau la vreun cerşetor. De ce să le arunc? Îmi mut prosopul între picioare până mă spăl pe faţă şi dinţi. La sfârşit, când sunt curată şi uscată iau o bucată de hârtie din sulul care se micşorase supărător de mult. Învelesc clanţa uşii şi ies. Trag hârtia şi o arunc în coşul din compartiment. De când umblu prin trenuri am devenit şi mai atentă pe ce pun mâna decât înainte. Fetele se duc şi ele să se spele. Urmează ritualul cu pieptănatul, cremuitul şi machiatul. Un pic de ruj, cine are chef de mai mult? Ce să mai colorezi, că suntem

vinete pe la ochi de atâta oboseală! Mă uit în oglindă. Nişte linii firave mi-au apăut la colţul ochilor. Alea se vor face riduri!

Cui îi mai pasă?

În piață, găsim un loc bunicel, asta înseamnă, că o să vindem. Suntem toate trei la un loc. Plătim mai puțin pentru masă. Scoatem marfa. E încă devreme. Am rămas cu fetele. Vorbim acum de parcă ne cunoaştem de-o viață. E genul acela de frăție, nu ştiu, poate, care te leagă când ai scopuri comune şi treci prin greutăți împreună.

-Care vine cu mine să luăm o cafea?

Sorbim cafeaua încet; arde şi e bună. La început mergeam cu termosul de cafea, făcută de acasă; nu voiam să risipesc banii, nici măcar pe o cafea... Mergeam cu mâncare la pachet. Acum mănânc ce vreau. Şi cât vreau. Mai ales beau sucuri cât vreau.

Mi-amintesc că o dată m-am dus cu Mihai şi a fost mai slab la vânzări, n-am prea vândut şi el a pus rație la mâncare şi la suc. Am băut amândoi câte o sticlă mică de cola, două zile la rând. A fost cam greu, când stai afară, te dezhidratezi. N-am fost nici la toaletă, vreo două zile.

Am cumpărat nişte parizer subțire tăiat, te vedeai prin el. Era aşa de bun... Mâncam parizer cu pâine. Nimic alceva. Mai către seară, când am strâns, nu prea vândusem, slab de tot; m-am dus să duc gunoiul. Mirosea greu la container. Arunc cu punga de la distanță, dar nu nimeresc. Cade chiar lângă. Mă apropiu, o ridic, o arunc şi ce să vezi? Un ardei galben strălucea acolo în toată splendoarea lui, alături de nişte frați mai stricați. Mă uit în toate părțile să nu mă vadă nimeni şi îl iau şi fug repede la o cişmea cu apă. Îl spăl, să-l rup nu alta. Îl bag sub mânecă. Când am scos pâinea şi parizerul am pus ardeiul pe şervețel.

-De unde ai ardeiul?

-De la gunoi!

-Eşti nebună!

A fost gustos, ce să zic? N-am murit.

17

Mănânc din piață, mâncare caldă. Şi e curios că m-am săturat până şi de de suc de kiwi, ce nu credeam că se va întâmpla vreodată.

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

Începe să se mişte piața... Vin unguroaicele bine îngrijite, unele foarte frumoase. Unele par aşa de lipsite de griji... Îmi place să mă uit la copiii lor. La câte un copil mai mic. Mi-e dor de al meu…

Noroc cu mama. Nu prea vrea să mi-l țină; are şi ea mult de lucru acum, au primit pământul înapoi… Dar nu are încotro. Mă tot întreabă: De ce te duci aşa des? Mai opreşte-te, prea mult umbli şi laşi copilu'! Eu nu ți-l mai țin. Zice asta de fiecare dată când mă întorc. Dar după două, trei zile, când sunt iar gata de plecare:

-Bunico, venim la tineee! Mâine toată ziuaaaa. Şi poimâineeee! Când ne ducem la ea, zîmbeşte cu toată fața: Hai la bunica, hai să mergem să dăm de mâncare la vaci! Ce vrea copilu' să dea mâncare la vaci? Îl duce de nas uşor, până plec eu. Câteodată mă ține strâns de mâini şi nu mă lasă să plec. " Lasă pe mami să meargă să facă pipi" îl păcălesc pentru un minut. Când sunt la poartă aud țipătul lui... "Maaammiiii!!!!"

Dar sunt liniştită când plec… E în cele mai bune mâini. Îl hrăneşte bine, îi spune mai multe poveşti decât mine. Îl iubeşte. Nu cred că aş putea să fac ce fac, fără mama. Săptămâna trecută i-am luat nişte cercei din aur, nu purtase niciodată aur. S-a uitat îndelung la ei...

-Hai să ți-i pun!

A fost tare fericită. Nici n-a aşteptat să plec şi s-a dus să-i arate unei vecine... Mihai a strâmbat din nas.

-Taci din gură, că ea ne ține copilul!

-Poa' să-l țină şi fără cercei!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint

Mai vând unui bărbat mai în vârstă şase perechi. Bărbaţii nu prea negociază. Li se pare ieftin. Mi-e uşor să vând la bărbaţi. Întotdeauna trag de ei să cumpere mai mult. Reuşesc cu mulţi. Numai cu al meu nu reuşesc prea multe. Ne certăm din ce în ce mai mult.

M-a lovit săptămâna trecută. Mi-a dat o palmă peste cap. Eram amândoi cu copilul la plimbare în oraş. Pe jos. Am zis, hai să cumpărăm nişte mere, că mi-e foame. Ne ducem în piaţă, piaţa plină. Uită-te de copil, zic, să nu-l pierdem. Dau să aleg nişte mere, întreb de preţ. Îmi întorc capul două secunde. Unde-i copilul? Copilul nicăieri!

- Unde-i copilul? Ţi-am zis să te uiţi de el!

Fugim speriaţi în direcţii diferite. E plin de tarabe. Nu se vede nimic, e plin de lume. Îngheaţă inima în mine, pentru că auzisem de tot felul poveşti cu copii furaţi din te miri ce locuri!

-Nu-i! Fă şi tu ceva, strigă! Cheamă poliţia! Ce dracu, cum a dispărut aşa?

-Da' cheamă tu poliţia!

-Idiotule, ne-a luat cineva copilul! Mergi în direcţia aia! Şi eu mă duc spre stradă!

Fugim din nou. Îl văd de departe, plângând pe trotuar, la trecerea de pietoni. Fug la el.

-Puiu lu' mămica!

-De ce m-ai părăsit?

-Dragul lu' mămica, nu te-am părăsit!

Îl strâng la piept şi-l sărut. Se linişteşte.

-Vezi, proasto! L-a furat cineva! L-a furat dracu!

-Taci, idiotule! Că te-am rugat să ai grijă de el.

-Eu sunt de vină 'ai?

-Tu ! Că nu mă pot baza pe tine la nimic! Eşti ca taicătu'!

-Vezi că iar vorbeşti prea mult! Şi urât!

-Vorbesc ca tine. Că doar am profesor bun!

Şi pleosc. Mi-a plesnit obrazul cu sete. A fost neaşteptat. O femeie bătrână, se uita la noi cu gura căscată.

-Doamne fereşte!!!

Am plâns tot drumul spre casă. Mi-am tras părul peste faţă, să nu mă vadă cineva. I s-a umplut paharul. I s-a umplut paharul…! Plec! Plec! Plec! Dar copilul mă strângea tare de mână cu mânuţa lui.

-De ce pângi, mami?

-Nu plânge mama, mi-a intrat ceva în ochi şi mă doare!

18

Urcăm în tren. Aceleaşi mirosuri... Am rămas prietenă cu Leana şi am făcut câteva drumuri împreună. Suntem ca surorile acum. Ne înţelegem la toate, cu excepţie la bărbaţi. Ea dă din cap a dezaprobare, la multe din cele spuse de Mihai. Ea nu-i căsătorită şi nu are pe nimeni. Pare mult mai în vârstă decât este. Cred că nopţile dormite în trenuri au îmbătrânit-o. Ori lipsa de somn…

-Trebuie să găsim un loc de vânzare mai bun. Nu mai mege la Budapesta. S-a umplut de diletanţi care vin prima dată, văd cât e de greu , îşi vând marfa cu cât au luat-o numai ca să scape şi se întorc în ţară şi nu mai fac .

-Am auzit că e un loc pe lângă Balaton pe undeva, în care nu s-au stricat preţurile!

-Ar trebui să încercăm.

-Da' cum ajungem acolo?

-Cumpărăm din Budapesta o hartă şi vedem ori întrebăm...

Mihai şi-a luat concediu. Mergem toţi trei. Acelaşi joc la vamă. Aceeaşi adrenalină, pusă în mişcare... Aceleaşi mirosuri… Numai oamenii se schimbă… Uneori am impresia că oamenii sunt mereu aceeaşi. Uneori am impresia că şi ei mă cunosc. Aceleaşi poveşti. Aceeaşi marfă. Şosete. Zic în sinea

mea, cred că ăia de la Sebeş au angajat vreo trei muncitori noi ca să lucreze numai la ciorapii pe care eu îi cumpăr. Atâta timp cât noi cărăm ca nişte albinuţe, fabrica nu va concedia pe nimeni...

În compartimentul nostru intră o femeie frumoasă. Are un bagaj mic, e elegantă şi parfumul ei fin ne dilată nările. Mâinile ei îmi atrag atenţia. Are unghii lungi, perfecte. Roşii. De un roşu aprins ce te duce la întrebarea: Oare ea spală vase vreodată? Cu coada ochiului, o analizez în toate detaliile. Hainele ei sunt de mare calitate. Îmi trag un picior să-l ascund sub celălalt instantaneu, să nu mi se vadă că talpa la adidas mi se dezlipise...

-Vă rog frumos, puteţi să mă ajutaţi să-mi pun geamantanul?

Mihai sare repede să o ajute. Curios, că dacă aş fi zis eu, nu ar fi percutat aşa de repede...

Îi pune bagajul sus şi ea se aşează vizavi de mine. Îmi încrucişez mâinile în aşa fel încât să nu mi se vadă unghiile scurte până la sânge. Uneori nici nu mi le tai, pur şi simplu se rod singure de la spălat şi frecat cu detergenţi... Fusta îi dezveleşte genunchii... Ciorapii ei subţiri scot în evidenţă nişte picioare perfecte. Mi-aduc aminte că n-am avut timp să mă epilez săptămâna asta. Cui îi pasă, de fapt, sunt toată ziua numai în blugi. De luni de zile n-am purtat o fustă. Nu-mi vede nimeni picioarele. Al meu bărbat nu ştie când sunt epilată şi când nu. Concentrarea lui pe pielea mea e foarte restrânsă, merge numai într-un singur loc... Cu un gest delicat, femeia din faţa mea îşi aranjează părul şi îşi netezeşte fusta. E machiată foarte frumos, dar sub machiaj se citeşte o piele fără imperfecţiuni, de o sănătate demnă de invidiat. Sprâncenele ei sunt arcuite fără greşeală. Da, de mult n-am mai fost la Adriana la un pensat... O să merg săptămâna viitoare, după ce mă întorc... Femeia din faţa mea îmi dezvăluie una câte una tot ce nu sunt şi nu am făcut de mult... Ori prea rar am făcut . Atât de rar încât nici nu are efect. Îmi ţin părul lung, nu mi-l tai câţiva ani la rând şi n-am nevoie să merg la coafor. Dar văd că femeia asta are şi ea părul lung, dar uite ce nuanţă de roşu care te îndeamnă să-l atingi... Cu siguranţă o să-mi vopsesc părul când mă întorc. Mă duc la Adriana şi-mi fac un epilat, pensat, tratament, tot tacâmul...

Îi şoptesc lui Mihai, fără să ne audă nimeni:

-După ce vindem mâine, mi-aş cumpăra nişte adidaşi noi... Că nu mai pot umbla cu ăştia, mi s-a dezlipit talpa...

-Las' că iau un tub de superglu' şi ţi-i lipesc!

Nu mai am putere să mă revolt. Mă uit la adidaşii mei uzaţi. Ştiu ce am de făcut. Pur şi simplu o să-mi cumpăr adidaşii când o să fac o pauză la toaletă şi el nu mă vede. După ce mi i-am cumpărat, poate să ţipe cât o vrea...

-Unde călătoriţi ? întreb femeia din faţa mea ca să evit orice discuţie cu bărbatul meu

-În Germania...

-Ooo! Cât timp faceţi până acolo?

-Mă opresc în Budapesta, că am rude acolo, stau vreo câteva zile ...

Germania apare pentru mine un tărâm de vis. Mihai cochetează cu ideea să treacă graniţa şi să încerce să găsească ceva de lucru pe acolo... Dar numai cochetează... Nu-mi fac iluzii. Poate s-ar duce, dacă l-aş împinge eu tot drumul...

-Locuiţi în Germania?

-Da.

-De mult?

-Dinainte de revoluţie...

-Aaaa! Şi cum e Germania?

-E bine, e bine. Am stat în România o săptămână, nu mi-a venit să cred ce-i aici... Abia am aşteptat să mă întorc acasă...

Îşi aranjă paltonul la cap ca o pernă şi închise ochii. Am rămas cu întrebarea în vârful limbii. Văd că ea nu vrea să vorbească cu mine, nu prea am nimic interesant de spus pentru ea, am de fapt numai întrebări de pus şi ea nu are dispoziţia necesară să ţină cu mine o conversaţie de genul acesta. Închid şi eu ochii, ascultând-o pe Leana cum nu-şi găseşte locul şi mă hotărăsc ca într-o zi să devin femeia din faţa mea... Mihai sforăie... Ca un porc... Îl cotesc uşor, dar nici nu simte... Îl lovesc mai tare.

-Ce ?

-Nu mai sforăi că deranjezi pe toată lumea...

Îşi schimbă poziţia şi începu să sforăie mai uşor. Simt mirosul femeii din faţa mea cum s-a îndulcit, cuprinzând toată încăperea.

Uşa se deschise şi intră un tinerel. Fără nici un bagaj. Se aşează, fără să salute.

Văzând cum îl iscodesc cu privirea se justifică într-un târziu…

-În compartimentul unde stau nu mai e loc de bagaje... O să stau aici… Vreţi să sting lumina?

-Poți să o stingi, zic eu ...

Gata. Mi-a sărit somnul. Frica mi se răspândeşte în toate cotloanele corpului şi ale minții. Auzisem de la o femeie acum vreo două săptămâni că a auzit de la cineva, care a auzit de la altcineva cum unii umblă pe trenuri şi după ce toată lumea doarme scot un şprei adormitor pe care îl pulverizează în compartiment, după care toți adorm ca butucii, ori poți tăia lemne pe fiecare. Şi când se trezesc, descoperă că nu mai au bagaje ori bani. Dacă tipul ăsta o fi vreunul din ăia? Stau cu ochii pe el în semiîntuneric. Nu mai pot să dorm, nu mai am am voie să adorm. Nu mi-aş permite să pierd bagajele. Acolo sunt investiți banii de pe câteva luni de muncă grea. Îmi trag poşeta sub cap. Am vreo cincizeci de mărci germane în ea. Mă prefac că dorm, dar nu-mi iau ochii de la tip. Pare bine îmbrăcat, părul tuns scurt, stă cu mâinile în buzunare. Oare să mă duc să vorbesc cu naşul? Ies pe hol. Trenul străbate întunericul legănându-se uşor. E un rapid şi vagonul în care stăm nu e românesc, e mai curat ca de obicei. Mă duc la toaletă. Are până şi hârtie igienică... Îmi iau un punct de reper, mă uit la numărul compartimentului şi plec în căutarea controlorului de bilete.

E frig pe hol şi mi-a sărit somnul… Mă uit în compartimente. Unii dorm. Aproape peste tot sunt luminile stinse. Numai lumina de veghe nu poate fi stinsă. Într-un compartiment doi băieți dorm întinşi ca-n pat. Sunt numai ei doi în compartiment. Mă uit la bagajele lor. Plin. Ăştia sunt profesionişti, zic. Cred că au cotizat bine la vamă să treacă aşa de multe bagaje. Trec în vagonul următor. O țigancă alăptează un copil. Sânul ei iese bogat în văzul tuturor. Copilul ține o mânuță pe sân şi trage cu poftă. Trei bărbați, în acelaşi compartiment cu ea, trag pe rând dintr-o sticlă, câte-o duşcă, apoi fiecare îşi şterge mustața bogată cu dosul mânecii.... Mă dezechilibrez când trenul face o curbă. Cad cu mâna pe mânerul uşii care se deschide puțin. Mă izbeşte un miros imposibil de a fi descris...

–Scuzați, zic şi trag uşa la loc.

Mă duc până la capăt. Nici urmă de controlor. Mă întorc şi cercetez mai cu atenție compartimentele. Nu-i. Mă duc în partea opusă. Un junghi mă străpunge undeva în pântece. Da, trebuie să-mi vină. Mi-a cam întârziat luna asta... Ajung în ultimul vagon. Cu cascheta pe ochi, omul doarme liniştit. Mă aude sau mă vede printre ochii întredeschişi.

-Mă scuzați că vă deranjez. Aş vrea să vă întreb ceva.

-Ziceți...

-Am auzit că umblă unii pe trenul ăsta şi şpreiază cu un şprei de adormit după care dispar cu bagajele şi cu banii de la cei din compartiment...

-Nu fiți aşa de naivă domnişoară! Nu pe trenul ăsta! N-am auzit... Stați liniştită. Încuiați uşa de la compartiment. Se blochează pe dinăuntru...

-Mulțumesc,... zic dar nu prea convinsă. Cum se blochează?

-Uite-aşa...

Gândul meu se joacă cu întrebările, ce dacă blochez, ăla e tot înăuntru... Poate să-şi facă treaba mai bine, fără să-l deranjeze nimeni...

Mă întorc. Într-un compartiment un bărbat înghesuie o femeie într-un colț şi o sărută cu foc. Cu o mână pe sub tricoul ei, fata îl primeşte şi-i răspunde cu pasiune. Blugii ei au nasturele descheiat şi fermoarul i s-a deschis. Compartimentul lor e gol. Trec mai departe, deşi mi-ar plăcea să rămân să mă uit. E mai frumos decât un film. E realitatea. Nimic nu e regizat. Şi oricum nu m-am uitat demult la un film. Cine are timp?

Ajung în dreptul compartimentului, intru şi mă aşez. Cum să fac timpul să treacă mai uşor şi mai repede? Mai avem vreo câteva ore. Cum să stau treză? Ia să-mi povesesc o poveste. Încep să-mi imaginez că locuiesc în Germania. Că mănânc bine. Nu. Ia stai, sunt într-un restaurant scump. Sunt elegantă şi aranjată. Toți bărbații întorc capul după mine. Dar eu sunt cu ochii numai la al meu. El e galant. Se poartă cu mine de parcă aş fi regină. Îmi deschide uşa la intrare şi mă duce de mână la scaun. Îmi împinge scaunul când dau să mă aşez. Ne aşezăm. El poartă un costm elegant şi cravată. Şi miroase frumos. Îi simt respirația de scorțişoară cu mentă. Se uită la decolteul rochiei mele negre şi mulate pe corp, îmi atinge o şuviță de păr şi-mi spune...

“-Eşti aşa de frumoasă... buzele tale sunt atât de perfecte... Vreau să te iubesc toată noaptea...”

Mă aruncă în pat...o...nu . Prea repede. Să mâncăm întâi. Vine chelnerul :

“-Ce doriți?”

“-Ce aveți mai bun şi mai proaspăt? Ce ne recomandați?”

“-Lobster sau crab?”

Nu , ne e bine. Trebuie să mergem acolo tot timpul. Asta e viața obişnuită. Ştim ce vrem.

Vine din nou chelnerul:

"-Ce doriţi? V-aţi hotărât?"

"-Ca de obicei, George. Lobster. Şi şampanie din aia, ştii tu ..." Nu, nu George. Mai bine Jorj. "Şi ca de obicei, Jorj, un rând de la mine pentru toată lumea..."

Mă pufneşte râsul. Mihai nu lasă acum nici 25 de bani la vânzătoarea de la alimentara. Aşteaptă să-i dea tot mărunţişul, până la ultimul ban. Dacă n-ar avea rest ar sta acolo până ar veni careva cu marunţiş... Aşa... Lasă, acuma suntem la restaurant... Muzică... Dansăm... El conduce ca un dansator de profesie... Nu mă calcă pe picioare... "Mergem?" şi se uită în ochii mei cu pasiune şi dorinţă. Mă simt atât de iubită... Ochii îmi sticlesc ca diamantele. Mă cuprinde cu mâna după mijloc şi plecăm strânşi unul în altul să nu ne pierdem. Una câte una, şi încet hainele cad de pe noi... Sar nasturii de la cămaşa lui în mâinile mele. Sunt ca o lupoaică... Sau tigroaică... Îl rup cu dinţii peste tot. "Lasă lumina că vreau să te văd... " Îmi frământă sânii cu palmele şi mi-i cupride cu gura... Gem de dorinţă şi de plăcere... Suntem goi pe cearceaful de mătase şi înconjuraţi de parfum de trandafiri... Trupurile noastre perfecte se contopesc... Nu. Nu, e prea repede. Unde-i preludiul, vorbele de iubire? De unde aşa de repede? Păi, a început preludiul la restaurant. Şi de acolo e tot preludiu vreo jumate de oră... Chiar dacă tăcem, tot preludiu e... Nu. Preludiu e numai de când am intrat în dormitor. Mai bine aşa. De ce să vadă chelnerul că vorbim de dragoste? Da' ce, parcă el nu face? Deci ne contopim ca unul singur şi noapea trece până se aud la fereastră ciripind rândunele...

-Am ajuns! Trezirea!

Coborâm în gară şi mă uit buimăcită în jur după ce avusesem o noapte aşa de perfectă, cu lobster şi câteva orgasme. Mă uit la Mihai. Nici nu mă vede. Ii caut privirea. E preocupat cu secreţiile de la colţul ochilor. Habar nu are ce noapte fantastică de iubire a avut... L-am iubit toată noaptea… Am trecut peste palmă. Am greşit că l-am insultat. Ştiu că nu meritam să mă lovească... Dar e stresat şi el ca şi mine. Se apropie examenele şi nu prea am avut timp de citit. Concurenţa e mai mică acum de când cu facultăţile particulare, care au foarte multe locuri. Mă gândesc să dăm examen la vreo facultate particulară, dar e cam mult de plătit la taxe. Nu am strâns încă atâţia bani.

-Hai să vedem cum ajungem la oraşul ala de lângă Balaton ... Cum îi zice, Leano?

-Ceva cu V sau ca o viespe... Hai să ne uităm la mersul trenurilor...

-Da. Poate Vezprem...

Cumpărăm bilete şi ne urcăm din nou în tren. N-am fost niciodată mai departe de Budapesta... Oamenii sunt diferiţi. Parcă sunt mai albi, mai sănătoşi, mai curaţi...

Încercăm să vorbim cu o femeie de vizavi, însă ungureasca noastră nu e încă aşa de bună şi ea nu are răbdare cu noi. În schimb controlorul de bilete se întoarce la noi, se aşează şi rămâne cu noi. Parcă ar vrea să afle cine suntem... Îşi dă seama că suntem mici comercianţi la o vreme şi ne întreabă ce vindem. Scot o pereche de şosete şi i le arăt. Se uită la ele şi al meu zice că poate să le păstreze. El mi le dă înapoi, nu înţelege. Pleacă.

-De ce să le păstreze? zic. Ce, nu suntem în regulă cu biletele?

-Ce, dacă îi dădeai o pereche, mureai? Şi dacă nu voiai să i le dai, de ce le-ai scos?

-Ca să i le vând! Deştept mai eşti! Am crezut că vrea să cumpere. Să i le dai pe gratis, eu car ca o sclavă, ca să dai tu pe gratis la cine ştie?

-Taci din gură, nu mai face atâta scandal pentru o pereche de şosete!

-Cum să nu fac, că e un sfert din adidaşii mei. Pe care tu faci scandal că vreau să mi-i cumpăr!

-Tu tot timpul vrei ceva! Mormăi el şi mă lăsă în pace.

Leana se uită la mine cu "Ţi-am spus eu!" şi ca o consolare începem amândouă să ne machiem şi să ne aranjăm. Trenul e curat, priveliştea e frumoasă. Case mari, noi, de-o parte şi de alta. În depărtare se vede lacul... Pare o baltă neagră uriaşă... Ce or fi găsind ei aşa frumos, de o laudă atât de tare şi merg şi românii aici?

N-am ce să zic, ce-i drept, n-am umblat prea mult. Nici Marea Neagră n-am văzut-o. Numai într-un film. Şi am mai văzut braţurile Dunării când am fost la Galaţi acum câţiva ani cu o tabără sportivă, de tir, când eram în liceu. Câştigasem concursul pe judeţ. Locul întâi. A venit un tip la mine. Un antrenor. " Dacă vrei să faci performanţă, vorbeşte cu părinţii. O să lipseşti de la şcoală, mult, dar dacă eşti bună, te duci la Facultatea de sport. Nu va fi uşor, dar ai talent". Am vorbit cu ai mei. Tata n-a vrut să audă. "Draga tati, tu vrei să faci medicina. De ce-ţi trebuie ţie să tragi cu puşca? Noi nu avem în familie nici un doctor. Toţi se fac ingineri. Tu ai cap mai bun decât să tragi cu puşca... " Am plâns vreo câteva zile şi am renunţat. Dar tare mi-ar fi plăcut să fac asta. Mai ales că mă uitam la Olimpiade, nu mă mişcam de acolo de când începeau până se terminau şi cât se dădea la televizor. Nu mă mişcam de acolo decât când vorbea Ceauşescu sau erau ştiri cu creşterea producţiei. Idolul meu a fost Nadia. Am visat zi şi noapte că sunt ca

ea. Mi-am organizat cu fetele de pe stradă concursuri şi chiar am pus preţ de intrare pentru cele ce nu concurau, ca să avem bani de premii. Veneau multe fete. Nu pleca nimeni cu banii de pe premii acasă. Cumpăram dulciuri şi le mâncam împreună cu spectatoarele. Un campionat dura o zi întreagă cu pregătirea, concursul, premierea şi mâncarea premiilor. A venit o vecină la mama într-o zi. "Tu ai văzut cum sare fata ta? Ar trebui s-o trimiţi la Deva la şcoala de gimnastică.". "Cum s-o trimit, că-i târziu acum, are şapte ani, tu n-ai văzut că alea încep de la patru? Uite-aşa s-a terminat cariera mea sportivă... Nu am suferit prea mult; verişoară-mea a primit o chitară şi mergeam toată ziua la ea să învăţ să cânt şi eu. Am prins drag de muzică şi nopţi de-a rândul am visat că am o chitară… Câţiva ani mai târziu, a venit fratele meu cu o chitară acasă şi nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am cântat până mi-a curs sânge din degete în noaptea aceea...

-Cred că trebuie să coborâm...

Coborâm şi suntem cam dezorientaţi. Nu era nici urmă de vreun român care are habar unde e piaţa şi pe care să-l urmărim. Încercăm să întrebăm, dar oamenii nu prea înţeleg ce vrem noi.

-Întreabă unde e o piaţă ieftină?

Leana pare că ştie mai mult ungureşte şi află prima. E cam greu. Trebuie să schimbăm vreo trei tramvaie. Nu găsim de unde să luăm bilete şi ne urcăm în primul tramvai. Fără bilet. Coborâm şi următorul tramvai e deja în staţie. Urcăm repede trăgând după noi rucsacii plini, plus bagajele în mâini. Oamenii se uită la noi. Cred că au văzut că vine controlorul de bilete şi noi n-am compostat nimic. Controlorul vine la noi şi ne facem că nu vorbim deloc şi nu înţelegem nimic. Scoate un carneţel şi rupe o amendă. La toţi trei. Ne cere osutăcincizeci de forinţi. Adiaşii mei! mă înspăimântă gândul… N-am putut să luăm bilete? E prea târziu să regret. Nu am timp. Trebuie să găsesc o soluţie.

-Nu plăti. Zic înfundat, când îl văd pe Mihai că duce mâna la buzunar.

-Nem forint. Nem! zic şi preiau conducerea. Leana stă cu gura căscată, dar îi place ideea. Mihai stă încurcat cu mâna în buzunar.

-Nem forint! subliniez.

Tramvaiul se opreşte şi controlorul ne face semn să coborâm. Se uită ciudat la noi. Ca la gunoaie. Nu mă simt deloc bine, dar ideea că or să se ducă banii pe amendă, a fost mai puternică decât ruşinea prin care am trecut.

-Hai să vedem de unde luăm bilete…

Ajungem în piaţă. Piaţa e mică, dar frumoasă. Mulţi ambulanţi maghiari şi polonezi. Câţiva români se uită la noi...

-Cine v-a mai adus şi pe voi aici? întreabă o ţigancă mare, grasă şi urâtă.

-Ce, nu-i piaţa asta pentru toată lumea?

-Asta e piaţa mea. Dacă staţi aici trebuie să cotizaţi!

-No luaţi în seamă! E piaţa ei, pe dracu. Dacă ar fi piaţa ei n-ar sta la vânzare cu nişte jeguri. Nu vezi ce ciorapi jegoşi are? Ăia nu-s de Sebeş. Calitatea a treia. Când 'or vedea ei marfa noastră ...

Găsim un loc bun; erau destule… Scoatem marfa şi o aşezăm frumos. Ne luăm câte o cafea şi aşteptăm clienţii. Ţiganca ne cercetează de la distanţă, apoi văd că vine la noi.

-Aveţi marfă frumoasă. De unde o luaţi?

-De la Sebeş.

-Nu vreţi să vindeţi angro'?

-Cât daţi?

-Pe ăştia vă dau cinşpe forinţi la bucată.

-Păi asta e cât dăm noi în ţară… Ce afacere mai facem şi noi dacă îţi vindem ţie cu acelaşi preţ? Cu cât se vând aici?

-Cu cincizeci. Aici nu strică nimeni piaţa. Eu dictez.

-Oooo! Nu stricăm noi piaţa, nu-ţi fie frică. Şi noi vindem cu cincizeci…

Pleacă târâindu-şi picioarele grase, unite de la genunchi în sus şi care se frecau unele de altele aşa de tare şi ieşea un zgomot care se auzea de la distanţă. Ia auzi domnule, ne-a luat de fraieri... Să ne ofere cinşpe, când ea vinde cu cincizeci...

Ţiganca face turul pieţii, aşa greoaie şi se opreşte din când în când la o tarabă şi schimbă câteva cuvinte, după care se întoarce înapoi la noi.

-Nu mai staţi pe gânduri că vă dau douăzecişicinci. Cumpăr tot. Cât aveţi?

-Nu mulțumim, nu vindem angro'!

-O să vă pară vouă rău că nu ați vândut. Că asta-i ultima ofertă! Mâncarea-i scumpă aici. Unde dormiți? Aici nu dormiți în gară, că vă ia poliția. Piața asta e închisă noaptea? Ce luați pe mere dați pe pere! Douăzeci şi cinci că-i marfa frumoasă! Hai, nu mai ezitați, că plec.

-Nu, mulțumim.

-O să vă pară vouă rău!

Şi plecă târâindu-şi picioarele grase. Picioarele ei sunt imense. Are ea dreptate. Dar nu suntem noi oamenii pe care să ne sperie. O să găsim o soluție. Cu dormitul. De mâncat nu cred că e o problemă, că nu mâncăm cât o fi mâncând ea...

19

Încep să vină clienții. Se înghesuie ca la pâine caldă. Avem marfă bună şi cred că e mult mai ieftin decât în magazinele lor. Am aflat că este o sută în magazine. Normal că noi vindem bine. Cu cincizeci. Ne râde fața şi nu avem timp să mâncăm. Nici să aranjăm banii în buzunare. Îi înfundăm cu pumnul. Un bărbat îmi face semn că-mi cad banii din buzunar. Scot totul şi-i infund în poştetă şi pun poşeta sub o cutie la picioare. Să fie în siguranță. Prin fața ochilor încep să mi se fluture o pereche de adidaşi albi, frumoşi, confortabili... E numai imaginația... A şi început să lucreze. Trebuie să o rog să mai aştepte puțin. Plecăm din piață cu jumate de marfă şi cu poşeta mea plină de bani. Leana nu mai tace. Mihai, la fel. Facem planuri cum să venim deja cu mai multă marfă.

-Unde dormim?

-Hai să găsim un parc pe aproape. Ce parc, că e o margine de pădure. Şi o fabrică de lapte în apropiere. Ne umplem bidoanele cu apă, să avem cu ce ne spăla.

-Ne urcăm în tramvai şi ne ducem o stație. Ce-ar fi să rămânem într-o stație de tramvai, că-i acoperită! Şi n-are nici poliția motiv să ne întrebe ce facem acolo...

Poposim într-o stație de tramvai. Nu trec tramvaie des la ora asta, însă de câte ori opreşte unul, şoferul se uită ciudat la noi că nu avem intenția să urcăm.

Începe să se întunece…. O să ne spălăm când se mai întunericeşte şi mai încetează circulația. Mihai plecă cu Leana să cumpere de mâncare.

-Mergeți voi că eu nu mai pot… Mi s-au umflat picioarele prea tare…

Eu rămân în stație cu toate bagajele. Stau pe o bancă şi mă uit la oameni. Un bărbat mă fixează insistent. Mă uit la el şi eu. Poate îi vând ceva... Dau să scot din bagaje o pereche de şosete. El se apropie zâmbind. Zice ceva şi nu înțeleg. Dar arată spre corpul meu cu mâinile.

-Nem tudom maghiarul!

-Belladona! Belladona!

Izbucnesc în râs. Nu mi-a făcut nimeni un compliment aşa de frumos de tare mult timp... Râde şi el. E un bărbat între treizeci patruzeci. Foarte frumos. Îmbrăcat bine. Vine tramvaiul şi el îmi face semn că trebuie să plece. Se urcă şi îşi rupe gâtul uitându-se după mine înapoi. Rămân cu o amintire plăcută dar şi cu o replică pentru el: "Bine că nu te-ai apropiat să mă miroşi!"

"După o zi de stat în soare numai belă nu mă simt!" Nici un deodorant nu mă mai ajută. Abia aştept să mă spăl. Şi să mă schimb.

Mâncăm parizer cu roşii şi iaurt. Bem cola. Sunt bune... Mă gândesc la lobsterul de azi noapte. N-am mâncat niciodată, dar am văzut un film mai demult...

-Dacă merge aşa de bine aici, ce zici, venim cu maşina lui tăicătu'? Ți-o dă? Facem bani şi ne permitem să ne ducem la o facultate particulară...

-Ce să ne ducem înapoi? Ne ducem numai până la Budapesta şi cumpărăm de acolo. Le luăm de acolo cu douăşcinci. Venim aici şi vindem dublu.

-Bună ideea.

Suntem optimişti şi nu ne gândim decât la strategii acum . Cum am putea să facem să cheltuim mai puțin pe drumuri. Adormim în sacii de dormit pe care mă bucur acum că-i avem cu noi, că mai îndulceşte puțin din banca rece din stația de tramvai...

O lumină puternică şi sentimentul că ceva se întâmplă ne trezeşte. Un polițist stă cu lanterna în ochii mei. Apoi o mută la Leana. Apoi zice ceva spre bărbatu-meu.

-Nem tudom maghiarul!

-Passport!

Scoatem paşapoartele, i le dăm, el le ia şi pleacă cu ele la maşină. Noi suntem speriaţi. Sper că nu ne ia banii sau marfa... N-am făcut nimic. Suntem turişti... N-are motiv să ne întrebe ce avem în bagaje... Dormim pe bancă pentru că aici ne-a apucat noaptea! Dacă n-am găsit hotel! Am eu explicaţie pentru el, numai că nu pot să i-o dau!

-Nu se mai poate aşa, trebuie să învăţăm ungureşte. Altfel ne calcă toţi în picioare!

Poliţistul se întoarce cu paşapoartele. Ni le dă înapoi, ne salută şi pleacă... Mă simt bine. Deci nu suntem infractori...

Mă zvârcolesc pe bancă restul de noapte fără să mai pot dormi. Spre dimineaţă se lasă un frig greu de îndurat. Aş avea nevoie de mers la un WC, dar nu e nimic în zonă.

-Haideţi fraţilor să plecăm că nu mai pot sta aici. Fac pe mine…

-Şi eu…

Ne ridicăm, strângem sacii de dormit, şi plecăm pe jos spre piaţă.

-Nu s-a deschis încă, dar hai să mergem pe undeva prin spatele pieţii să mai aşteptăm… Măcar ne pişăm pe acolo…

A doua zi, spre seară, plecăm înapoi la Budapesta să cumpărăm marfă. Găsim un autocar mai ieftin care circulă pentru localnici şi ne urcăm. Ce bine că mai facem o pauză de vame, că mă săturasem. Trebuie să sun la mama şi să-i spun că o să stăm mai mult de data asta, să nu-şi facă griji... Dar nu cred că-şi face, n-are de ce. Îmi fac de lucru prin poşeta mea, trebuie să mai aranjez banii, sunt aşa de mulţi şi dau de paşaportul vechi.

-Ce dracu, ia uite că am luat şi paşaportul vechi din greşeală. Ce să fac cu el acuma? Să-l arunc? Să nu-l dau din greşeală, cumva, să vadă vreun poliţist că am avut interdicţie!

-Dă că ţi-l ţin eu ! Mi-l ia şi-l pune în borseta lui. Lângă cele două paşapoarte.

-Pune-l separat, ce dracu, le ţii pe toate la un loc să nu mai ştii care-i bun şi care nu-i bun!

-Lasă că se vede, că ăla cu interdicţie e mai uzat...

Mergem liniştiţi şi moţăim. Suntem atât de obosiţi pe de o parte pentru că n-am văzut un pat de câteva zile, pe de alta fiindcă totul e atât de nou, nu face parte din rutina pe care o cunoşteam. Numai trenuri şi bănci...

Mă gândesc la ziua cu interdicţia, ce sentimente confuze am de-acolo...

Eram la metrou în Budapesta şi vindeam de mama focului când simt cum mă cuprinde cineva cu putere de la încheietura mâinii. Un poliţist. Eram aşa de concentrată pe client, încât n-am auzit cum s-a strigat: "Poliţia!" M-a luat pe mine şi pe încă un bărbat cu ţigări. Ne-a dus aproape, peste drum. Ne-a invitat într-o încăpere mică şi ne-a pus să scoatem tot din bagaje. Am scos toate şosetele mele. Omul a scos ţigările lui. Lui i-a confiscat din ţigări... Mie nimic. Dar la amândoi ne-a pus interdicţie de intrare pe teritoriul Ungariei, pentru o perioadă de un an... Ne-am dus împreună în piaţă să ne vindem restul de marfă. Mai ieftin. Trebuia să părăsim teritoriul Ungariei în 24 de ore…

- Ce mă fac doamne, cum să nu mai intru pe teritoriul ăsta în care eu tocmai am început să fac banii ca să-mi pot plăti taxa la facultate?

-Trebuie să-l declari pierdut domnişoară şi să-ţi faci altul. Că altfel nu ai cum să ţi-l faci, că nu ţi-l face nimeni dacă ai interdicţie... Mă sfătui omul. Eu aşa am făcut, dar acuma de mine e mai greu; cum mă duc eu să zic că mi l-am pierdut din nou? Trebuie să fac altceva... Ori plec în Germania, ori îmi fac o făbricuţă de suc, la mine acasă... Omul era necăjit rău. Tot drumul pe întoarcere, pe tren, mi-a vorbit de planurile lui. Şi câte a încercat şi cum nu a primit pământul ce-l avea undeva în Bucureşti, pentru că nu ştiu care politician l-a vrut... Şi cum şi-a cheltuit el banii prin tribunale degeaba... Dar săptămâna trecută, m-a sunat.

-I-am dat drumul ieri! Am o grămadă de clienţi…

-Felicităăăăăăăăăăăări! Facem cumva să venim să vedem! Plănuim un drum în Turcia în curând, să luăm nişte marfă de acolo. Venim să vedem făbricuţa! Neapărat trecem şi pe la voi…

Am rămas prieteni; necazurile te leagă...

Am declarat paşaportul pierdut, am depus pentru altul. Mi l-am făcut şi iată-mă la muncă înapoi, .

-Mai avem apă?

-Nu mai avem nici apă. Acuma mai rabdă şi tu că nu avem mai mult de vreo oră...

-Trebuie să mă duc şi la toaletă... Era mai bine cu trenul... Cel puţin te poţi mişca şi merge la toaletă. Şoferul se uită la noi şi zice ceva. Nu ştiu ce. Dar opreşte în vreo câteva minute şi ne invită să ieşim.

-Toilet!

-Ia uite ce om bun, cum mi-a citit el gândurile!

Ne mai întindem, bem apă chiar dacă nu-i potabilă. Că n-om muri. Leana intră în vorbă cu o babă. O las singură şi mă mişc puţin; eram înţepenită. Al meu, constipat, încă n-a ieşit.

-Hai bărbate, că plecăm fără tine!

Ne urcăm în autocar. Mai urcă nişte tineri. Veseli şi gălăgioşi. Leana e cam tulburată.

-Nu te simţi bine?o întreb.

-Tu ştii ce-a vrut baba aia cu mine?

-Ce?

-Să facă sex.

Ne uităm una la cealaltă. Cum adică să facă sex? Ce-i aia o femeie să facă sex cu alta?

-Poate n-ai înţeles tu...

-Mi-a zis că-mi dă bani...

-Doamne fereşte, mare ţi-e grădina...

-Îmi vine să vomit!

-Stai lângă mine de-acum înainte, nu mai intri în vorbă cu nimeni! Fără mine…

Ajungem în autogară, luăm metroul spre piaţă.

-Hai să facem o înţelegere, după ce ne facem cumpărăturile, ne întâlnim la intrare. Ne separăm, Leana e cu gura mare, zice să nu stăm împreună să ne certăm şi să ne înghesuim la marfă... Zice că mai bine să cumpărăm separat să nu ne certăm. Găsim marfa repede. Negociem şi cumpărăm de toţi banii. Mai lăsăm de tren şi de mâncare. Ne ducem la intrarea în piaţă, ne aşezăm pe o bancă şi o aşteptăm pe Leana. Leana nicăieri. Ce tot cumpără fata asta, ea are bani mai puţini bani decât noi? Stăm acolo vreo oră. Nimic.

20

Un poliţist se apropie de noi.

-Pasport!

Drace, mă gândesc, acuma vede că avem un paşaport în plus. Al meu îmi citeşte privirea şi se întoarce cu spatele la poliţist, ca să nu-l vadă când scoate paşapoartele. Poliţistul simte că ceva nu-i în regulă şi se duce să se uite la borset cum le scoate. Când trage de ele, paşaportul cu interdicţia cade pe jos. Poliţistul îl ia şi scoate un sunet ca şi cum ne-ar fi prins. Unde eşti Leano să traduci? Se uită la mine, se uită la paşaport, se uită la celălalt paşaport. Îi întinde lui Mihai paşaportul lui şi îşi pune paşapoartele mele în buzunar.

Nici nu mă dezmeticesc bine, mă simt şi trasă şi împinsă în maşina poliţiei.

-Vreau să mă îmbrac, încerc eu să le explic, sunt în pantaloni scurţi, vreau să mă schimb… Mihai, dă-mi blugii din bagaje.

Poliţistul nu mă lasă, mă strange de încheietura mâinii şi mă forţează să intru în maşină. Mihai vine cu blugii şi îi întinde poliţistului.

-Vezi că ţi-am pus în ei o sută, să ai bani la tine…

Poliţistul ţipă la el, cred că- spunea să nu mai vorbească..

-Orice s-ar întâmpla, ne întâlnim în gară! ţip spre Mihai.

Poliţistul îmi pune mâna pe gură să tac şi mai aud cum Mihai strigă:

-Lângă chioşcul cu reviste!

Unul din poliţişti conduce. Ei vorbesc calm. Simt că cel care m-a luat e mândru de fapta lui. Mă întreabă ceva.

-Nem tudom maghiarul. Încearcă să-mi explice ceva, dar nu înţeleg. Mergem aşa cam douăzeci de minute prin trafic.

Intrăm undeva, într-un sediu al poliţiei, într-o încăpere şi-mi face semn să stau jos.

Stau jos pe o bancă. Ce ghinion! mai bine aruncam dracului paşaportul ăla, de ce l-am păstrat? Mă cuprind regretele din cauza faptului că nu ştiu ce-o să mi se întâmple. O femeie foarte ciudată mă întreabă ceva.

Dau din umeri. Ea zice altceva şi toate femeile, vreo cinci la număr izbucnesc în râs. Una e machiată strident, n-am mai văzut aşa ceva... Alta are o fustă scurtă de i se văd chiloţii. Toate par într-un fel, ciudate. Din felul cum vorbesc şi cum râd. Nu înţeleg de ce râd. Par a fi în aceeaşi situaţie ca mine. Una e chemată şi celelalte fac gălăgie, râd, nu înţeleg. După vreo câteva minute, strigă din nou un nume. Nimeni nu se ridică. E gălăgie. Una din femei arată spre mine. Poliţistul vine la mine şi mă cheamă cu el. Intru într-o încăpere mică şi aştept câteva minute. Văd cum intră doi bărbaţi în civil, salută şi se aşează la cele două birouri care păreau a fi locul lor de muncă...

-Bună seara, zice unul din ei. Eu o să traduc pentru dumneavoastră. Vă rog să răspundeţi la întrebări. De ce aveţi două paşapoarte?

-Să vă explic, răspund uşurată. Eu sunt studentă. E greu să-mi plătesc taxele la şcoală. Am venit aici să vând nişte şosete şi am vândut la metrou, n-am ştiut că nu-i voie, că vindea multă lume. M-a luat un poliţist şi mi-a pus interdicţie pe paşaport. Am făcut alt paşaport. Ca să pot veni din nou. Ca să pot să-mi plătesc taxele la facultate.

-Dar de ce aveaţi două paşapoarte la dumneavoastră?

-Am uitat să-l las acasă.

Cred că am fost destul de convingătoare. Ori le-am provocat milă...

-Ce studiaţi?

-Dreptul.

Mai schimbă ei ceva cuvinte între ei, într-o ungurească din care nu înţeleg nimic şi după un minut îmi înmânează ambele paşapoarte.

-Domnul judecător zice să predaţi paşaportul la autorităţile române când ajungeţi în ţară. Ungaria este o ţară în care nu puteţi face bani dacă nu aveţi drept de muncă.

-Vă mulţumesc, foarte mult. Din toată inima. N-am ştiut… Dar în sinea mea, "n-am ştiut pe dracu!"

Mă conduce până la uşă. Mă întorc şi nu pot să mă abţin.

-Nu vă supăraţi că vă întreb, de ce credeţi că au râs femeile astea de mine?

-?

Nu înţeleg decât mult mai târziu, când le-am văzut pe stradă, într-o seară şi am ascultat acelaşi râs strident... Păreau aceleaşi...

21

Găsesc cu greu drumul spre gară, dar sunt veselă că am scăpat aşa de uşor.
Mihai e lângă chioşcul de ziare. Cu o revistă porno în mână. În ţară nu se vinde aşa ceva. Aici el se uită cât vrea, după care pleacă şi nu cumpără. Vânzătorul se uită urât după el.

-Am scăpat, zic eu veselă. De ce plânge Leana?

-Plânge de când te-a luat pe tine poliţia. De când ne-am întâlnit. Da nu vrea să spună de ce?

-De ce plângi ?

-Mi s-a întâmplat ceva...

-Ce ţi s-a întâplat?

-Nu pot să-ţi spun... Şi începu să plângă şi mai tare.

-Zi nevastă cum a fost?

-Vezi, măi, ţi-am zis să arunci paşaportul! Ţi l-am dat ţie, să mă bagi la închisoare! Lasă că nu a fost aşa de rău. Mi-au pus câteva întrebări şi mi-au dat drumul. A fost unul acolo care ştia româneşte. Da' de ce plânge Leana?

-Ce-ai păţit? Ai pierdut banii?

-Nu, nu asta... Mai bine-i pierdeam... aaaa...

-Ce ţi s-a întâmplat, femeie? Zi că mă faci să înebunesc!

-Nu pot! ... aaaaa… Mi-e ruşine... Ce proastă am fost!... aaaaa....

-Ce-ai făcut tu?

Ea izbucneşte în plâns mai tare.

-Lasă că nu pot să-ţi spun.... aaaaa.....

Îi fac semn bărbatului meu să plece mai repede:

-Mergi să vezi când avem tren.

-Numai mâine dimineaţă, le-am pierdut pe toate.

-Atunci dute să-mi iei ceva de mâncare. Lasă-ne singure!

Rămân cu Leana şi-mi caut şervețelele.

-Ia de aici! Şterge-te şi spune-mi ce s-a întâmplat!

-Sunt aşa de proastăăaa... aaaaa. Am avut încredere într-un ticălos... aaaaa... aaaaa... aaaaa

-Ce ticălos? Ți-a furat ceva?

-Nu... aaaa... Nu mi-a furat nimic... aaaaa. Mi-a zis că mi-arată un loc frumos unde mă pot spăla... lângă Dunăre... aaaaa am avut încredere în el că era român... şi părea om de treabă... aaaaa....

-Cum dracu ai dat de el?

-Am terminat de cumpărat repede şi m-am gândit că am timp... aaaaa.... că voi nu vă grăbeați... şi el era la o tarabă.... şi mi-a zis că poate el să-mi arate... aaaaa... mi-a dus şi bagajele... proasta... l-am crezut...

-Ce ți-a făcut?

-A încercat să mă sărute... aaa.... şi eu nu l-am lăsat .... aaaaa..... Da' m-a forțat... aaaa... şi nu era nimeni în jur.... că m-a dus pe marginea Dunării.... aaaaaa..... aaaaa.....

-Te-a violat?!

-Aaaaaaaaaaaaa..... A zis să-l las să şi-o frece de mine şi nu-mi face nimic.... Mi-a tras blugii şi şi-a frecat-o .... aaaaaaa... până m-a împroşcat toată.... aaaaaa... între picioare ....aaaaa ...proasta de mine cum am putut....aaaaaa.....

-Bine că nu te-a violat! Porcul! O să-l bată dumnezeu, nu-ți fie teamă! Am încercat s-o liniştesc... am strâns-o la piept până s-a mai liniştit.

-Să nu mai pleci de lângă noi de-acum înainte!

Mâncăm şi ea se mai liniştește, dar nu vrea să mănânce.... O să uite, că e tare ca o piatră. Se duce să se spele. Mihai mă întreabă din ochi ce-a pățit.

-A încercat unul să o violeze... A mers cu unul la Dunăre...

-Una arestată, una violată! Na' că am început bine ziua de astăzi! Aşa-i trebuie dacă nu stă cu noi să-şi vadă de treaba ei! Cine dracu' o pune să meargă la Dunăre?

S-a înnoptat şi până dimineață nu putem pleca…

Adormim pe o bancă în gară. O femeie tânără se aşează lângă mine. Se înveleşte cu o pătură şi încearcă să doarmă. Leana suspină din când în când.

-Lasă Leano, nu te mai gândi! Gândeşte-te la ziua de mâine! Ce bine o să vindem şi o să fii departe de ziua de azi!

-Sunteți români ? mă întreabă femeia ce tocmai s-a aşezat lângă mine.

-Da. Şi tu eşti româncă? o întreb, pentru că vorbea cu accent.

-Da, din Baia Mare.

-Ce faci aici?

-Sunt la muncă...

-Ce munceşti?

-La o croitorie...

-Şi ce faci aici în gară?

Ea ezită să răspundă pentru o vreme. Apoi spuse cu voce joasă. Parcă să nu o audă altcineva.

-Aicea dorm... N-am unde dormi... Că nu-mi permit o chirie...

-Dar unde te speli?

-La servici... Da nu ştie nimeni... Mă spăl şi-mi spăl hainele acolo! Am bagajele acolo. În gară vin ca să dorm. Dar voi ce faceți ?

-Cu marfă... la piață...

-Dar mai merge? Am auzit că nu mai merge aşa de bine...

-Ne descurcăm...

Mă uit la ea, parcă e un copil... Nu cred că are mai mult de optisprezece ani. E aşa de albă şi de palidă. Şi slabă... Mai slabă decât mine... Noaptea trece greu... Mă gândesc la Leana, la femeile din sediul poliției, la fata de lângă mine... Adorm pe bancă până vine un polițist şi ne spune să plecăm... Ne ducem pe malul Dunării. E aproape... E frumos... N-am avut ochi până acum să văd oraşul pe apă luminat noaptea. Dunărea împarte sau uneşte două oraşe aici: Buda şi Pesta. Se simte adierea primăverii, cu miresme de pomi înfloriți şi zgomotul Dunării...

-"Barca pe valuri pluteşte uşor..."

-Îți arde de cântat nevastă! Şi de dansat! Nu eşti obosită?

-Nu, sigur că-mi arde de cântat, am scăpat de închisoare... Îmi pare rău numai pentru Leana...

Stăm pe bancă până ne ia frigul şi ne întoarcem în gară.

- Hai să mergem, o fi plecat poliția...

A doua zi suntem înapoi la Vesprem înainte de prânz. Avem marfă multă şi ţiganca, aşa zisa stăpână a pieții, vine la noi să ne cerceteze.

22

-Am crezut c-am scăpat de voi! De unde ați luat marfă aşa de repede?

-Noi lucrăm în echipă cu cineva care ne-o aduce... Îi dau eu cel mai înțelept răspuns; nu vrem să afle că am cumpărat din piață, din Budapesta, să facă şi ea la fel...

Ziua trece repede. Suntem peste măsură de epuizați. Ar trebui să căutăm un loc să dormim. Am auzit de la alții că se plăteşte două sute pe cameră la particulari. Nu mai pot dormi încă o noapte pe o bancă.

-Ce ziceți de pădurea de lângă piață? mă întreabă bărbatul meu. Mă duc să cercetez să văd dacă se poate...

După vreo jumătate de oră se întoarce.

-E perfect! Luați multă apă să ne putem spăla...

Luăm apă şi când piața se închide plecăm. Cu rucsacii în spate cu bagajele după noi cu bidoanele de apă suntem ca măgarii. Urcăm prin pădure o bucată.

-Eu nu mai pot! Ajunge! Ia uite acolo sub copacii ăia...

Găsim pe drum o bucată de plastic.

-Trebuie să găsesc nişte sârmă şi fac un cort. Mihai caută sârmă, noi strângem frunze să facem un pat moale...

-Mă duc să mă spăl, zice Leana...

-Stop! Ce faci cu două bidoane de apă ? Unul nu-ți ajunge?

-Avem destulă apă...

-Avem patru bidoane, câte unul pentru fiecare şi unul să ne spălam lenjeria! Dacă cărai mai multă, mai multă aveai.

Ea renunță, săraca, mi-e milă dar trebuie să facă cineva regulile în echipă. Altfel o ia fiecare razna...

Cortul e gata, patul cu frunze arată aşa de îmbietor... Lenjeria mea atârnă curată în copaci... la uscat. Are Leana apă destulă şi pentru lenjeria ei. Se întorce curată.

-Vai ce te-ai albit! Şi râdem amândouă cu poftă .

Punem sacii de dormit şi gata, ia uite cum mai adăugăm noi nişte profit în buzunar... Două sute de forinți! Adidaşii mei....

-Hai nevastă, să ne spălăm... Iau prosoapele, Mihai ia apa. Ne ducem mai adânc în pădure. S-a întunecat şi mi se face frică, cine ştie ce lighioane o fi având pădurea asta? El se duce mai adânc până o pierdem pe Leana... Pune apa jos şi mă cuprinde în brațe şi mă sărută îndelung... Ne iubim acolo pe pământul rece până ne facem fierbinți...

-Vai, de ce-ați stat atâta? Mi s-a făcut frică...

-Să ne spălam... Ne-am spălat...

-Ai făcut ceva? Îmi şopti Leana la ureche…

-Nu, ce crezi, că sunt proastă?

-Bravo! Sunt mândră de tine…

Ne băgăm în saci de dormit , lipiți unul de altul să ne încălzim. Sunt privilegiată, sunt în mijloc. Mă întorc pe burtă şi adorm repede, uitând cât de adânc în mine pătrunde în fiecare zi, disperarea…

23

Dormim de patru saptămâni în pădure. E cald afară, e plăcut. Spălatul "în bidon" mă omoară. De fapt am dormit o noapte la un particular, pentru că plouase şi se făcuse cam frig.

A bătut bietul om în uşa băii de trei ori ca să fie sigur că n-a murit careva acolo. Intrasem şi nu mai ieşeam. Mi-am spălat toate rufele şi fiindcă nu s-au uscat până dimineața, le-am îmbrăcat ude, a doua zi... Am crezut că sunt mai curajoasă, mai puternică, dar nu sunt. Dorul de copil mă doboară zi de zi, puțin câte puțin. Am dureri în pântece şi nu mi-a mai venit ciclul. Ne ducem să ne spălăm. Mihai vrea să inițieze ceva, dar mă fac că nu observ.

-Vreau să mergem acasă!

-Şi ce facem cu atâta marfă?

-O lăsăm la careva să ne-o țină, până venim înapoi.

-Să plătim pentru loc, cât nu face marfa!

-Nu mai pot! Vreau să iau o pauză, că nu mai pot.

-Nu mai poți pe dracu! Îți trebuie să cheltuieşti banii, da' când e vorba de muncă, nu mai poți! Ai cheltuit bani pe haine şi acuma vrei să pleci!

-Ce haine , mă? Mi-am luat un trening şi trei chiloți! La cât am dormit în pădure cred că meritam. Ce, ție nu ți-am luat trening? Ce, au fost numai pentru mine?

-Eu nu te-am pus să mi-l iei. Era bun ce aveam.

-Era bun ce aveai! Să stai cu ele împuțite, să nu pot dormi lângă tine. Şi ar trebui să te mai speli şi pe dinții ăia!

-Dute dracului cu gura ta cu tot, să nu te mai aud!

-Îmi iau paşaportul şi plec acasă la copilul meu!

-Na, paşaport!

Şi mă izbi peste cap cu sete. Dau să fug, dar simt în spate, chiar la baza coloanei vertebrale cum mă izbeşte cu piciorul...

Am căzut şi nu mai pot să respir... Stau întinsă pe jos, pe iarba udă de apa cu care m-am spălat. Nu am putere să plâng. Respir greu şi corpul mi-a înghețat brusc. Nu, nu, nu, pentru ce mă chinui atâta? Pentru ce am dormit în pădure? Pentru ce toți banii care i-am făcut? Pentru ce mi-am lăsat copilul o lună, fără să-l văd? Nu plâng. Respir greu. Durerea din coloană e violentă. Poate s-a rupt o vertebră...

-Ridică-te! .... Ridică-te odată!

-Nu pot...

-Nu poți pe dracu! Ridică-te!

-Ajută-mă... Nu... nu pot... Lasă-mă aici... Nu pot...

Nu mai am lacrimi. Nu cred că o să mai am vreodată... Mi-am amintit ce mi-a spus o femeie bătrână: "Cine a dat odată, mai dă şi a doua oară..." Ia uite ce vorbe înțelepte...

-Hai sus... Îmi pare rău că te-am lovit...

Mă târăsc cu greu până la locul unde dormim, până la sacul de dormit. Mă aşez fără să vorbesc.

-Ce ai? De ce eşti supărată? mă întreabă Leana. Ce ai?

-Nimic... Mâine mergem acasă...

Tăcem toți trei. Ea ştie că ne-am certat. Tace, dar ştiu că ar țipa, ca mine, la el.

Nu pot dormi. Nici pe spate, nici pe burtă. Durerea e mai violentă acum. Încerc să stau cumva să nu pun presiune pe coloană. În orice poziție, mă doare. Nu pot să urăsc. Mă inundă bucuria că mâine plecăm acasă. O să-mi strâng puişorul la piept. Adorm uitându-mă la el cum se joacă...

Am început să sângerez. Sânge închis la culoare. Tot drumul spre casă am mers la toaletă, şi am încercat să mă spăl. Miros greu, mi-a greață de mine... Am dureri în coloană, la bază, am dureri peste tot. Am nevoie de toată bancheta, nu pot sta în şezut.

Mi-am dosit nişte bani şi am cumpărat o grămadă de dulciuri pentru copil. Şi o maşinuţă. Mihai m-a văzut cu maşinuţa şi n-a zis nimic. Ştie că a tăiat orice putere asupra mea. Mâine o să merg la ginecolog. Să văd dacă sunt din nou însărcinată... De ce sângerez...

24

Pe hol cred că erau vreo cincizeci de femei. Nu e loc de stat jos. Nu e loc de stat în picioare. Femei elegante, femei mai puţin elegante. Asistenta strigă câte cinci odată.

-E de aşteptat aici, aud o femeie, mai bine mergem la un cabinet particular...

Se întredeschide uşa şi văd cum o soră împarte cămăşi. Pe rând, femeile se schimbă, după care se întorc să le facă o injecţie. Văd cum asistenta înţeapă şold după şold. Din picioare. Nu se aşează niciuna...

-Ce număr aveţi?

-Nu am număr. De unde iau număr?

-Păi n-aţi plătit? De acolo vă dă număr...

-Ce să plătesc?

-Taxa de chiuretaj...

-Eu nu sunt pentru chiuretaj...

-În partea cealaltă, aici numai chiuretaje!

Şi-mi făcu semn cu mâna să nu încurc. Rămân cu gura căscată fără să-mi revin. Mă uit prin uşa deschisă, o femeie e gata să vomite. Alta se târâie de durere. Una palidă, gata îmbrăcată iese şi se târăşte cu greu pe hol, sprijinind un perete. Mă uit mai cu atenţie. E coadă, ca pe vremuri la salam. Deci e simplu, te pui la coadă, plăteşti, intri şi ieşi rezolvată. Ca pe bandă rulantă... O femeie iese; pe ea o aşteaptă un bărbat, grijuliu, o ia de umeri şi o conduce pe hol, spre ieşire.

-Merge repede că lucrează doi doctori...

Mirosul de sânge proaspăt îmi gâdilă nările, mă duce cu gândul la măcelăria lui nea Vasile... Arome de spirt şi parfum de femei, se amestecă toate în gemete înfundate...

Mi-e greaţă, alerg spre baia din fundul holului şi pentru prima oară vomit cu forţă.

-Sunteţi gravidă... E o problemă... Dacă vreţi să păstraţi sarcina trebuie să staţi numai în pat de acum până naşteţi. Gândiţi-vă. Dar nu prea mult că aveţi zece săptămâni şi-i mai greu să-l scoatem în lună mare... Sfatul meu este să-l scoatem.

Şoc, fără bucurie. Cum să stau eu în pat de acum încolo? Cine are grijă de copil? Şi de mine?

-Sunt gravidă, ţi-am zis...

-Şi ce vrei să-ţi fac? Să te ridic în slăvi?

-Ce, e numai vina mea?

-De ce nu ţi-ai pus sterilet?

-Că n-am avut timp, eram prea ocupată cu şosetele! Mi-a zis doctoriţa că trebuie să stau în pat, e cu problemă... Încerc eu apele cu degetul. Nu vreau să fac chiuretaj. Mai vreau un copil.

-Vrei copil, pe dracu! Acuma când am prins şi noi firul cum să facem nişte bani, tu vrei să renunţi şi să stai în pat. Te ţine măta? Vrei să te mai duci la facultate, sau nu mai vrei?

Cred că o să mă descurc. Nouă luni trec ele cumva şi dup-aia unde creşte unul, creşte şi al doilea. Este ceva adânc în mine care vrea copilul ăsta cu orice preţ…

-Chiar dacă nu e normal?

-Chiar dacă nu e normal, ştiu că va fi normal, dar dacă Dumnezeu vrea ca eu să cresc un copil bolnav, o s-o fac…

Dar Dumnezeu nu vrea. Am început să sângerez un sânge negru. Poate că nici nu mai am un copil în mine…

Mă duc la un cabinet particular. O casă mare, cu tot parterul transformat în spital. Totul e nou şi curat. E puţin mai scump, dar nu miroase a măcelărie.

Iau un taxi. Ajung acolo şi-i spun taximetristului să aştepte. Mă duc şi întreb cât durează.

- Câteva ore. E cu programare. Dar poți aştepta. Că poate te ia dacă se mai răreşte. Îi spun taximetristului să se întoarcă în patru ore.

Am crezut că miroase mai frumos... Numai la intrare. Sunt vreo zece femei acolo, aşteptând la coadă. Intră multe şi ies. Unele rămân. Da, e mai curat, dar miroase a sânge şi aici.

Mă dezbrac şi primesc o cămaşă. Asistenta e tânără şi prietenoasă. Asta da, e diferit, cel puțin aici ți se zâmbeşte la intrare. Mă conduce în salon. Mă invită să iau loc. Îmi ia tensiunea. Apoi intru în cabinetul doctoriței care mă consultă şi stabileşte data sarcinii.

-E mare, nu putem să-l aspirăm... Mergem cu chiureta...

Mă duc în salonul cu paturi şi aştept pentru injecție. Anestezia e foarte puternică. Nu ştiu ce este, dar mi se face atât de rău încât îmi vine să zgâriu pereții. E greață amestecată cu durere, cu un rău general ce mă face să cad în genunchi. O altă femeie face la fel. O alta şi-a înfundat capul în pernă şi face mătănii. Doctorița se aude vorbind de alături. Sunetul lingurilor metalice străbate atmosfera de suferință, până la noi. Văd asistenta cum pregăteşte alte două cutii de metal. Truse cu tot ce-i necesar intervenției. Suntem condamnate la moarte. Simt în cerul gurii un gust amar, cum n-am avut niciodată. Aşa e ura, încep s-o cunosc...

-Bine că ați venit la timp, că-i foarte urâtă... Un cheag negru de sânge. Oricum o pierdeați... Mai făceați şi alte complicații…

Parcă nu se mai sfârşeşte... Sunt atât de goală... Parcă mi-a scos şi oasele. Mi-e atât de rău, mi-e greață, o greață grea, amestecată cu durere, n-am ce vomita…

Mă îmbrac şi ies. Taximetristul e acolo. Urc şi mă izbeşte un miros de benzină.

-Vă rog, mi-e aşa de rău... Trebuie să deschid fereastra...

Se uită cu milă la mine şi cu înțelegere...

-Ştiu prin ce treceți că şi nevastă-mea a fost aici acum şase luni...

Ajung acasă. Ies şi mă clatin...

-Să vă ajtut până în casă?

-Nu mulțumesc... Mă descurc...

Intru în casă şi mă arunc în pat. Vreau să dorm toată viața... Nu vreau să vorbesc ori să plâng. Nu pot să vorbesc ori să plâng...

Două mânuțe mă cuprind de cap:

-Ai venit, mami?

Vindecări

1

Mă aştepta un drum lung; lung şi fară întoarcere. Începutul unor răni care se vindecă greu ori nu se mai vindecă niciodată. Ori cicatricile rămân aşa de marcate în adâncul sufletului, încât de câte ori treci pe acolo sar precum nişte câini şi latră la tine, încercând să te muşte. Dorința de a studia şi a depăşi condiția în care mă înglodasem devenea atât de puternică încât nu mai aveam somn liniştit, nu mai aveam zile libere şi nici zile de sărbătoare. Mihai mă întreba deseori de ce sunt atât de neliniştită. Ca un jar mă ardea să mă mişc înainte, să mai fac încă o vânzare, încă un drum, încă un efort care să mă apropie de linia de sosire. Pentru mine linia de sosire era să studiez dreptul şi să-l practic. Cu el, lucrurile stăteau altfel. Parcă voia să găsească undeva drumul pe care trebuie să meargă ca bărbat şi avea nevoie de femeia care să-

l sprijine din spate, din umbră, însă eu păream a fi necoaptă, ca un fruct verde, pe care-l mănânci şi ţi se strânge gura de acrimea lui. Nu eram deloc conştientă că noi trebuia să facem echipă, să învăţăm să lucrăm împreună. Priveam lucrurile la suprafaţă în relaţia noastră, o parte fiindcă anturajul nostru era la fel, iar noi nu recunoşteam că e nevoie de mai mult. Cuvântul divorţ devenea pe zi ce trece o parte din conversaţia obişnuită. Nu aflasem încă despre puterea cuvintelor rostite. Nu aflasem că repetând mereu şi mereu o dorinţă şi practicând lucruri în concordanţă cu ea, devine realitate când nici nu te aştepţi. Nu puteam recunoaşte şi înţelege de ce şi cum mama pare atât de liniştită, are pacea minţii, râde cu toată inima, când râde. La prima vedere nu avea toate motivele să fie aşa. Avea toate motivele să fie la celălalt capăt a ceea ce era. Se trezea dimineaţa devreme şi se apuca de treabă. Nu stătea jos nici să mănânce, de multe ori mânca din picioare, la fel şi tata, până seara, când cădeau morţi de obosiţi, dar cu o mulţumire sufletească pe care nu am putut s-o înţeleg decât mult mai târziu. Câteodată, tata fugea după mama să o prindă şi să o sărute, mama nu se lăsa prinsă, iar noi copiii râdeam la spectacolul oferit, însă undeva înăuntrul meu se năştea întrebarea : unde greşesc eu, de nu am parte de aşa ceva, iar ei după patruzeci de ani de căsătorie, zici că ieri au început. Eu nu puteam găsi împreună cu bărbatul meu acea deschidere în care te simţi atât de bine, atât de împăcat, era un zid , la tot pasul parcă zidul se îngroşa. Nu ne convenea ceva? Ţipam unul la altul şi înjuram. Devenisem expertă în a pronunţa două cuvinte: prostule şi idiotule. Întorceam spatele unul celuilalt, până ne calmam din alte motive. Orice, decât să punem pacea între noi printr-o discuţie plină de respect şi recunoaştere. Cu cât ne adânceam mai tare în această lipsă de respect reciprc, cu atât mă întrebam mai tare: De ce stăm noi împreună? Eram sigură că nimic nu ne mai poate face să ne câştigăm respectul unul faţă de celălalt, dar trebuie să rămânem împreună pentru copil. Până într-o zi în care s-a întâmplat ceva ce imaginaţia mea, deşi bogată de obicei în domeniul acesta, nu putea să cuprindă. Ne certasem rău de tot şi nu terminasem şi ţipam la el ca o moară stricată, ţipam punând rufele în maşina de spălat, ţipam spălând vasele cu ură; era ceva ce mă fierbea şi nu mă puteam opri. El a venit din spate, s-a postat lângă mine şi când m-am întors m-a lovit atât de tare încât am crezut că mi-am pierdut ochiul stâng, am crezut că mi s-a dezlipit pielea de pe faţă. Am pus mâna la ochi ca să constat cum sângele năvălise şi se umflase cât o nucă sub ochi, zvâcnea să iasă afară. Am tras aer în piept şi l-am lovit cu sete cu pumnii în cap, am început să-l trag de păr, cu atâta putere că simţeam cum i se dezlipeşte scalpul şi vedeam cum rămăsesem cu smocuri de păr în mâini. Dădeam cu pumnii pe unde apucam şi pentru o clipă am crezut că am controlul şi n-o să mă mai lovească. Dar el şi-a luat aer în piept, m-a tras către el şi m-a lovit cu un picior peste picioare, în aşa fel în care m-am prăbuşit pe cimentul din baie, cu capul între un perete şi maşina de spălat. S-a urcat cu un picior peste mine, apoi cu celălalt a început să lovească cu sete repetând întruna: “să mă lovească pe mine, o muiere!” “să mă lovească pe mine, o muiere!” “să mă lovească pe mine, o muiere!” “să mă lovească pe mine, o muiere!” . Eu nu mai puteam să respir, începuse să se facă negru în jur. Urechile au început să-mi ţiuiască... Întuneric... Simt cum cineva mă stropeşte cu apă rece şi-mi spală faţa, apoi mă târăşte din baie spre o canapea. Poate că am murit... ”Ce ţi-am făcut!” , “Ce rău îmi pare!” “Ce ţi-am făcut!” Inima a început să-mi bată numai sub ochiul stâng. Poate că se mutase acolo, ca să mă apere, cine ştie? Mi-a adus o batistă înmuiată în apă rece, mi-a pus-o pe ochi şi s-a aşezat jos lângă marginea patului. Stăteam acolo în tăcere şi se făcuse întuneric în cameră ori se făcuse întuneric numai pentru mine, pentru că nu puteam să mai văd bine...

-Ce mi s-a întâmplat? Nimic. Făceam curat sub măsuţa de televizor şi nu ştiu cum am tras, a alunecat televizorul peste faţa mea, răspundeam eu încercând să pun ochelarii de soare cât mai jos, pentru că pielea îmi era neagră ca pământul. Iar afară, nici urmă de soare.

-Vai de mine, puteai să-ţi scoţi ochiul!

Funcţionam mai departe ca un robot pentru că aveam nevoie de timp să-mi pregătesc plecarea. Nu vedeam o soluţie să-mi iau copilul şi să mă mut la mama. Ei credeau că eu am o casă fericită. Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi apărut într-o zi acolo de mânuţă cu copilul şi aş fi zis gata, divorţez. În primul rând mi-ar fi spus că aşa cum mi-am aşternut, aşa trebuie să dorm. Apoi, ar fi încercat să mă convingă că vina e în totalitate a mea. Apoi că trebuie să mă întorc căci copilul trebuie să aibă tată, apoi că neam de neamul nostru nu a divorţat vreodată. Şi nu în final, cunosc ei pe verişoara lui cutare care a plecat de la bărbat, ăla s-a însurat cu alta, iar ea a suferit toată viaţa, căindu-se pentru greşeala ei. Începusem să plănuiesc, cum eu trebuie să plec în momentul în care sunt bine pusă la punct financiar. Trebuia să-mi iau un apartament, să pot plăti facturile, să pot să-mi ridic stilul de viaţă, nu să mi-l cobor. Şi să pot să fiu în continuare stăpâna mea, nu puteam concepe ideea de a avea un şef. Întâlnisem prea multă prostie pe drum şi am învăţat că pot alege prostia lângă care vreau să stau, dar nu aş putea să trăiesc cu ea atunci când mi se impune.

2

Şi îmi aduc aminte cât de lungă a fost această luptă. Am reuşit la facultate. Au fost locuri mai puține la zi, însă nici o clipă nu am avut intenția să merg la fără frecvență. Iau tare în serios facultatea. Am de gând să învăț. Pentru că ştiu, sunt atât de convinsă că asta e şansa mea. De fapt sunt convinsă că dacă am pornit pe acest drum, asta e ultima mea şansă. Şi a lui Mihai, credeam că e şi şansa lui, dar niciodată nu am văzut-o ca pe şansa noastră. Începem competiția între noi, una dură, de proporții, pe viață şi moarte, parcă luptă fiecare din noi pentru supraviețuire. Parcă mă văd şi acum în prima zi de şcoală:

S-a făcut dimineață cu greu. Reuşisem la examen a şaptea, însă asta era numai o formalitate, nu aveam să fiu a şaptea în continuare. O să lupt cu toate forțele mele să intru în top. Nu pentru că am nevoie de recunoaştere, ci pentru că am nevoie de asigurarea că mă îndrept spre libertatea a cărei lumină se vedea numai în mintea mea.

-Putem să mergem cu maşina lui taică-tu', că vreau să port o rochie şi nu pot merge pe bicicletă...

-Ia-ți pantaloni şi te schimbi acolo...

Credeam că pot ajunge la universitate în condiții mai bune, dar mi-am făcut din nou iluzii. Nu insist, pentru că oricum trabantul trebuie împins şi până la urmă s-ar fi putut să fie aceeaşi mărie. Ajungem acolo şi ne „parcăm" bicicletele undeva lângă un perete sperând că le vom găsi tot acolo când vom ieşi, pentru că nu avem un lanț anti furt cu noi. Intrăm şi mă duc repede să caut o baie să mă aranjez, să-mi scot adică pantalonii şi să-mi pun fusta şi să încerc să fiu cât de elegantă pot.

Intrăm în aula imensă, căutăm nişte locuri şi pe cineva cunoscut de la admitere. Însă nu recunosc pe nimeni, sunt aici sute de studenți, unii cu părinți; ce avem toți în comun este emoția unui început de drum aşteptat, visat, cine ştie, eu am inima aşa, plină de încredere, de măreție. Sunt atât de impresionată de profesori, de toți cei care vorbesc, pe rând, încât ştiu că va trebui să mă duc la mama, să-i povestesc, ca pe vremea când eram fetiță şi veneam de la şcoală şi-i spuneam tot ce se întâmplase bun. Aveam de atunci un talent deosebit în a-i ascunde lucrurile negative, talent pe care l-am păstrat în legătură cu căsnicia mea, acum.

Facem cunoştință rând pe rând cu toți profesorii şi cursurile lor, pe care trebuie să le cumpărăm. Mă sperie puțin când văd volumele lor mari şi groase, care după cum ni s-a spus trebuie să le „mâncăm", ca să putem să facem față prejudecății că s-au umplut facultățile particulare de cei care picau la stat; adică din start eram catalogați ca fiind ratați. Sperietura mea s-a dovedit reală în momentul în care am deschis cartea de istorie a dreptului şi am văzut în ce termeni trebuie să mă scald de acum încolo... În ultimi trei ani vocabularul meu s-a îngustat simțitor, mai ales că am început să învăț istoria ciorapilor în limba maghiară! Dar hotărăsc din capul locului că voi găsi repede o soluție şi nu numai că n-o să rămân de căruță, dar o să fac căruța să alerge după mine. Prima soluție pe care am ales-o este să alerg şi să mă aşez în prima bancă, în aşa fel încât ochii mei să fie ațintiți numai în ochii profesorilor. La stânga mea s-a aşezat Mihai, mormăind, oarecum nemulțumit că l-am tras în prima bancă, iar la dreapta mea Valeriu, puțin mai în vârstă decât noi, cu o inimă mare şi cu care ne-am împrietenit repede. Colegii mei sunt de toate vârstele. Suntem o adunătură în număr de şaizeci, care s-a subțiat binişor în patru ani, fiindcă licența aveam să o luăm numai douăzeci. Unii sunt abia ieşiți de pe băncile liceului, alții cu un an doi de pauză ca mine şi Mihai, alții trecuseră de treizeci.

Nimeni nu bănuieşte că eu şi Mihai, imediat după ce ieşim din clădirea facultății, devenim cu totul alți oameni şi respectul se cuibăreşte undeva între foile unui caiet de seminar, până în ziua următoare când iese afară, arătându-şi splendoarea numai după ce aude colegii... Trec zilele împărțite între şcoală şi plănuirea unui drum cu trabantul în Vesprem. Trebuie să ne gândim la soluții de a face banii pentru o maşină, pentru că se apropie iarna şi va fi foarte greu să mai mergem în continuare cu bicicletele. Copilul e aruncat în fiecare dimineață de la o bunică la alta, sau de la o străbunică la alta. Îl duc în coşul de la

bicicletă care este numai atât de mare cât să încapă el, îngrămădit şezând într-o asană. Uneori seara când ne întoarcem acasă, el adoarme pe drum, iar sarcina mea este să vorbesc cu el, să-l ţin treaz, mi-e teamă că o să cadă. Adoarme de cele mai multe ori, clătinându-se, totuşi de multe ori, gata să cadă, îmi îngheaţă inima de câte ori îl pun în coş. Protestează pe oriunde îl lăsăm. Îl luăm cu noi la cursuri din când în când, îi pun creioane şi foi să deseneze, însă se plictiseşte repede, mai ales că e stimulat de unii colegi care vor cu orice preţ să deranjeze orele. Am hotărât că nu-l mai duc. Dar acum mă întreabă mereu şi mereu dacă mai mergem la "Dlept cibil"...

Am luat vacanţa de iarnă ceva mai devreme, se face carte mai lejer, în spiritul sărbătorilor. Suntem gata pregătiţi sufleteşte să facem bani din nou. Mergem să cumpărăm ciorapii direct de la fabrică. Ne-am pus la o coadă lungă , bine organizată. Aşteptăm câteva ore, dar merită. Când mă văd eu în împărăţia şosetelor, mă întreb cu ochii în sus, cum am ajuns eu , doamne să văd aşa ceva? Cumpăr fără să mă satur, câteva mii de perechi, de toţi banii; bani care sunt destinaţi taxei la facultate pentru semestrul doi. De toate mărimile şi de toate culorile, îmi fac cu ochiul şi-mi fură privirile şi minţile. Şi pe mine! Şi pe mine! Parcă au presimţiri că le voi face paşaport şi vor trăi în afara graniţei, nu băniesc că vor fi călcaţi în picioare la fel ca şi în ţară...

După ce am astupat toate găurile din trabant, chiar şi în roata de rezervă au intrat vreo două sute, rămânem cu jumătate de marfă în mijlocul casei.

-Ce facem ?

-Lăsăm restul pentru încă o tură.

-Eu aşa ceva nu fac. Adică de ce am pus banii în marfă? Să stea să ne înghesuie vreo lună? După asta vin examenele şi ne trezim că stăm până la paşti cu ea şi plătim şcoala cu şosete, ba mai facem şi mâncare din ele: Pui o ceapă, un cartof, o şosetă!

Cum ar putea cineva să mă convingă să fac lucrurile numai pe jumătate? Caut soluţia şi ea vine înspăimântător de bună! Ne apucăm de muncă, scoatem arcurile din banchete, le umplem cu baloţi de ciorapi nedesfăcuţi. După ce muncim o zi întreagă şi sângele mi se încălzeşte la gândul ca voi putea să duc toată marfa aceea şi s-o vând, să dublăm banii.

Suntem gata de drum, echipaţi şi blindaţi. Însă problemele încep să apară din momentul în care trebuie răsucită cheia în contact. Nici gând să pornească. Ne-a dat un guiţ apoi încă unul şi apoi şi-a dat duhul. Încerc să împing, eu din spate; Mihai din maşină manevrează acceleraţia. De obicei se împinge uşor, trabantul e maşină uşoară. Acum însă, maşina a devenit prea grea, nu ne-am dat seama de asta, când am împachetat-o. Am chemat un vecin să ne ajute, el şi-a pus mâinile în cap şi şi-a strigat toată familia...

-Asta-i treabă de cinci oameni, ăsta-i mercedes cartonat! zice el şi-l luăm cu asalt

Ne este frică să mai oprim, dar trebuie să cumpărăm benzină. Apoi trebuie să cumpărăm nişte bujii. Schimbăm bujiile ca şi paharele de unică folosinţă. Mai întâi am încercat să le lustruim; erau afumate şi nu făceau aprindere. O parte din probleme veneau de aici. O parte de la faptul că:

-Ăştia pun apă în benzină, toţi zic că în Ungaria maşinile lor merg mai bine, după ce cumpără benzină în ele, de acolo...

Un drum de patru, cinci ore, în condiţii obişnuite, adică cu o maşină sănătoasă, îl facem acum în douăzeci de ore. Odată ajunşi în vamă ne aşezăm la o coadă, lungă, nu se vedea capătul spre ieşire. Vreo două ore nu ne-am mişcat deloc, iar în spatele nostru coada se îngroaşă tare de tot. Oamenii încep să iasă disperaţi din maşini şi spiritele se încing foarte uşor. La un moment dat începem să ne mişcăm. Drumul mai făcea încă o bandă aşa că ne mişcăm acum pe două coloane. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar rândul din faţa noastră a începu să înainteze rapid. După care s-a oprit . În spate ne trezim cu un autobuz plin cu acea majoritate a micului comerciant, autorizat ori nu, care mergea la Crăciun şi la Paşti să facă banii de cozonac, ori să-şi aducă de-ale gurii din Ungaria, fiind mai ieftine decât în ţară. Câţiva oameni au coborât din autocar şi s-au răsfirat spre câteva maşini din faţa noastră şi doi vlăjgani s-au oprit în dreptul nostru:

-De ce-aţi intrat mă în faţa noastră?

-Ce faci domnule, nu vezi bine? A intrat dracu' în faţa voastră!

-Ia uite la porcu'! Intri mă în faţa autocarului, mă, îţi baţi joc de cincizeci de oameni?

-Vezi-ţi de treaba ta, că şi eu îmi văd de a mea şi amâdoi suntem bine! s-a răstit Mihai la el.

-Ce mă, te dai la mine? Ieşi mă, din maşină mă, porcule, să-ţi arăt io' care-i mai tare, mă!

Eu întrevăd că nu-i a bună şi zic :

-Domnule n-am intrat în faţa voastră, noi am stat frumos la coadă, nu ştiu ce s-a întâmplat şi cum aţi rămas voi în spate. Nu merită să ne certăm, toţi trecem până la urmă!

-Taci, doamnă, că nu cu dumneata am treabă!

-Da, zice Mihai, ca un cocoş gata de luptă, are treabă numa' cu mine că vrea să se pună cu mine! Şi-mi şopteşte, să nu audă vlăjganul: ai şpreiul paralizant la tine?

Deschid poşeta şi-i scot tubul pentru că se îngroşase rău şi nu mai vedeam scăparea, aşa erau de turbaţi. Şpreiul e mic, intră în căuşul palmei şi nu se vede. El ţine mâna gata pregătită.

-Tu vorbeşti, mă , ieşi mă afară din maşină, să-ţi arăt cum tre' să vorbeşti cu mine mă!

Portiera maşini era închisă şi toată conversaţia s-a purtat cu fereastra deschisă.

-Închide fereastra, zic, nu mai vorbi ! Nu are rost să te pui cu el, să mai păţim ceva, destul că nu merge trabantul!

Vlăjganul aude când zic să închidă fereastra şi-l pocneşte în gură cu pumnul prin fereastra încă deschisă. Totul se petrece atât de repede încât nu văd decât cum Mihai îşi ia mâna de la gură cu un dinte în palmă. În secunda următoare îl aud pe vlăjgan făcând ca un porc gras, gata de tăiere, alergat înainte să i se pună cuţitul în gât. Sărise câţiva paşi de lângă maşină, şi se freca cu mâinile la faţă. Alţi doi încearcă să-l ajute. Am mulţumit lui Dumnezeu că în acel moment a apărut un poliţist de frontieră, a întrebat ce s-a întâmplat şi toţi au început să ţipe că avem şprei paralizant şi că l-am atacat be bietul om cu el... Jumătate din autocar coborâse la spectacol. Majoritatea erau cuprinşi de furie şi aşteptau să ne răstoarne trabantul ca revanşă pentru fapta comisă... Poliţistul s-a apropiat de maşină şi ne-a întrebat de ce avem şprei paralizant la noi.

-Eu îl am întotdeauna la mine, pentru serile în care sunt nevoită să umblu singură pe stradă! Şi dumnealui a venit la maşină şi ne-a zis că am intrat în faţa lor şi i-a rupt dintele soţului meu! Şi cu şpreiul m-am apărat !

-Doamnă, vă rog frumos să întoarceţi maşina şi să vă puneţi din nou la coadă că ei stau aici de cincisprezece ore; dacă vă las aici, ăştia sunt în stare să vă omoare...!

-Dar, de ce i-a rupt dintele? Să-i plătească dintele!

-Putem să facem un proces verbal şi să staţi pe aici vreo două zile...

Nu mai protestez, mai ales că nu mi-a luat şpreiul.

Ne-am întors şi ne-am aşezat din nou la coadă. Mihai încă mai ţine dintele în palmă…

-Lasă, nu mai fi necăjit că oricum trebuia să ţi-l repari. Acum ai motiv s-o faci mai repede...

Împingem maşina din cinci în cinci minute, pe măsură ce înaintăm, fără să mai pornim motorul, vreme de câteva ore. Nu pornim motorul de teamă că se va termina benzina din rezervor şi vom rămâne în prag de noapte, fără şanse de a trece vama, pentru multe ore. Este aşa de frig în maşină, încât îmi scot şi cizmele şi ciorapii şi-mi frec picioarele cu mâinile ca să le mai încălzesc. Aş da orice să pot mânca o ciorbă fierbinte, sau măcar să beau un ceai pentru că am terminat tot ce am luat de acasă. Nu am crezut că vom sta atâtea ore în vamă. De la o vreme nu mai simt frigul, coloana mi-a îngheţat, mă arde măduva spinării pe gât în sus, pielea fină de pe degetele de la picioare începe să se albăstrescă. Mintea mea încetează să mai lucreze, pune numai imagini cu mâncare, cu lichide fierbinţi şi o sobă de teracotă duduind, unde să-mi lipesc spatele pentru toată noaptea.

3

-Ce faceţi cu atâtea cărţi?... mă întreabă vameşa, o femeie tânără, foarte frumoasă.

-Le citesc... sunt cursurile de la facultate, se apropie examenele...

Da, îmi luasem toate cursurile de la toate examenele ce urmau în sesiunea din iarnă cu mine. Mă gândeam că o să mă apuce un imbold aşa de tare de a învăţa, ar fi bine să le am pe toate, să nu cumva să-mi lipsească tocmai acela pe care aş fi avut chef să-l citesc. Încearcă să mă scormonească cu privirea ei militărească pentru că nu pricepe cum mă duc eu să fac comerţ, dar în acelaşi timp şi citesc şi învăţ pentru examene. Nici nu se mai oboseşte să să ne mai caute în portbagaj. Ne face semn să trecem.

La vama maghiară, un vameş mic, subţirel, întorce din drum câte zece maşini o dată, fără să se uite în portbagaje, doar le face semne să întoarcă. Cele două vame sunt aici în aşa fel construite, încât, dacă eşti întors din vama ungurească, drumul te scoate înapoi, în aşa fel încât trebuie să o iei de la capăt, să mai treci din nou prin vama românească, adică să mai stai din nou la coadă. Însă legea românească, spunea că nu ai dreptul să treci graniţa ca turist la un interval mai mic de douăzeci şi patru de ore, nu ştiu dacă este adevărată legea , nu am citit-o. Dar gândul că s-ar putea să nu trecem îmi frământă idei; cam ce aş putea spune ca să-l conving să ne lase să trecem. Încă o zi în vamă, fără mâncare şi fără benzină, (apă începusem să bem de la toaletă, ştiu că nu e potabilă, dar nu există nimic de cumpărat în vamă) e de neimaginat.

-Noi nu vom fi întorşi! Noi mergem la rude şi nu facem bişniţă! Repet eu mereu şi dinţii îmi tremură să mi se spargă şi de frică şi de frig.

Maşina din faţa noastră e întoarsă, acum ne vine rândul şi nouă. Noi urmăm...

Vameşul hotărăşte chiar în acest moment să intre în clădirea vămii, poate să se încălzească, ori să mai bea ceva, ori chiar să stea la o ţigară... Eu iau hotărârea că ar fi bine să ne încălzim şi noi, hai să pornim puţin maşina. Mă dau jos să împing puţin, noroc că era pantă, puteam să fac faţă singură, maşina porneşte, mă urc şi stăm acolo vreme de câteva minute. Ne uitam înăuntru, prin fereastrele largi ale clădirii vămii, câţiva vameşi se încinseseră la vorbă între ei. Se prăpădeau de râs.

-Dăi drumul! zic, ăştia chiar îşi bat joc...Nu te uita în spate, dă-i drumul acum, porneşte!

Nu aveam curaj să mai întorc nici eu capul, el accelera, maşina pornise cu forţă, nu mai era de oprit! Nu mai era loc de întoarcere! O clipă mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca vameşul să trimită poliţia de frontieră după noi... Dar m-am scuturat tare de un aşa gând nefolositor! În oglinda retrovizoare văd cum vameşul a ieşit din clădire şi se uită lung după noi...

-Accelerează, să nu ne prindă, dacă vine cineva după noi!

-O să intru pe o stradă laterală şi o să aşteptăm acolo până trece pericolul...

Intrăm pe prima stradă care ieşea de pe şoeaua vămii şi ne ascunem pentru o jumătate de oră. Prindem curaj, ieşim şi ne continuăm drumul, căutând o staţie de benzină.

Ajungem la o staţie de benzină, cumpărăm mâncare, nu prea multă, să nu cheltuim din bruma de bani cu care-am venit, ne încălzim puţin, pentru că în trabant este încă frig, apoi plecăm mai departe.

Trabantul începe să zboare, uită că trebuie să se oprească la deal şi la curbe.

-Eu cred că ei chiar pun apă în benzină... în ţară...

Ne aşteaptă un drum prin noapte, cu ninsoare, un drum greu în care conducem cu rândul, în timp ce unul dintre noi doarme. Avem nevoie să ne refacem forţele...

Conduc pe autostrada spre Budapesta şi zbor… Este ceaţă, dar merg în spatele unui tir, mă ajută practic, îmi deschide calea. Un alt tir se apropie din spate şi are luminile mult deasupra mea, bate în oglida mea retrovizoare, mă deranjează îngrozitor… Încetinesc în speranţa că mă va depăşi. Încetineşte şi el… Atunci pornesc cu viteză, hotărâtă să scap de el. Încerc lucruri imposibile. El ştie şi vrea cu orice preţ să meargă în spatele meu, folosindu-mă ca deschizător de drum… Semnalizez, dreapta, opresc însă el face exact acelaşi lucru. Sunt înspăimântată de frică, pornesc din nou în forţă, ceaţa e atât de deasă, iar autostrada e pustie la ora asta… În coloana vertebrală am o durere atât de ascuţită, din cauza fricii… Noaptea e neagră în faţa mea, am pierdut tirul din faţă şi tirul din spate continuă acelaşi joc… Aleg să ies la o ieşire şi aştept în dreptul unei staţii de benzină pentru câteva minute…

-Ce-i, sare Mihai, de ce-ai oprit?

-Pauză, schimb de şoferi…

-Deja? Ce dracu, nici n-am apucat să adorm…

-Am codus deja trei ore…

Face schimb cu mine fără tragere de inimă…

Nu mai am somn…

Se luminează de ziuă şi drumul începe să sclipească pe alocuri, înotăm totuşi mult în zăpadă, ici colo o groapă, apoi nişte gheaţă ca sticla, maşina începe să danseze.

La un moment dat o altă maşină vine din faţă, noi ghicim drumul mai mult decât îl vedem. Cu o bănuială doar, Mihai încearcă să ţină dreapta, în speranţa că şoseaua e pe undeva pe dedesuptul roţilor... Dar fără să avem nici un control, trabantul sare în şanţ, mai duruie o vreme, apoi ia o pauză. Şoferul celeilalte maşini opreşte în mijlocul drumului, îl văd cum coboară şi se îndreaptă încet spre noi cu intenţia clară că e gata să ne ajute să ieşim. Norocul nostru, e un bărbat puternic. Ne ajută să ieşim din şanţ, ne dăm mâinile şi el râde bucuros că nu s-a întâmplat nimic, veselia lui ne-a încălzit un pic.

Ne apropiem de Vesprem; s-a luminat de-a binelea. Aici zăpada e aproape topită, poate pentru că zona e mai caldă. Începem să urcăm o pantă, însă trabantul are altă părere... Pur şi simplu se opreşte în mijlocul pantei şi stă pe gânduri, apoi hotărăşte să respingă rugăminţile noastre. Coborâm şi încercăm să împingem la deal… E greu să împingem la deal, dar nu avem nici o altă speranţă. Împingem amândoi, încet, încet facem progrese. Zăpada este aproape topită pe drum şi ne dă bună dimineaţa, penetrâdu-ne cizmele. Suntem uzi, suntem fierţi de oboseală şi mai avem mult de împins la deal.

-Hai să-i dăm drumul înapoi cu spatele şi poate porneşte, putem să ajungem până în vârful dealului... dacă o pornim. Dar înainte trebuie să-i curăţ bujiile. Oprim, trag frâna de mână, apoi caut o piatră pe marginea drumului şi o pun sub o roată ca să mă asigur că nu o scăpăm. Mihai curăţă bujiile, le pune la loc, ne urcăm şi cu motorul în viteză, începem să coborâm panta cu spatele. Cu zgomote ciudate, motorul revine la viaţă. Porneşte dintr-o dată mai vesel, Mihai pune frână, opreşte şi accelerează cu forţă.

Accelerează de parcă ar sparge motorul. Cel puțin dacă s-ar sparge, am putea să parcăm, să luăm o pauză şi să începem să gândim, pentru că aveam mare lipsă de aşa ceva.

-Numai din cauza ta, că tu eşti nesătulă... Dacă nu te ascultam pe tine, nu trebuia să mă chinui acum ca prostul! Ca un câine! Aşa-mi trebuie.

Nu-şi termină vorba şi dintr-o dată, trabantul începe să tragă dreapta, fără ca cineva să-i spună, chiar şi fără să semnalizeze.

-Dumnezeul ei de maşină, avem pană!

-Asta e exact ce ne lipsea.

Afară burnițează fără milă, noi schimbăm roata şi ne înjurăm reciproc.

-Ce prost m-a făcut tata! Să ascult eu de sfaturile tale! Nu mai ascult eu de sfaturile tale!

-Ce, e vina mea că am venit atâta drum cu ceea ce nici căruță nu pot numi? De unde să ştiu eu ce adunătură de gunoi e pe roțile astea?

Nu avem roată de rezervă. E plină cu ciorapi. Avem un cauciuc bun, însă. Mihai schimbă cauciucul şi umflă roata, ne urcăm uzi şi mergem mai departe, până la Vesprem.

De la o vreme începem să ne uscăm să ne încălzim...

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

-Tri par saz forint!

Încep să vând şi mă încălzesc.

4

Îmi aduc aminte că nu a fost chiar aşa de rău ca anul trecut când am trecut prin acelaşi fel de vamă , acelaşi trabant şi era după sărbători, era un frig de crăpau pietrele, dar noi ne-am prezentat la datorie, cu gândul că vom putea să dormim în maşină că doar suntem tineri, avem energie, destulă. Erau afară minus douăzeci de grade. Ne lovea gerul în obraji şi ne înghețа aerul în nas. Lumea nu venea la piață şi noi riscam să dăm faliment la drumul acela, lucru care s-a şi întâmplat. În prima noapte am dormit în maşină, am parcat într-un parc de tiruri, era un parc acoperit; cu asta am mai scăzut vreo două grade frigul, adică am ridicat temperatura. Am tras scaunele la trabant şi am aranjat toți baloții de ciorapi ca un pat, ne-am învelit în paltoane, în sacii de dormit, cu căciuli în cap, acoperiți peste ochi. A venit şi poliția la noi, în toiul nopții, ne-a cerut paşapoartele şi se uita la noi cu milă. M-am uitat şi eu la el cu milă, căci a căuta noaptea oameni prin parcări nu mi se părea o meserie plină de pasiune. El ne-a sugerat să ne luăm o butelie mică de gaz, cu care ne-am putea face nu ştiu ce fel de sistem de încălzire, mai ieftin decât să ne încălzim cu benzină. Se vedea că-i om din popor, cu inimă bună de la viață grea, ne-a lăsat acolo la minus douăzeci de grade, încălziți de gândul că nu toți ne sunt duşmani. Am dormit în maşină, însă toată noaptea ne-am zvârcolit de frig. A doua zi dimineața, am fost primii în piață, primii la cafea fierbinte, primii la mâncare caldă. Picioarele nu mi se mai încălziseră de mult. Nu vândusem cine ştie ce, dar nu mă gândeam decât să-mi pun picioarele în apă fierbinte.

-Mergem la un hotel, eu nu pot să mai dorm încă o noapte în frig.

Ne-am dus la hotel, am găsit unul mai ieftin, numai trei mii de forinți, cam o sută de mărci. Număram banii în fața recepționerului şi păreau că nu ieşeau la număr. În hotel era cald şi nu voiam să mai ies, începuse să mă ia toropeala. Am scormonit prin buzunare tot mărunțişul până s-a făcut suma. Am stat în cadă câteva ore să-mi revin. Mă uitam cum mi se înegriseră picioarele la călcâie şi pe suprafața degetelor. Aveam cizme din piele fină, nu eram pregătită de minus douăzeci, nici nu puteam să-mi cumpăr, că nu mai aveam bani nici de mâncare. Eram gata să adorm când nişte tropote încep să se audă în ritm de muzică populară, care s-au prelungit până dimineața. Aş fi vrut să cer banii înapoi că nu ne-au spus că au o nuntă şi nu vom putea dormi, însă a fost mult mai bine decât în maşină, chiar dacă am plătit aşa de mult. Aş fi vrut cel puțin să gust şi eu din gustoasele lor mâncăruri tradiționale, dar nu am avut curaj să mă invit. A doua zi am plecat acasă, după ce în piață stătusem numai atât cât să facem bani de mâncare şi benzină.

5

Da, acum când mă uit în urmă, nu a fost chiar aşa de rău...

-Tri par saz forint!

Se înghesuie lumea la marfa mea, nu reuşesc să pun banii în poşetă, atât de repede încasez.

-Sunteți români ? mă întreabă o femeie între două vârtste, cu accent ardelenesc.

-Da, suntem români... Şi tu eşti româncă?

-Aicea sunt româncă, dar când mă duc în țară, sunt unguroaică...

Facem cunoştință. O cheamă Hoini.

-Ce faci aici?

-M-am mutat acum doi ani. Din Cluj. Lucrez la o fabrică de mobilă. Sunt sculptoriță...

Îi arde tare de vorbă, nu şi mie care sunt cam ocupată, dar ea devine foarte insistentă, se apropie de mine şi îmi pune întrebare după întrebare. Vrea să ştie tot ce facem şi în final mă întreabă:

-Unde dormiți?

-În maşină, zic...

-Nu se poate! Pe frigul ăsta?

-Am avut noi vremuri mai grele...

-Eu locuiesc la un cămin de studenți care are mai mult decât studenți. Sunt în garsonieră cu alte două fete, dar nu cred că se supără că vă invit să stați la mine...

Dacă le spun că dormiți afară, mă vor bate pe mine că nu v-am invitat, oricum mâine ele pleacă în vacanță. Acasă. Şi voi puteți să stați cât vreți. Uite, eu plec acum , dar mă întorc diseară, când e gata piața şi vă duc la mine.

Mă uit lung după Hoini, cred că e trimisă de Dumnezeu... Uneori suntem în viață în tot felul de crize şi situații grele şi la un moment dat ne cuprinde disperarea, însă de undeva, apare întotdeauna o rezolvare. Ceva sau cineva, apare de nicăieri şi devine soluția la acea problemă. Cine ştie că ai nevoie de ajutor în acele momente? De ce vine ajutorul mereu dacă umbli cu credința că va veni?

A trecut ziua, nici n-am bănuit frigul. O aştept pe Hoini, ca pe o pâine caldă...

Pregătisem pentru ea un cadou surpriză. Se tot uitase la nişte şosete mai scumpe, după care le-a pus pe tarabă şi a cumpărat ceva mai ieftin.

Acum i-am pus trei perechi din cele mai scumpe, i-am pus un set de farfurii, pe care nici nu apucasem să-l pun la vânzare. Dacă vom dormi la ea, facem o afacere bună şi mă gândesc că trebuie să-i mulțumesc într-un fel ...

Către seară, când nimeni nu mai era în piață îmi lungesc gâtul după Hoini, însă Hoini nicăieri...

Tocmai când mă gândeam că s-o fi răzgândit, (de ce să aducă ea în casă nişte străini culeşi de pe stradă?) ea apăru venind grăbită, abia trăgându-şi sufletul.

-Am fost să cumpăr de-ale gurii, de-aia am întârziat, că nu aveam mâncare prea multă în casă, m-am gândit că o supă caldă v-ar prinde bine... La auzul cuvântului "supă" mi s-au oprit toate circuitele gândirii în creier... S-au concentrat numai pe mirosul şi temperatura supei.

Ajungem acasă la Hoini, sporovăind de parcă ne cunoşteam de-o viață... Ne arătă garsoniera ei cu chirie, într-o clădire cu o arhitectură de închisoare, fără copaci în jur, fără iarbă, numai beton şi curățenie. Am intrat într-o bucătărie mică, aveau o baie foarte frumos şi intim construită, mică, însă camera de dormit şi de locuit era uriaşă. Destul încât să încapă trei femei cu trei paturi şi trei dulapuri cu toate boarfele lor, plus o masă mare la care studiau celelalte două fete, două arătări albe, ciudate rău de tot. Nu te auzeai bine de la un capăt la celălat al încăperii. Facem cunoştință cu fetele. Una din ele vorbeşte puțină rusă, i-am zis că am studiat la şcoală ceva rusă şi ea se ambiționă să vorbească ruseşte cu mine. Nu mai vorbisem ruseşte de câțiva ani, uitasem aproape tot, aşa că insistențele ei de a practica cu mine au eşuat repede.

Facem o baie, mâncăm, apoi deschidem cadoul pentru Hoini, ea se uită şi nu vrea să-l accepte fără să negocieze, că e prea mult, că nu a făcut asta pentru cadouri, că i-a făcut plăcere să ne ajute. Încearcă să ni le plătească, eu refuz şi-i zic că mă simt datoare până în adâncul sufletului, că uite, nu ne permiteam să luăm un hotel, că e prea scump, că dacă am fi luat un hotel am fi cheltuit prea mult din profit, că dacă micşorăm profitul sub un anumit punct, nu se merită să ne mai chinuim. Ea zice că de acum încolo, când mai venim avem unde să stăm, să ne luăm grija asta de pe cap, că mituim noi fetele cu ceva şi vor fi şi ele mulțumite, nu vor avea nimic de zis la administrația clădirii...

Uite aşa simt cum începe să fie din ce în ce mai bine şi adorm adânc fără să visez. De fapt n-am mai visat de mult. De câte ori mă aşez undeva cu intenția de a dormi, adorm aproape instantaneu. Nu contează dacă sunt în pat sau în maşină. Pot adormi în clipa când mi-am comandat "somn!". Corpul meu ştie că nu-şi permite să piardă timpul. Dar de visat nu mai visez. Poate pentru că visez prea mult cu ochii deschişi, nu mai încap vise în timpul somnului... Poate ele nu disting, când sunt puse în imagini, dacă e noapte ori zi... Poate îşi zic, azi am trecut pe acolo, deci ia să ne ducem în altă minte... Aici e ocupat...

6

După câteva zile de vânzări, suntem cu buzunarele prea pline de teancuri de bani, încât devine o problemă să ne descurcăm cu ele. Se întrevede clar speranța că o să facem banii de-o maşină... Ca să putem cumpăra o maşină şi să ne înregistrăm ca proprietari la poliție, trebuie să avem o chitanță de la o bancă în care să rezulte clar că am avut suma necesară în valută străină. Am aflat asta de la alții. Deci trebuie să schimbăm forinții în mărci la un preț la arabii ori polonezii care se ocupă de schimbul de valută la negru, iar apoi banca ne va schimba mărcile în forinți la un preț mai mic. Vom pierde câteva procente, însă e singura cale să încheiem tranzacția.

-Hai să mergem în parcul de maşini, de la intrarea în oraş, să vedem ce prețuri au Daciile acolo... zic eu pipăind teancul de bani din buzunar, fiindcă mă incomoda foarte tare.

-Da, ar trebui să începem să-i schimbăm, acum avem prea mare volumul...

Ca şi la noi şi ei,ungurii au inflația lor, merge mai bine economia din câte pot eu să pricep, văd că majoritaea oamenilor se plânge de cu totul alte lucruri decât de inflație...

-Nu-ți face iluzii; nu facem banii de maşină acum, poate data viitoare, cu încă un transport...

-De ce să nu facem, dacă vindem tot?

-Facem cel mult optzeci de mii, iar o Dacie bună e o sută patruzeci de mii...

-De unde ştii că nu găsim ceva la optzeci de mii?

-Un jeg!

-Un jeg de Dacie ar fi de o mie de ori mai bun decât trabantul ăsta şi nici nu ar strâmba tatătu' din nas de câte ori îl cerem...

Ne ducem la un parc de maşini. Începe să ningă puternic, să se întunece aproape, lumea se răreşte, maşinile se grăbesc la casele lor. Ajungem acolo însă parcul pare pustiu. Cineva iese din clădirea mică şi încuie fără să ne vadă că noi suntem în spatele lui.

Când ne vede se sperie pentru o clipă, însă deschide repede şi ne pofteşte înăuntru. Aşa ceva numai un proprietar ar face, nu un angajat... Îmi dau seama că el e proprietarul şi putem să negociem pe loc dacă trebuie. Ne duce în spatele clădirii şi ne arată toate Daciile pe care le avea. E plin de maşini aduse din Germania, însă pentru noi nu sunt o afacere încă. Ne putem permite numai ceva românesc. Ne arată un ARO atât de uzat încât eu fug repede de acolo, să nu mă contaminez cu vreo idée greşită, mai ales că văd într-un colț O Dacia break albă, şi-mi zic în sinea mea:

-Aia e!

Mă uit la preț: o sută douăzeci de mii. Un vis!

-Ce zici, e bună, întreb eu şi aştept confirmarea după ce Mihai se apleacă şi caută pe dedesupt, la motor, în portbagaj, căutând urme de rugină şi uzură.

-Arată bine, poate o dă cu vreo sută de mii...

Omul ne îndeamnă să o probăm, se vede că vrea să vândă, e disperat...

Ne urcăm toți trei în maşină, pornim şi o conducem în împrejurimi vreo câteva minute. Totul pare a fi în regulă, însă ne lipsesc banii...

-Merge bine, dacă o dă mai ieftin , poate cu o sută, ne întoarcem mâine să o luăm dacă vindem toată marfa.

-Trebuie să vând la intrare în piață, în picioare, ca o țigancă, să strig... cu marfa în mână. Asta e soluția să facem banii…

Nimic nu mi se mai pare ruşinos ori imposibil de făcut. Mă gândesc că oricum şansele să mă mai întâlnesc cu acei oameni sunt aşa de mici... Şi ce, până la urmă de ce ar fi ruşinos să strigi să-ți vinzi marfa? Dacă oamnenii vin şi cumpără în astfel de situații înseamnă că le convine, e ieftin, au nevoie. Că strig ca să vând mai mult, nu poate fi o ruşine…

-Nu te mai omorî, că nu-i facem.

-Taci din gură, eu o să fac banii, o să-i fac pentru că vreau să scap de trabant.

A doua zi lucrurile au mers exct aşa cum le-am imaginat. Cu vânzarea. Nu cu restul. Se apropia sfârşitul zilei...

--

-Ia borseta asta că nu mai încap banii aici şi numără-i că sunt curioasă cât avem...

Mihai ia şi pleacă cu borseta plină de bani în maşină, să-i aranjeze şi să-i numere.

-Avem o sută opt mii... Dacă negociem la sânge s-ar putea să o cumpărăm... Ne mai trebuie bani şi pentru actele notariale, pentru înscrierea la poliție şi mai pierdem şi la schimbul cu banca...

Încep să strig şi mai tare după clienți. Dacă văd că cineva se uită la mine şi nu cumpără, dar poate ar cumpăra dacă nu aş striga, fug după acea persoană, încerc să i le bag pe gât, i le ieftinesc, atât de tare încât nu are ce face şi cumpără chiar dacă nu-i trebuie... Cum adică nu-i trebuie? Mai devreme sau mai târziu îi va trebui... Toată lumea poartă şosete... E bine să profite acum de preț. Le explic asta în ungureasca mea stricată, unii râd, mai ales bărbații râd de mine şi cumpără...

-Eşti nebună! Nu mai face asta! Te faci de ruşine!

-Nu mă fac de nici o ruşine! Pur şi simplu vreau să cumpăr maşina aceea...

Mai avem puțină marfă. Numai nişte rămăşițe. Aş putea să le vând la cineva mai pe nimic, aş fi mulțumită să scot acum banii, să nu țin suma blocată pentru o perioadă prea lungă, dar nu găsesc pe nimeni. Strângem tot bagajul, tot ce a rămas, punem totul într-un singur bagaj. Unde s-au dus tot volumul de marfă cu care am venit? Banchetele şi toate interioarele uşilor, până şi roata de rezervă, totul este acum atât de pleoştit şi gol.... Încercăm să schimbăm banii, dar nu reuşim să găsim pe cineva care se ocupă cu schimb valutar. Când suntem gata să plecăm, apare un tip dubios, pe care l-am mai văzut pe acolo zilele trecute, un român negricios, care vorbeşte şi cu accent şi care zice că ne schimbă el banii. Mihai îl invită cu el în maşină, să fie mai feriți de ochi iscoditori, şi au început să numere amândoi. După o vreme, au ieşit din maşină şi negriciosul a dispărut repede. Am intrat în maşină cu Mihai, dar el scotea şi punea la loc în teancul de bancnote una de o sută de dolari, o întorcea pe toate părțile şi era tare adâncit...

-Dă şi mie să văd… deci aşa arată dolarii…

-N-a avut mărci destule şi mi-a dat şi nişte dolari...

Nu mai pusesem mâna pe dolari încă şi habar nu aveam cum arată dolarii. Nu ştiam cum trebuie să arate.

-Mi se pare că ceva e dubios cu banii ăştia...

-Sunt cam uzați, dacă era ceva dubios, ar fi circulat aşa de mult? S-ar fi uzat aşa de tare?

Ne ducem la bancă cu o îndoială mică, însă îndoiala lui dispare la un moment dat, zice da, cred că suta e valabilă...

Asta nu este însă şi părerea femeii de la ghişeu, care ne ia toți banii, iar după ce-i numără, pune deoparte suta de dolari şi ne dă înapoi banii pe mărci, în forinți. Apoi auzim sunetul unei sonerii, după care lângă noi apare un polițist care se aşează tacticos în spatele nostru, în timp ce funcționara ne explică cum că suta de dolari este falsă şi trebuie să fie reținută, de poliție, motiv pentru care trebuie să-l urmăm pe polițist. La coadă, la ghişeu, lumea începe să se uite după noi ca după nişte infractori...

Ne trezim într-o încăpere mică, unde cineva ne preia şi începe să ne pună întrebări. Nu putem spune că am schimbat-o pe stradă... Suntem tulburați la gândul că cine ştie ce am putea păți, ne confiscă ăştia toți banii, nu cunoaştem legea şi nici drepturile noastre în această țară... Mai ales în situația în care ne aflăm... Am explicat că banii au fost dați de un prieten în țară, ca un împrumut pentru noi să cumpărăm o maşină... Ne-a întrebat cum îl cheamă pe prieten, mi-a întins o foaie de hârtie să-i scriem numele şi adresa.

-Lasă că scriu eu... i-am şoptit lui Mihai, care era într-un fel de stare hipnotică, semăna cu un animal bătut, nu numai pentru că pierdem aceşti bani, dar ne paşte vreun alt pericol de la ce declarăm sau nu declarăm în legătură cu proveniența lor…

Iau bucata de coală şi scriu frumos cu litere de tipar: ION FRUMOSU, Strada MINUNATĂ, nr 15, Bucureşti, cartier CELMAIBUN. Mihai voia să-mi ia pixul din mână, devenise crispat. Eu înțelesesem că numai cooperând putem ieşi cu banii din clădire. Era de ajuns că pierdusem suta de dolari. Şi cooperam la cel mai înalt nivel…

Ne-au lăsat să ieşim, ne-am îndreptat spre maşină cu polițistul după noi şi când ne-am apropiat am văzut cum un alt polițist cu mănuşi de cauciuc în mâini stătea acolo şi ne aştepta. Ne-a spus că putem pleca, însă când am deschis portierele am văzut că păturile care au fost mototolite şi aruncate peste tot, amestecate cu saci de dormit, erau toate puse frumos împăturit pe banchete, tot gunoiul era aranjat frumos, ordonat... Mihai a deschis porbagajul, ce să vezi, bagajele aranjate frumos, hainele împăturite, până şi

lenjeria murdară dintr-o pungă fusese scoasă şi împăturată şi pusă frumos în geamantan. Cotrobăiseră peste tot...

-Trebuie să mai venim pe aici, zic...

Dar Mihai nu gustă gluma, eu ce să zic, tot răul spre bine...

-Dacă o să caute şi află că nu există adresa pe care ai dat-o?

-Asta e problema lor... Eu am ştiut numai adresa asta... Prietenul ăla de fapt ar fi trebuit să fie un client care cumpărase ceva de la noi cu banii ăia... Da, ar fi fost mai bună ideea asta, cum de nu mi-a venit mai devreme, atunci n-ar fi trebuit să dau adresă...

Nu am mințit, am fost foarte convinsă că nu am mințit, am fost convinsă că ei nu vor căuta mai departe, cine are timp, mă gândeam eu, să meargă pe urma unei sute de dolari când aflasem la cursuri că rămân crime nerezolvate, nu o bucată de hârtie falsificată. Nu înțelegeam dacă este o infracțiune penală, urma să facem drept penal din semestrul următor. Oricum pe mine mă interesa doar să cumpăr maşina şi banii se subțiaseră acum, în loc să se înmulțească... Şi am ştiut că nu vom mai găsi niciodată pe individul dubios care ne-a dat suta de dolari falsă. Asta era poate meseria lui, să găsească fraieri ca noi...

-Am sperat până în ultimul moment că banii sunt valabili…

Am ajuns în parcul de maşini, acelaşi om, proprietarul a fost foarte bucuros să ne vadă...

-Ofer o sută... Dar, zic, să plătească el actele notariale..

-Taci din gură! De unde vrei să mai negociezi dacă începi la o sută? Începem la optzeci! Şi ne oferim să plătim noi birocrația! De aici începi să negociezi!

-Avem o grămadă de cheltuieli cu înscrierea, începu Mihai într-o ungurească foarte poticnită..., benzina e scumpă, că megem departe, tot ce vă putem oferi este optzeci de mii...

La pronunțarea cuvântului optzeci de mii, vocea lui deveni brusc neconvingătoare. Eu nu am putut să las asta să dureze şi am adăugat apăsat:

-Asta este tot ce putem oferi!

Cred că omul îşi făcuse socotelile atât de rapid, ori hotărârea mea i-a dat impresia că o să piardă vânzarea, încât ne-a lăsat perplex când a zis cu o voce joasă:

-Ok!

Părea că-i e frică să nu ne răzgândim chiar şi la suma aceea. Cum adică, ok? Ceva nu e în regulă cu maşina... Cum de nu negociază? Doar e om de afaceri, trebuie să negocieze...

Începem să intrăm la bănuieli că ceva nu e în regulă cu maşina... Cum de lasă aşa de mult la preț şi nu negociază deloc?

-Ce-o fi o fi, zic eu alungând gândurile negre cum că s-ar putea să facem vreo afacere proastă... Hai să nu mai stăm pe gânduri că s-ar putea să se răzgândească!

Ne ducem în clădire, ne dă un suc de băut, apoi scrie contractul şi numărăm banii. Apoi ne spune că e foarte bucuros, că nu prea vânduse bine în ultimul timp şi că ne-a vândut maşina cu un preț mai mic decât face, însă a trebuit, oricum se gândeşte să închidă parcul fiindcă nu e o afacere bună pentru el... Astea puteau să fie vrăjeli pe de o parte, însă pe de altă parte putea să fie adevărat. Oricum, adevărul aveam să-l aflăm prima dată când am curățat maşina, când am ridicat covoraşul din drepta față, am descoperit o gaură mare în carcasa maşinii, semn că maşina a fost folosită ca şcoală de şoferi. Asta nu m-a supărat, pentru că mergea bine, nu m-am simțit păcălită aşa de tare...

A doua zi suntem primii în coadă la poliția oraşului, radiem şi înmatriculăm maşina pe numele nostru, totul decurge foarte repede, însă după ce numărăm restul de bani ajungem la concluzia că putem să cumpărăm din piața cu electronice un televizor, pentru că în țară sunt mult mai scumpe, câteva aparate video, ştim că se vînd bine în țară, fiindcă va fi Ajunul Crăciunului în două zile, nişte jucării şi dulciuri; atâtea încât să mulțumim pe toată lumea. Oprim şi la un supermarket de unde luăm atât de multă mâncare pentru sărbători, tot felul de lucruri pentru cozonaci, paste şi mezeluri, cum niciodată nu avusesem în casă... Mai rămăseseră bani destui pentru noi să trăim până după examene şi cu banii de pe aparate să cumpărăm din nou ciorapi şi să ne întoarcem din nou după examene la o nouă aventură...

În drum spre casă am crescut, puțin câte puțin, m-am făcut cel puțin doi metri de fiecare dată când cineva de la coada din vamă, ne întreba cât am dat pe maşină, cum merge, dacă am făcut afacere bună, cumpărând-o... Comparăm şi cu alții care cumpăraseră maşini. Am legat trabantul în spatele Daciei, ca să economisim benzina. Eu conduc Dacia tot timpul. Am hotărât să nu mă mai urc în trabant, ba chiar să nu mă mai urc în trabant niciodată în viața mea... Mi-am spus de câteva ori că niciodată în viața mea nu mă voi mai urca în trabant, am spus-o cu voce tare să mă aud foarte bine…

Cu tot gerul de afară, cu drumul alunecos, merg înaintând spre casă, destul de anevoios trăgând din greu trabantul… O durere puternică de la încordarea la care sunt supusă mă stăpâneşte de-a lungul coloanei vertebrale. Nici nu mi-e foame, doar din când în când îmi duc la buze sticla cu băutură colorată care se încălzise, conduc să ajungem pe lumină acasă…

Altfel arată viaţa când după ce urci într-o maşină ai căldură si nu simţi gerul şuierând pe la încheieturile uşilor, cum se întâmpla până nu demult…

La facultate, unul dintre profesorii mei preferaţi, cel de drept informatizat, mi-a şoptit la începutul unui curs:

-Vai, dar frumos aţi mai vopsit trabantul ăla!...

7

Viaţa intră în normal, după sărbători, începe şcoala, mergem acum la cursuri, începem de fapt cu atâta forţă, citim, se apropie examenele. Eu termin de citit toate cursurile când aud unii colegi că ei nici nu au început. De câte ori sunt singură şi nu mă aude nimeni, repet un cuvât, o definiţie, sunt conştientă că este o altă limbă de fapt, sunt atâtea noţiuni noi de cuprins şi vreau să ştiu tot, să scap de târgurile, vamele, frigul, situaţiile prin care trecem. Sunt cuprinsă de tot mai mult de dorinţa să-mi deschid o tarabă într-o piaţă şi să angajez pe cineva, iar eu doar să aprovizionez când e nevoie, Aş putea să fac asta în zilele în care nu am cursuri. Aş fi dus marfa în piaţă dimineaţa, aş fi numărat-o, iar seara aş fi venit după cursuri şi aş fi luat banii, marfa, aş fi putut să găsesc o fată care să stea la vânzare... Încep să văd atât de clar că pot face bani şi fără să mă implic în fiecare clipă... Mihai este foarte neinteresat în ideea mea.

-Vrei să dai osul din gură pe cel de pe gard... Acum când ştim că putem vinde aşa de mulţi ciorapi şi ne putem întoarce cu o maşină pe care o putem vinde...

-Eu nu zic, să nu aducem maşini, însă nu vreau să vând ciorapi toată viaţa...

8

Am trecut cu bine examenele... Notele mele sunt mai bune decât ale lui Mihai...

-Eşti fată şi profesorii dau note mai bune la fete când au fusta scurtă…

Mă uit la fusta mea. Singura pe care o port la toate examenele. Nu pare deloc scurtă, ce-i drept, mi se văd genunchii, dar destul de elegant, fără nici o invitaţie indecentă... Nu ştiu ce note obţinuseră ceilalţi colegi, nu mă interesează de fapt; ce mă interesa era doar să ştiu cam pe unde stau... faţă de alţii, mă gândesc tot timpul la competiţie... ştiu că trebuie să fiu bună ca să răzbesc pe piaţa nouă pe care voi intra în următorii ani.

Eu cu Mihai rupem cursurile în două să putem să le citim amândoi, de obicei nu cumpărăm decât un singur exemplar de curs la fiecare disciplină. După ce terminăm examenul îl lipim şi-l punem la loc în bibliotecă, frumos aranjat pe un raft. Cărţile îmi fac cu ochiul după examene, dar aşteaptă zadarnic să fie citite din nou... Oricum legislaţia se schimba atât de mult de la o lună la alta, sau de la un semestru la altul, încât profesorii îşi rescriu cursurile sau reiau lucruri care fuseseră deja depăşite de curând, abrogate ori modificate.

Toate examenele sunt orale. Trebuie să ştim. Trebuie să ştim să vorbim. La fiecare examen am diaree în dimineaţa aceea. Imediat după examen sunt sănătoasă tun. Nu pot dormi însă nopţile, mă zvârcolesc în pat de emoţii, mai rău ca la vamă. Ajung la examene dimineaţa şi intru prima, pentru că presiunea aşteptării este prea mare pentru mine... Mihai intră cu mine. Dacă avem nedumeriri la subiecte ne ajutăm reciproc; acesta fiind singurul loc unde colaborăm fără să ne înjurăm... O singură dată mi-a spus nişte lucruri de care eram sigură că sunt incorecte şi ne-am înjurat printre dinţi în plin examen…

Unii profesori spun: " soţii să nu stea împreună!" şi trebuie să ne conformăm. S-au mai căsătorit între timp un coleg cu o colegă… Oricum ne mai şoptim şi de la distanţă. Mai ajutăm şi pe alţii... Alţi colegi aşteaptă pe holuri ore întregi, le este teamă să intre şi prelungesc până seara, în aşteptarea a ce? nu ştiam ce. Mă gândesc că trebuie să fii extrem de puternic să poţi duce coşmarul până la sfârşitul zilei... Mi se pare atât de simplu să intru prima să trag biletul şi uneori nici nu-mi trebuie decât să schiţez nişte idei înainte de a le expune. Ridic mâna, mă arunc în gura lupului... Uneori lupul este blând, cu câteva întrebări îmi cere carnetul de note. De fiecare dată, nu deschid să văd nota decât mult mai târziu, după ce ies din sală.

La un examen de istoria dreptului, singurul în care profesorul ne cheamă în ordine alfabetică, ies afară fără să am curajul să mă uit. Auzisem că acest profesor nu dă niciodată zece. Spune el că zece este numai pentru Dumnezeu. Şi nu l-a avut încă student... Toţi pică în faţa mea. Stau în bancă pregătită pentru spânzurătoare… Profesorul pune note şi văd feţele cu ochii măriţi, ies colegii mei puţin aplecaţi de povara scaunului...

-De ce mă picaţi , avusese cineva tupeul să întrebe.

-Îţi explic la toamnă! Următorul!

Când îmi vine rândul, pun caseta şi nu mă pot opri din subiectul istoriei contractelor, este teamă, este ceva de neînteles, ceva, mi s-a limpezit mintea şi ştiu tot, orice mă întrebă... Profesorul îmi mai pune o întrebare, dar în acelaşi timp şi nota în carnet. Eu răspund la întrebare, cu lux de amănunte, parcă, va pagina în minea mea, toate detaliile. Abia aud ceva de genul "ajunge, cel mai bun răspuns!" însă eu continui, mai am mult de răspuns la întrebarea respectivă. Parcă într-un vis, asistentul mă ia de braţ şi-mi zice: "ajunge domnişoară, puteţi pleca". Mă ridic şi încă mai vorbesc, nu terminasem încă, tot ce ştiu era că mai este mult de dezvoltat despre acest subiect...

Pe hol toţi aşteaptă îngroziţi, picaseră toţi înaintea mea, m-au întrebat cât am luat, tot ce am spus a fost : "cred că am trecut..."

Cineva îmi smulge carnetul de note din mână, îl deschide şi a exclamă cu voce tare:

-Nouă??? Cea mai mare notă posibilă la acest profesor! Se înghesuie să vadă minunea şi câţiva mai prind ceva curaj, că-l pierduseră până la ieşirea mea.

-Hai să mergem să sărbătorim, zice careva, mai am până la toamnă!

La începutul semestrului doi, într-o dimineaţă, secretara facultăţii intră în sala de cursuri cu trei bileţele în mână, după ce se face linişte citeşte de pe ele numele altor doi colegi şi al meu şi exclamă solemn:

-Pentru rezultatele bune obţinute la sesiunea din iarnă, Consiliul de conducere al Universităţii vă micşorează taxa pe semestrul doi la jumătate!

N-am ştiut că se poate aşa ceva… Ce uşurare…

9

Caritasul lui Stoica începuse să zguduie economia firavă a tării, mii de oamenii stau ore întregi la cozi să-şi depună banii spre a fi multiplicaţi de opt ori. Afacerea cu maşinile a explodat peste noapte şi a găsi maşini în Ungaria începuse să devină o problemă, pentru noi. În Cluj apartamentele îşi dublaseră preţurile şi încă nu se opreau. Totul este mult mai scump decât în restul ţării, micii comecianţi sunt derutaţi pentru că banii începuseră să se facă aşa de uşor, însă munceau atât de mult, iar în acelaşi timp la Stoica orice leu se făcea opt. Cel mai bun adaos este sută la sută într-o afacere obişnuită. Cu un leu faci un leu... Dar cu un leu să faci opt, era lucru mare.. . Unii trăiesc cu credinţa că asta nu se poate sfârşi, alţii, mai buni la matematică, speră să nu fie ei ultimii... Şi cu această speranţă alimentaseră pentru o vreme conturile lui Stoica. Şi nimeni nu încearcă să educe puţin poporul cu televizorul, cum că poţi să faci sume mari de bani, pe termen lung, doar într-un sistem în care se mişcă produse, în nici un caz într-unul în care se mişcă doar bani...

Am început afacerea cu maşini, nu pentru că ar fi fost mai uşor decât cu ciorapii, chiar este mult mai greu, însă sumele pe care le câştigăm sunt mult mai mari. Un drum în care facem cinci sute de mărci durează de obicei cam o săptămână. Totul este să mergem şi să venim cât de repede, nu vrem să lipsim de la cursuri, însă în acelaşi timp nu ştim cât de mult va ţine oportunitatea asta, ştim că va ţine atâta timp cât ţine păcăleala lui Stoica. Vindem maşinile în Cluj atât de repede, atât de uşor, încât hotărâm să aruncăm şi noi nişte bani acolo, poate nu vom fi ultimii... Ştim că se va sfârşi, însă cozile sunt din ce în ce mai mari.

-Hai să tragem la loto, nevastă...

-Hai, bărbate…

-Cât?

-Cam profitul de la o maşină…

Şi fiindcă vânzările începuseră să înflorească cu o viteză cum nu sperasem vreodată, nu este nici o problemă să ne ducem să stăm la o coadă, cu zeci de ghişee, să punem un balot de bani, cam cinci sute de mărci germane, pe care casiera îi ia şi am avut împresia că nici nu i-a numărat bine, i-a aruncat într-o ladă uriaşă, peste câteva zeci de kilograme de bani. Banii păreau a fi mai mult la tonă în împărăția lui, a regelui banilor în România pentru o scurtă perioadă de timp... La un moment dat, idolul multora, a ieşit să vorbească mulțimii... A ridicat mâinile spre cer şi aproape s-a închinat mulțimii rugând-o să nu se înghesuie şi să nu mai plătească pentru a intra în față, să nu mai creeze afacerea de vânzători de locuri, ori să nu mai mituiască superbele casierițe să-i ia peste rând. A asigurat tot poporul că oricum toată lumea va ajunge să-şi depună banii! Nimeni de la el din ogradă nu se va întoarce acasă(dacă mai avea, ori la garajul cumnatului pe care-l închiriase pe termen limitat), fără să nu fie uşurat de greutățile cu care stătea, în soare, fără apă, fără mâncare... Unii începuseră să vândă mâncare ambulantă cu de opt ori prețul aşa că nu-ți prea venea s-o cumperi... Chiar şi aceea care îşi vânduseră casele şi erau cu desagii plini... Lor nu le poate da prioritate, că el respectă în mod egal şi pe cel care depune un leu şi pe cel care depune milioanele. Am stat la coadă cu ideea că aceasta e cea mai mare sumă pe care o voi juca la noroc vreodată şi m-am ținut de cuvânt. Am depus kilogramul de bani şi am primit o foaie lungă de hârtie, cam de mărimea unui cearceaf. Am zis atunci:

-O să punem cearceaful ăsta într-o ramă, în cel mai vizibil loc din sufragerie, iar când vom avea musafiri, vom explica cum stau ei în față în față cu un tablou foarte scump, cam cinci sute de mărci, cine ştie, în timp poate o să-i mai crească şi valoarea... Mi-a părut rău că nu i-am cerut şi autograf lui Stoica, pe cearceaf...

Am pus cearceaful pe undeva şi după o vreme nu-l mai găseam şi mă gândeam: să vezi că nu-mi mai dă Soica banii fără să-i arăt cearceaful, adică chitanța... Cum demonstrez eu că am depus banii? Ce bine că nu m-am mai frământat prea mult cu problema asta, aflând în curând că unii stau la coadă şi nu le mai dă banii nici de opt ori şi nici cu chitanțe, nici măcar cât au depus... Ceea ce m-a uimit era că unii ar fi fost fericiți, să primească chiar şi jumătate, să poată să-şi mai cumpere vreo garsonieră amărâtă pe la periferia oraşelor unde avuseseră casele... Din pacate, ori mai mult din fericire, am primit ce am prezis…

Este o lecție foarte bună să nu mai risipesc banii câştigați cu atâta efort. Le spun mereu după asta, prietenilor, de câte ori am pierdut, ori sunt pe cale să pierd bani într-o afacere:

-N-am pierdut nimic. Atâta m-a costat lecția asta... Cine poate să-mi ofere o lecție atât de prețioasă la un preț atât de mic?

10

Afacerile încep să meargă atât de bine încât pot să mă duc mai des la cosmetică şi coafor. Când intru în coafor fetele ştiu că fiecare are de lucru. Câteodată când mă grăbesc, una îmi face pediuchiura, alta părul, în acelaşi timp ori se ceartă cum să mă împartă, ca să ia tot ce vreau în timpul scurt pe care le spun de la început că-l am… Ele ştiu că sunt fidelă şi-mi oferă ce plătesc. Aflu multe în scurtul timp pe care-l petrec acolo… Ştiu săptămânal acum ce se mai întâmplă în oraş, cine cu cine s-a mai iubit, cine ce-a mai cumpat ori vândut, alte detalii... Acolo aflu de fapt ce se mai întâmplă în jurul meu, în oraş lucruri pe care nu le aflu altfel fiind foarte mult plecată...

Brusc am devenit conştientă că nu ştiu să mă îmbrac, doar privind alte femei în jurul meu care se îngrijesc şi au încredere în ele. Acum aflu că pot să mă îmbrac mai bine, nu numai cu resturi de marfă nevândută. De fapt trebuie să învăț să mă îmbrac mai bine, am trăit prea mulți ani în lucruri atât de uzate şi demodate.

Am ținut adânc înrădăcinat în mine, ani de-a rândul sentimentul că asta merit. Ştiam din copilăria mea că un lucru trebuie purtat până se rupe şi când mărimea nu mai corespunde…

11

Se apropie paştele şi cred că e timpul să-mi înființez o societate comercială. Vor fi vânzări mari, ştiu că voi face destui bani să-mi pot permite să plătesc o contabilă. Mihai se opune cu forță, însă o să fac societatea numai în numele meu. Pentru el e mai confortabil aşa. Vindem casetofoane şi alte lucruri acum, aduse din Ungaria, numai în consignații însă, lucrurile ar merge mai bine dacă aş fi vinde mai multă marfă în mai multe locuri. Vindem în cel puțin cinci consignații. Aş vrea să elimin din stresul de a face acest comerț illicit, însă atât de tolerat de lege… e timpul să plătesc taxe, nu prea mult, doar atât cât să-mi ofer mie un loc în care mă simt confortabil că nu încalc legea.

Am găsit o contabilă. M-a sfătuit că ar fi bine să plătesc un leu pe lună în taxe, că nu am cum să-mi cresc afacerea mea firavă, cu procentul uriaş în taxe, făcute anume parcă să dea în cap micului comerciant ca mine.

Contabila mi-a devenit prietena mea cea mai bună. Era o femeie frumoasă, s-a pensionat de boală de curând, însă e o ființă de o forță extraodinară, cu o dorință de viață cum rar găseşti. Într-o zi am găsit-o lucrând la acte în genunchi. Avea uşa casei larg deschisă şi ea stătea în biroul ei în genunchi, cu un teanc de facturi în fața ei... Fusese operată de cancer, cu câteva zile în urmă, nu putea să stea în şezut şi acum muncea la afacerea ei ... Ține contabilitatea la multe firme. Toate problemele mele intime de afaceri, le discut cu ea. Primesc sfaturi prețioase şi am mai primit de la ea asigurarea că facem bine ce facem, că toată lumea face ce facem noi, oricum statul ştie ce facem noi, iar dacă statul ar vrea să nu mai facem, ar trebui să ne scutească de taxe pe o perioadă limitată, ori să reducă impozitele pe profit la procentul la care am putea să rămânem profitabili, să ne lase să creştem un pic, ca să putem da de mâncare şi la alți şomeri! Şi să înăsprească controalele gărzii şi să-i ardă mai tare pe cei pe care îi prinde, să dea salarii mai mari gărzii financiare că să nu mai fie coruptă, iar economia s-ar însănătoşi mai repede şi noi am putea să ne bem cafeaua mai liniştite...

Eram total de acord cu ea, mai ales la ultima parte... În final, nu ăsta era scopul nostru? Să ducem o viață mai puțin lipsită de griji?

Am plecat în Turcia, după marfă. Ca mare parte din tot românul…. De fapt nu tot românul aduce; unii mai duc acolo marfă foarte prețioasă, pe care nu o mai aduc uneori înapoi, însă nu mă pot gândi la asta, nefiind specialitatea mea, deşi socrul meu, l-a întrebat odată pe Mihai:

-Cum de o laşi să meargă singură acolo, ce, eşti prost, tu nu vezi cum fac fetele banii acolo?

Mihai i-a răspuns:

-Nu e treaba dumitale, ea face banii cu ce aduce de acolo, nu cu ce duce...

Drumul spre Turcia nu este uşor. Merg şase ore până la Bucureşti cu trenul, în Gara de Nord băieții strigă pe peron:

-Cine mai doreşte la Istambul?

-Avem locuri la Istambul!

-Se pleacă în jumate de oră la Istambul!

Iau de obicei un autocar acolo unde se promite că se pleacă mai repede. Ori unde auzisem că se trece mai bine la vamă. Ori unde se promite că nu suntem atacați în munți, pe teritoriul Bulgariei. Auzisem câteva poveşti în care când se trece noaptea, undeva în munți, unde fiind prea departe de lume, ori fără interes pentru poliția bulgară, autocarele cu turişti sunt atacate de indivizi înarmați. Aceştia blochează drumul, opresc autocarul, amenință cu armele şi iau toți banii de la pasageri. Am ştiut că s-a întâmplat, deşi nu se făcea publicitate, după graba şoferilor de a trece munții pe lumină, ori dacă se stătea prea mult în vamă, nu se mai treceau munții decât a doua zi dimineața...

În autocar se fumează mult şi eu devein fumător pasiv. Uneori jumătate din oameni protestează, însă jumătatea cealaltă învingea întotdeauna... Pentru că şoferii fumează şi ei. Muzica turcească ne însoțeşte la tot pasul, sunt cam sătulă de ea şi de multe ori scotocesc prin casetele şoferilor să găsesc altfel de muzică...

Prima dată când am trecut de la vama bulgară la vama turcească am fost sigură că am schimbat continentul... De la o vamă mică întunecată, am trecut într-o lume cu lumini de vis, cu abundență de reclame. Cu altfel de iarbă, altfel de clădiri, se vedeau în depărtare, numai beton pe sute de kilometri, locuințe noi. Era ceva în aer, inexplicabil, se simțea gust de libertate peste tot. Aveam sentimentul că totul este posibil... Brusc oamenii deveneau mai veseli, glumele din autocar mai fără perdea, prieteniile de-un drum erau făcute...

Facem pauze dese de toaletă, la restaurante, unde şi mâncăm după ce negociem prețul mâncării, asta numai pe teritoriul Turciei. Niciodată nu intrăm să mâncăm fără să negociem... Unele firme au

început să plătească masa pe teritoriul Turciei pentru că altfel mulți din clienții lor sunt păcăliți. Am văzut o dată un bărbat, roşu de furie, se certa cu proprietarul restaurantului în care mâncase:

-Cum domnule, nu ți-e ruşine! Îmi iei cincizeci de dolari pentru un pui! zi-mi dacă a fost din aur şi mă duc la wc şi ți-l aduc înapoi! Nu ți-e ruşine, mama ta de ticălos!

Turcul era nervos, nu vorbea româneşte, însă gesticula şi-i explica câte beri a băut, câte a comandat pe lângă pui...

De câte ori ajungem la hotel, ne cazăm repede şi plecăm în bazarul uriaş unde începem negocierile. Umplem câte un geamantan până la limita în care putem căra. După care fugim la hotel să-l lăsăm la recepție să-l care băieții şi începem din nou până terminăm banii...

Îmi place şi să merg singură, pentru că mi se pare că e prea greu să aştept după cineva să-şi facă cumpărăturile. Singură negociez mai bine, decid mai bine. De câte ori mergeam cu Mihai, ieşeau scântei până cheltuiam banii. Aşa că prefer să mergem separat. De regulă, eu merg... El mă aşteptă de multe ori acasă, cu criticile... Nu mai contează oricum, sunem nişte parteneri de cameră şi de afaceri, de fapt mai mult de afaceri...

La drumul anterior, am avut o inspirație care mi-a schimat perspectiva...
Mi-am umplut geamantanele de marfă, jucării şi lucruri din bumbac până se rupeau. Nu mai aveam loc, eram epuizată şi m-am aşezt în fața unui loc cu accesorii de păr şi fiindcă părul meu era lung, lăsat pe spate, mă incomoda cam tare, am zis hai să-mi cumpăr ceva de legat părul, ia uite, ce fundițe de catifea frumoase, o, sunt ieftine, în țară prețul este dublu, de când căutam aşa ceva... Plătesc o bucată, o iau şi-mi stâng părul la spate. Mi se pare foarte comod acum, îmi netezesc frumos părul şi dau să plec. Turcul zice:

-Nu vrei ... ceai? într-o limbă românească aproape fără accent, însă lipseau din cuvinte...

Eu nu băusem nimic toată dimineața şi am acceptat fără să ezit.

-Da, dar nu mă convingi după asta să cumpăr mai mult de la tine!

-Nu! Eu dau ceai la tine că eşti frumoasă! Am râs, cu gura largă ştiind că asta e metoda lor de a te pregăti să cumperi. Întâi complimente, apoi ceva pe gratis, după care simte că te-a prins şi îți vinde marfă, pentru care cere atâta cât nu face. Învățasem lecția devreme, eram acum umblată şi pățită.

Din mulțime a apărut un tânar, un copil aproape, cu o tavă, o ținea de nişte mânere ca o balanță şi pe care erau două pahare siluete cu un ceai roşu şi îmbietor...

Turcul mă lăsă să-mi beau ceaiul liniştită, după care veni la mine şi zise:

-Ce cumperi de la mine?

-Nu mai cumpăr nimic, că nu mai am bani!

-Eu ştie că este banii la tine... Acum că începea să vorbească mai mult descopeream că vorbeşte ca toți turcii...

-Ți-am zis să nu încerci să mă convingi, că nu mai am ce să cumpăr...

El se duce pe undeva în spate şi vine repede cu o pereche de ştrampi de mătase...

-Pentru tine.

-Cât?

-Gratis!

Încep să am bănuieli că voi plăti ceaiul cam mult...

-N-am nevoie de cadouri de la tine, mulțumesc...

-Este atâtea lucruri frumoase la mine şi domnişora nu vrea să cumpere?

M-am uitat la magazinul lui... Da avea atâtea lucruri frumoase... De ce să nu cumpăr ceva? Mai ales că fusese aşa drăguț şi-mi oferise ceai pe gratis... Învățasem cu ceva timp în urmă că nimic nu e gratis pe lumea asta, nu ştiu cum am uitat!

-Auzi? Lasă-mă să mă gândesc ce vreau...

Îmi rotesc privirea peste tot şi deodată dau cu ochii de nişte baloți mari de catifea de toate culorile şi de toate calitățile...

-Cât e catifeaua? În mărci.

-E patru mărci la metru...

Ia să-mi fac eu nişte calcule, scoțând fundița din păr şi analizând-o pe toate părțile.

-Ia dă-mi un metru să măsor ceva. Măsor dimensiunile fundiței şi scot calculatorul şi împart dimensiunile unui metru de catifea, îmi iese la douăzeci…

Maşina de cusut o iau de la mama, am rezolvat... Deci, dacă aş face douăzeci dintr-un metru şi le vând la două mărci cum văsusem că vindea cineva într-o piață, asta înseamnă un profit tare bun. Le cos eu şi le vând în mai multe consignații, mai răresc din drumurile în Ungaria şi nu mai lipsesc de la cursuri...

-Dacă dai cu două mărci, cumpăr mult...

-Cât mult?

-O sută de metri...

-Cu doi cincizeci...

-Bine, la revedere şi plec, ştiind că o să primesc preţul meu...

-Bine, bine, două mărci... strigă turcul când văzuse că m-am îndepărtat prea tare...

Îmi scot banii din borsetă şi încep să număr. Nu ştiam dacă am destui bani. Aveam destui, însă mai aveam nevoie şi pentru cotizaţia pentru vame... Cine ştie cu cât trebuia să venim. Fie ce-o fi, o să dau cât am... Şi cumpăr o sută de metri de catifea din toate culorile.

Turcul mi-o taie bucuros, se simte că a ajuns unde a vrut, însă şi eu, mai bucuroasă , deja vedeam marfa cusută şi împrăştiată în zeci de consignaţii. El măsoară baloţii şi fără să se zgârcească, măsoară repede şi cu surplus.

-Ce face cu atâta?

-Arăt spre fundiţa din părul meu şi el zice dând din cap:

-Tu, fată deştept! Forte deştept!

Am mulţumit turcului promiţând că mă voi întoarce să cumpăr din nou de la el. Îmi înmână cartea lui de vizită şi îmi spuse:

-Cumperi aur de la fratele meu?

-Nu acum, data viitoare...

Când am ajuns la autocar cu atâtea bagaje, şoferul şi-a pus mâinile în cap:

-Tu crezi că asta maşină e numa pentru tine?

-Îmi pare rău...

-Nu îmi pare rău. Douăzeci de mărci!

-Nu mai am nici un ban! am strigat la el fără să fiu în nici un fel mişcată...

Văzu că nu mă poate intimida şi îmi luă bagajele până la urmă...

-Aici te las, cu marfa cu tot, bombănea el îndesând bagajele mele cu picioarele în compartimentul de jos al autocarului.

-Nu poţi să mă laşi aici. Poimâine trebuie să fiu la şcoală!

-Tu stai şcoală! Nu mai vine cu mine niciodată!

-Am înţeles, turcule, aşa o să fac!

Învăţasem să fiu dură acum. Nu îmi permiteam să mai fiu fragilă. M-ar fi costat prea mult de fiecare dată, iar timpul meu devenea din ce în ce mai preţios... Am învăţat să fiu dură trecând vamele. Am învăţat să nu mă dau bătută plătind un preţ prea mare uneori... Am învăţat să nu renunţ, fiindcă eram conştientă că mă apropiu puţin câte puţin de visele mele... Şi visam mereu... Din ce în ce mai mult visele se conturau cu noi imagini. Erau în continuă mişcare. Cum un vis mic devenea realitate, cum unul mai mare îi lua locul...

-Eşti nesătulă! Spune Mihai mereu supărat.

-Nu vreau să trăiesc aşa toată viaţa!

-Dute la mumăta, să trăieşti mai bine!

-Poate că o să merg într-o zi!

Într-o zi l-am auzit pe socrul criticând la masă afacerea cu comerţul în Turcia, cum fetele merg acolo să se vândă şi mi-am amintit că el mă acuzase şi pe mine de niscaiva contrabandă cu carnea de pe mine, care era puţină la număr, de unde să mai dau şi la alţii?

-Vă place ciorba asta?

-Da, foarte bună?

-Şi sarmalele astea, ce ziceţi miros bine?

-Da, foarte bune!

-Acuma ascultaţi la mine ce vă spun: De acum înainte vi le faceţi singuri! Că astea nu pică din cer, trebuie să mă duc să le aduc de pe undeva, sunt obosită când mă întorc, am şi cursuri la facultate, spăl şi curăţ după dumneavoastră, şi primesc în schimb vorbe de ocară pe la spate! Aşa că vă rog frumos să vi le faceţi singur şi vă plătesc chirie că stau aici, că ies mai ieftin!

Amândoi au rămas cu gura căscată, pentru că eu izbucnisem brusc, fără să am aparent motive... Mihai a tăcut şi nu a avut curaj să mai spună nimic. Şi-a pus coada între picioare şi s-a furişat afară şi-şi făcea de lucru prin curte…

Nu spusesem decât adevărul şi deşi o făcusem foarte dur, era adevărat... Nu aş fi făcut niciodată nici un comentariu de genul ăsta, dacă el şi-ar fi păstrat criticile şi nu le-ar fi expus tocmai la masă, tocmai

după ce venisem de la un drum lung şi istovitor, gătisem şi spălasem o jumătate de zi ca să aibă ei mâncare şi haine curate că de! eram o noră bună! şi o soaţă pe măsură.

-Vai de mine, dar eu nu ți-am cerut să faci nimic pentru mine... Eu v-am ajutat cât am putut...

-Da, ne-ați ajutat cu trabantul, dar v-am cumpărat motor nou la el, ne-ați lăsat să locuim aici, dar v-am slugărit! Aş ieşi mai ieftin undeva cu chirie! Şi nu ați şti ce fac, ca să aveți ce bârfi!

Da, începusem să dau drumul la supapă şi să mă simt mai bine. Prea le acumulasem timp îndelungat. Mai ales că socrul îşi petrecea zile întregi la umbră citind cărți de filozofie. Mi-ar fi plăcut şi mie să stau cu vreun filozof celebru la umbră toată vara şi să mă strige cineva la masă tocmai când mi s-ar făcea foame!

Au trecut câteva săptămâni în care ne-am ocolit, în care eu am fost ori plecată, ori în camera mea la maşina de cusut, unde începusem producția în masă a accesoriilor de păr şi în care am lucrat şi cu Mihai, ba chiar şi copilul învățase să facă ceva... Aşa pe măsura mânuțelor lui...

Mihai inventase un aparat de tăiat catifeaua, găsise tehnologia coaserii şi ordinea operațiilor.

-Am devenit sclavul ideilor tale!

-Ideilor mele bune!

11

Mergem seară de seară după cursuri şi adunăm banii din consignații. Încep să recunosc marfa pe stradă, din ce în ce mai mult şi am început să distribuim în consignațiile din oraşele învecinate... După ce am terminat cu examenele, am început să cos într-un ritm foarte mare. O plătesc pe soră-mea să vină să mă ajute, am intrat în panică cu hotărârea de a merge cât mai repede în Ungaria cu un transport mare, de câteva mii de bucăți.

Am făcut ca de obicei la vamă şi cu transportul mărfii, însă am hotărât să vindem la Budapesta, piața fiind mare avem şanse să vindem bine produse unicat.

Am ajuns în piață şi am scos marfa. Lumea a început să cumpere câte două, trei bucăți, s-a făcut coadă la un moment dat. Când am avut o pauză am primit vizita unei chinezoaice care a vrut să cumpere tot. Nu am stat deloc pe gânduri când am primit prețul, era mai bun decât mă aştepatm şi am început să mă felicit singură când număram banii, oricum chinezoaica nu pricepea, ea vorbea bine ungaro-chineza, eu vorbeam bine românoungurească, dar ne înțelegeam de minune amândouă, pentru că limba banilor era universală.

-Dacă am ajuns să vând la chinezi, am făcut treabă bună, vorbeam eu de una singură în maşină, în timp ce aranjam banii primiți de la chinezoaică, le îndreptam colțurile şi-i aşezam pe domnitorii maghiari unul peste altul care cu care se potrivea...

12

Am fost la Adiminstrația financiară azi şi mi-am depus toate actele pentru înființarea unei societăți comerciale. O colegă de facultate, care tocmai îşi depusese şi ea actele - pe care i le făcuse un avocat, mi-a explicat de ce şi cum a făcut şi că pot să iau modelul de la ea dacă vreau. Am hotărât că, deşi sunt numai în anul doi de facultate la drept, sunt destul de avocat să nu plătesc pentru asta. Am studiat obiectul ei de activitate şi am văzut că lipseau numai călătoriile pe lună şi am hotărât că merită să-l fac identic. Am tras la xerox documentele ei şi am şters cu pastă albă denumirea firmei şi sediul.

Am scris frumos altă denumire, aleasă inspirat de Mihai şi am pus sediul firmei la mama acasă, că nu se mai putea pune întrebarea pentru socrul. El ne-a explicat o dată, că dacă noi facem un împrumut de la bancă, el fiind girantul nostru, banca abia aşteaptă să vină să-i ia casa, ori el nu poate să rămână fără casă, fiind propietarul a încă două fete nemăritate care aşteaptă! Şi îmi explica asta cu pasiune, parcă voia să-mi arate cum îl paşte pericolul la tot pasul, numai eu nu văd. Cum să văd, că eram tot timpul pe drumuri să fac banii de sarmale, de unde să văd? Răspunsul meu a fost atunci că nu are motive să se teamă, că suma nu e mare, o avem oricând, doar că vrem să rulăm mai mulți bani, să facem mai mult profit şi mai repede... Ideea de profit nu cred că-i crea confort niciodată, pentru că se scutura din cap ca de dracu, piaza rea,

doamne fereşte să-i bată cumva la uşă vreodată. De-aia statea el sub nucul din curte la umbră să păzească casa, cât putea de mult. Şi câtedată mai adormea, sforăind cu gura deschisă, pregătită pentru muşte... El mi-a răspuns că tot ce e în legătură cu casa, să nu-l întrebăm, ceea ce am şi făcut, de-atunci încolo. Deşi mă gândeam că băncile sunt în afaceri cu bani, pentru bani, le plac dobânzile şi nu casele; oricum nu prea puteam să-mi imaginez o bancă alergând repede să ia casa socrului şi s-o mute pe undeva, printr-un ghişeu şi s-o vândă la licitaţie... Nu prea credeam că s-ar îngesui alta, în afară de mine, să cureţe rahatul perpetuu de şoareci din cămări şi mucegaiul de pe pereţi, pe timpul iernii...

Denumirea şi sediul fiind găsite, marfa cumpărată din Ungaria şi Turcia şi ceva documente de proveniența ei, cumpărate din Bucureşti. La ieşirea din Europa, coincidență, stătea o țigancă tânără şi întreba în stânga şi-n dreapta: " Vreți facturi?". Bineînțeles că vrem, cum să nu vrem.

-Cum le dai?

-Ieftin.

-De la câte firme sunt?

-Am cu cinci firme.

-Aha, deci, ia să ne dai cinci…

Nu facem mai mulți de zece paşi spre maşină, întrebându-ne cât de existente or fi acele firme, că cineva strigă din spate, un tip elegant, zice că-i polițist.

-Vă rog să mă urmați, zice el, arătându-ne legitimația pe care ne chiorâm tare de tot, însă trebuie să recunosc că nu mai văzusem una până atunci, ar fi putut să-mi arate şi carnetul de pionier că tot îl credeam.

-Câte facturi ați cumpărat?

-Cinci…

-Să le vedem…

Le scot din poşetă cu gesturi moi, na, că n-au durat…

-Amenda este…

-Dom'le las că am greşit şi recunoaştem. Poți să treci peste amendă?

-…

-Vă dăm facturile şi zece dolari…

-Dom'le tu mă iei la mişto'?

-Nu, dar atâta am…

-Fără o sută nu ieşi de aici…

-N-am mai mult de cincizeci…

-Las că-i bine… Şi vă rog să nu mai recidivați!

Ieşim şi nu pierd ocazia:

-Te-ai repezit să-i dai cincizeci! De unde ştii că nu lucrează cu cioara aia? Ia hai sa vedem dacă mai e acolo…

Nu, nu mai era…

Când să urcăm în maşină un alt tip vine după noi…

-Am facturi…

-Pleacă dom'le de aici ştiu că lucrezi pe-o mână cu poliția…

-Să moară mama dacă lucrez cu poliția! Ia uite, vin cu mata în maşină până unde vrei şi-mi dai banii, ori te urmez cu maşina mea…

13

Aşteptam cu nerăbdare să ies la piață, acum că eram în regulă cu actele şi toate cele. Am găsit un loc bun, de fapt am rugat administratorul unei piețe de legume să mă lase să-mi aşez taraba la intrarea în piață, că stătea bunătate de spațiu nevalorificat, eu nefiind pregătită să mă înghesui în frații noştri de peste Prut, deranjându-le bunătate de balamale, şuruburi şi furtune de tot felul. Mai târziu am legat noi prietenii cu ei, devenindu-ne şi clienți fideli unii altora... şi cu ei am băut multe căldări de cafea în diferite târguri şi evenimente! Şi cu care cot la cot, ne luptam cu mirosul micilor mândri de bicarbonatul ce-i umfla...

Am dat anunț că angajez la tarabă. Nu trecea zi să nu găsesc pe cineva. Veneau numai fete. O găseam dimineața, o concediam seara... O angajam pe loc, trebuia să fug să nu întârziem la cursuri. Număram frumos toată marfa şi făceam un contract provizoriu de muncă pe care urmam să-l înregistrez a doua zi. Lucrul acesta nu mai avea loc, pentru că seara când veneam să număr banii şi să fac inventarul, nu

se potrivea ceva şi de fiecare dată nu puteam să aflăm dacă lipsea marfa ori lipseau banii, pentru că atunci când lipsea marfă se găseau toţi banii. Iar altădată, se găsea marfa acolo, însă lipseau banii. Asta am pățit câteva zile la rând şi le-am zis fetelor că nu-i nimic, asta e, luați de aici banii pentru munca de azi, fie pierderea mea. Eu nu vreau să vă angajez şi cine ştie ce sumă mare va lipsi data viitoare, că eu nu vreau să vă am pe conştiinţă că o să lucrați "pe gratis" numai ca să plătiți lipsurile...

Am găsit o fată care, o săptămână la rând nu a avut lipsuri, mi-a dat toți banii de fiecare dată şi am fugit repede la Forțe să-i fac contract de muncă, mi-era frică să n-o pierd. M-am grăbit însă prea tare, căci ea avea alte lipsuri... La început m-a întrebat dacă pot să-i plătesc salariul o săptămână în avans, că are nevoie. Eu fiind cu inima moale ca brânza, am plătit în avans să fie ea fericită şi să zâmbească clienților frumos... Bărbatul ei era şomer şi ea era baza casei...

Apoi a început să-mi spună că e tare speriată când facem inventarul, să nu lipsească ceva, că ea e atentă să n-o fure careva, mai mult se uită după hoți decât după clienți. Eu nu-mi fac probleme, marfa se vinde singură oricum, că e frumoasă şi de calitate; era destul ca ea să stea şi să o pună în pungă şi să încaseze banii, să mulțumească apoi cu un zâmbet. Însă banii pe care îi dădeam ca salar în avans, începuseră să se termine cu mult înaintea lunii şi din ce în ce mai repede. Aş fi lăsat lucrurile să continue , însă soțiorul ei venea la tarabă s-o mai ajute, din când în când, iar dumnealui mirosea ciudat câteodată, de la distanță se simțea destul de tare, parcă era spirt, nu puteam să cred că are răni în gură şi trebuie să se trateze chiar tot timpul... Şi nu se vindeca, deloc... Însă într-o zi, nu ştiu cum se făcuse zi cu ghinion că o pierdui şi pe ea. Eram acolo, gata să începem număratul, când o clientă s-a întors în acea zi cu un produs descusut şi fiincă nu aveam mărimea respectivă, i-am propus să-i dau banii înapoi. Eu scot banii şi ea zice că nu. Că ea a plătit mai mult... O, îmi cer eu scuze şi las femeia să plece mulțumită, da era greşeala mea, ca să se întoarcă tot la mine data viitoare şi o rog frumos pe fata mea să-mi explice cum de produsele se vând cu preț mai mare decât cel afişat că eu n-am învățat despre asta, că dacă e aşa, mă înscriu şi eu, doar poliția economică trece pe acolo zilnic şi nu ne poate prinde... Ea a început să plângă şi să-mi spună că bărbatul era de vină, că venea acolo şi cerea şi ea nu putea să stea fără să-i dea, că săracul era tare necăjit; nu-şi găsea slujbă.

-Da ia spune fata mea, el se duce să caute?

-Se duce, dar nimeni nu-l ia.

-Cum să nu-l ia nimeni că-i tânăr şi sănătos, cred că oricine l-ar lua la muncă.

-A tot încercat...

-A încercat şi treaz vreodată?

Fata mea a izbuncnit în plâns, eu însă devenisem conştientă că nu-mi pot permite încă să fac caritate prea multă şi pentru prea mult timp, că s-ar putea să ajung în situația ca eu să cer, eu să am nevoie...

-Uite draga mea, de azi eşti liberă, salariul ți l-am plătit cu o lună în avans, ai timp să cauți altă slujbă, poate undeva unde nu ai de-a face cu ispita banilor... Şi să ne vedem sănătoase, să mai treci pe aici să-mi spui cum îți merge. Să nu-mi porți ură, că numai bine ți-am făcut! Nu-ți desfac contractul de muncă, îți ofer transferul şi să ne vedem cu bine.

Ea şi-a şters lacrimile şi a plecat promițându-mi că va reveni să mă țină la curent.

A şi venit după câteva săptămâni să-mi spună că lucrează la o croitorie, iar bărbatul ei a plecat pe undeva sezonier în construcții.

Era în piață o fată vizavi de mine care lucra pe un salar mai mic decât plăteam eu, lucra ore mai multe şi era o vânzătoare de puteai să-i mănânci din palme... Mă tot duceam cu câte o cafea la ea şi ziceam că vreau să mă extind şi că aş plăti-o bine. Ea râdea şi zicea că lucrează pentru mătuşa ei, că nu poate să o lase... Până în ziua în care eu n-am mai avut vânzătoare şi am fost hotărâtă să nu mai dau anunțuri. Ea a venit la mine şi m-a întrebat:

-Cum de stai la tarabă, nu ai cursuri azi?

-Ba am cursuri, dar nu mai am vânzătoare!

-Uite, chiar am vorbit cu mătuşa şi ea nu vrea să mai aducă marfă, renunță la piață şi aş putea să vin la tine dacă eşti dispusă să ținem şi marfa ei la vânzare până se epuizează...

-Ce nu fac eu pentru cineva ca tine!

Şi uite aşa Dumnezeu mi-a dat înainte nişte lecții, până mi-a trimis pe cineva în care am avut încredere mai mare decât în mine şi care nu m-a dezamăgit niciodată. Am spus întotdeauna că lecțiile pe care le-am primit angajând şi concediind oameni au fost de neprețuit, de fapt am spus că au fost prea ieftine...

Căutam tot timpul să-mi ridic calitatea produselor pe care le vindeam şi lumea începuse să se sature de “turcisme”... Nu ne-a trebuit mult să începem şi să învăţăm să aducem marfă din Polonia. Drumul e scump, se lucrează cu sume mari, se dă multă mită la vamă... Am mers cu rândul, de data asta Mihai fiind cel care preluase conducerea... Începuse să-mi spună de “afacerea lui “ şi de “ banii lui” tot mai des. Începusem să ne certăm din ce în ce mai mult şi în faţa vânzătoarei. Piaţa ne plăcea atât de tare, încât acolo ne “deversam adesea”... după ce ieşeam de la cursuri... însă cu grijă să nu ne audă alţi comercianţi ori clienţii. Numai fata mea ştia tot. Ea încerca să ne împace şi era curios cum noi o ascultam cu respect. Însă când ea nu era atentă, noi ne aduceam aminte că ceva lipsea şi începeam din nou…

Ea şi-a găsit un iubit şi el vine la ea tot timpul în piaţă. E un băiat de treabă şi ne-am zis de ce să-l ţinem pe el acolo degeaba, mai bine să-i punem şi lui o tarabă... Greşeală mare, pentru că au început să stea toată ziua unul în braţele celuilalt şi se iubesc acolo aşa de frumos încât nici un client nu vrea să-i mai deranjeze...

Şi ca să-i punem cap, nu idilei ci falimentului, am hotărât să-l mutăm pe el în altă piaţă astfel încât ei se puteau iubi oricât în afara serviciului...

A fost rândul meu să merg în Polonia...

E un drum obositor, cu multe vame, mergem prin Ukraina... Nopţile au început să fie din ce în ce mai lungi, am început să am dureri mari de picioare, uneori îmi paralizează stând atâtea ore şi dormind numai în şezut. Am grija banilor la drumul acesta fiindcă o prietenă de-a mea a fost atacată în plină stradă, i s-au luat banii şi nimeni nu a avut curajul să intervină. Cei care atacau erau aşa numiţii racheţi veniţi din teritoriile ruseşti, se teme şi poliţia poloneză de ei fiindcă sunt bine organizaţi. Însă nu ştiu cât face poliţia pentru asta, cert este că prada lor preferată sunt femeile, mai ales moldovence şi române. Aşa că am plecat de acasă cu Lola, vecina mea de tarabă şi am jurat să umblăm numai însoţite de vreun bărbat din autocar, niciodată să nu ne despărţim
una de alta.

Am ajuns acolo într-o dimineaţă rece cu vânt tăios de-ţi scrijelea obrajii...
Nu mă mai săturam admirând blănurile de vulpe, începusem de fapt să probez câteva, mă vedeam propritara uneia lungi, în care eu nu mă mai vedeam, eram pierdută. Dacă mie îmi plac, trebuie să placă şi altora şi am început să negociez la nişte blănite mai mici pentru gât.

-Am să iau multe blănuri , pentru că am prea mulţi bani şi nu vreau să mă întorc cu ei acasă...

Mi-am umplut bagajele cu mărfuri de toate felurile, mă străduisem să cheltuiesc, însă simţeam că bagajele mele explodează şi tot mai am şase sute de mărci.

Îmi păstram banii într-o borsetă legată în jurulul mijlocului. Purtam pe deasupra o geacă groasă din pene de gâscă, pe care o descheiasem când se încălzise afară... Nu mi-am închipuit cum dracul mă vede aşa de repede şi îşi trimite slujitorii la mine…

Mergeam cu Lola de la autocar la piaţă să încerc să mai cheltuiesc totuşi ceva. Să nu mă duc cu banii acasă. Trebuia să trecem de la autocar la piaţă printr-un bulevard în care oamenii mergeau pe jos, nu se circulă cu maşini, deoparte şi de cealaltă este plin de magazine scumpe... Este o zonă istorică cu clădiri vechi cu nişte ganguri de trecere la fiecare câteva magazine.

Deodată mă trezesc că cineva din spatele meu se apleacă peste mine şi-mi pune mâna pe borset. Înainte ca eu să ma dezmeticesc ce se întâmplă, o aud pe Lola cum ţipă în româneşte:

-Ajutoooor!!!!!!

Şi mă ia de mână şi mă trage spre centrul bulevardului pe când individul a cărei faţă nu o vedeam, încerca să mă tragă spre un gang. Un alt individ, mult peste doi metri se dă să o smulgă pe ea de lângă mine, iar eu atunci mă aplec jos şi încep să răcnesc:

-Poliţia!!!!! Poliţia!!! Poliţia!!!

Ei încearcă să strige ceva la mine, strada era plină de oameni, însă nimeni nu s-a oprit pentru o clipă... Eu mă strângeam pe jos, chircită ţipând într-una :

-Poliţia!!!!! Poliţia!!! Poliţia!!! iar Lola după mine făcea la fel...

-Poliţia!!!!! Poliţia!!! Poliţia!!!

Nu ştiu nici în zi de azi cum am scăpat şi ei au fugit prin gang fără mine, de ce au renunţat...

Lola plânge de fericire că am scăpat, iar eu am fost în stare de şoc, nu mi s-a făcut frică decât după ce a plecat autocarul şi m-am simţit în siguranţă... Atunci obrajii mi se înroşesc brusc şi rămân cu gustul amar al gândului că nu mă voi mai întoarce niciodată...

-Puteai să mori, domnişoară, îmi zice un om mai în vârstă... Ăştia au cuțite la ei ca să taie borsetele. Bine că nu te-a înjunghiat ca să te poată tâlhări...

15

Urc muntele cu greu, forțez puțin motorul, simt cum se desface în bucăți, dar îşi revine când panta se îndulceşte şi singurul lucru la care mă gândesc este să ajung la timp, înainte ca mulțimea să inunde străzile înguste de munte, căci înaintarea ar fi durat atunci prea mult. Pornisem pe la trei dimineața, în grabă uitasem să mă piaptăn, dar nu era mare lucru, pentru că unii dormeau peste noapte acolo în maşini, arătau rău, nu mă deosebeam din mulțime. Îmi făcusem o sticlă de cafea şi o țineam între picioare ca să fiu sigură că nu vărs prin maşină. Este maşina mea şi numai a mea, nouă nouță, nu a ieşit din rodaj, am cumpărat-o din fabrică, cu câteva săptămâni în urmă.

Începe să se lumineze de ziuă şi simt nevoia să mă întind, să-mi troznesc puțin oasele, să respir din răcoarea dimineții, însă nu e timp, mai bine să deschid doar fereastra... Mă uit la ceas şi îmi dau seama că sunt întârziată, iar pe la ureche demonul vitezei se strecoară şi-mi şopteşte că nu-i nimeni pe drum, pot să accelerez puțin, numai puțin aşa, mă îndeamnă să merg pe mijlocul drumului că nu vine nimeni din față, iar drumul era îngust şi pietros, avea dreptate că se conduce mai bine pe mijloc...

Trecusem muntele şi coboram o pantă cu multe curbe, iar zona era plină de izvoare care din preaplinul lor mai dădeau şi în drum. Ca să se acopere gropile poate, ori ca să se niveleze drumul, se turnase piatră fină, care sărea acum supărată de sub roți şi mă lovea sub maşină fără milă. O maşină a poliției nu avea ce să caute la ora aceea în vârf de munte, unde nici țipenie de pasăre nu îndrăznea... Dar ea apăru, dintr-o curbă, albă şi pe mijlocul drumului, chiar în fața mea, speriid până şi sticla cu cafea pe care o strângeam între picioare... Am pus o frână cum nu se pune pe drum alunecos, am tras puțin dreapta şi dusă am fost într-un pârâu, în brațele unui copac tânăr, dar destul de viguros să mă oprească...

-Sunteți bine ? întrebă polițistul sigur pe el, doar nu contribuise cu nimic la asta...

-Sunt bine, spun cu o voce stinsă la gândul c-am distrus maşina mea nouă...

Ies din maşină şi mă duc să mă uit şi eu şi nu-mi pot stăpâni regretele şi mi se înmoaie vocea şi începe să-mi tremure...

-Puteți merge mai departe, radiatorul nu curge şi roata vă ține, dacă s-ar fi atins mai tare ar fi fost desumflată...

Mă uit şi nu-mi vine să cred, aş vrea să agăț cu palmele metalul roşu şi să-l îndrept cu degetele, să-l frământ să-şi revină, dar mă simt neputincioasă şi nişte boabe de rouă mi s-au ivit la colțurile ochilor...

-Vă fac repede un proces verbal, mergeți sa-l înregistrați astăzi, îl sun pe colegul meu să-i spun că am fost de față...

Am luat bucata de hârtie şi el a aşteptat să pornesc şi să ies din pârâu...

Maşina face zgomote ciudate acum şi se aude un cântec ciudat venind din radiator...

Am ajuns în târg târziu, lumea se uită după mine ca la spectacol, lume de munte, oameni calmi şi primitori unde m-am simțit bine întotdeauna... Acum nu ştiu cum să fac, cum să mă ascund, să nu-mi vadă fapta de care nu sunt deloc mândră...

Am intrat în spatele târgului, pe o stradă lăturalnică, am parcat şi am încuiat maşina. Am căutat-o şi am găsit-o pe soră-mea la tarabă, cu cafeaua fierbinte, ținând-o la gură, încălzindu-se de la aburii ei...

-La ora asta se vine? Abia am putut să-ți mai păstrez locul... Toată lumea vrea locul tău.... Unde ți-e marfa?

Atunci izbucnesc în plâns, nu mai pot ține...

-Am intrat într-un copac... Mi-am stricat maşina...

-Eşti nebună! Ce-ai făcut? Cum ai putut?

-Din cauza polițistului... El a fost de vină! Numai eu am pus frână şi el nu a pus!

-Hai să-mi arăți...

Ne ducem şi-i arăt carcasa şifonată şi din nou aş trage cu degetele de ea s-o îndrept...

-Nu-i chiar aşa de rău, ce zici?

-Parcă-ți curge şi radiatorul... Vai, ce-o să-ți facă bărbatu tău când o vedea!

Când aud de bărbat, mi se taie respirația că nu mă gândisem cum va reacționa...

-Da' ce, e maşina lui? E maşina mea şi eu o repar şi eu umblu cu ea....

Încerc să-mi fac curaj şi să alung gândul vreunei confruntări majore, cu eventuale încăierări şi ochi machiați pe sub piele...

-Hai să-ți scoți marfa, să–ți faci banii de reparație...

Sora mea este studenta mea cea mai bună. A învățat repede să facă ce fac eu... Şi-a cumpărat o maşină, singură muncind zi şi noapte după modelul meu. Acum câteodată ea uită şi începe să-mi dea lecții şi mai ales critici, dar ne ajutăm reciproc şi mă bucur că are şi ea scopuri şi luptă cu înverşunare să şi le atingă...

Mă ajută să-mi descarc marfa, să-mi aranjez taraba. Târgul ține trei zile, oamenii coboară din munți şi-şi cumpără lucruri să-şi acopere nevoile pentru săptămâni...

Unii nu sunt săraci. Vin şi caută lucruri scumpe, se uită atent la calitate, se decid repede şi cumpără mult... Deschid portmoneiele îngrăşate şi plătesc uneori cu atitudinea ce respiră bogăția unui sac fără fund... Lemnul e bogăția lor, liniştea lor, cântecul şi iubirea pădurii... Când te uiți de jos cât cuprinde zarea, se vede, da, bogăție nesfârşită pentru oameni mândri şi frumoşi...

-Mocanii ăştia nu-s proşti, ştiu ce-i bun... zise soră-mea punându-şi un teanc mare de bani în borsetă, după ce-l frecase peste toată marfa, să-i aducă noroc, aşa se face cu banii de pe prima vânzare...

Moațele măritate sunt pline la corp şi au pielea albă, îmbujorată, plină de sănătatea pe care numai muntele ți-o dă când trăiești cu el vreme îndelungată...

-Lasă nevastă că mă cuprind... Nu-i mai probez...

-Probează-i bărbate, să nu-mi zici acasă că ți i-am cumpărat degeaba...

Am făcut o cabină de probă improvizată destul de bună, în care uneori se face coadă. Unii nemaiavând răbdare însă, se dezbracă în spatele cortului să-şi probeze blugii şi eu îi încurajez de multe ori, cu "toți suntem la fel"...

Nu toți sunt bogați... Muntele ascunde şi multă sărăcie... Cine nu are pământ ori păduri, nu e nici miner în minele de aur şi cupru, nici o meserie într-ale lemnului, o duce greu pe munte. Foamea e mult mai cumplită aici... Sunt case fără drumuri, fără poteci, în care se ajunge greu, urcând târâş uneori, lumina electrică nu a ajuns peste tot şi poate nu va ajunge vreodată... Acei oameni vorbesc mai încet când vorbesc, poate de teama să nu se audă...

Poate se tem de ecoul vocii lor în oraş... Se închină cu un respect fără margini şi blândețea vocii lor curge uneori în afara vorbelor... Curge cu ochii, cu gesturile moi, fără grabă...

16

-Iar ați venit, măi? V-am spus să nu mai veniți că nu vă mai dau nimic! V-am dat ieri destul...

Sunt doi copii, undeva între cinci şi opt ani... Fețele lor sunt atât de triste încât nu poți spune cu certitudine decât că sunt copii bătrâni...

Mă uit la femeia de lângă noi care nu vrea să le mai dea nimic...

-V-am dat şi ieri şi v-am dat şi săptămâna trecută! Ce-ați făcut cu banii?

-I-o luat mămuca...

-Şi ce ți-a cumpărat?

-Nimic...

-Cum nimic, măi nu ai zis că cumperi pâine?

-Ba da... Da ea mi i-o găsât şi o cumpărat rachiu... Şi s-o îmbătat şi o pierdut banii..

-Păi vezi, măi, de-aia nu-ți mai dau eu ție bani, că tu-i dai la mă-ta să cumpere băutură! Piei de-aici!

17

-Copilu'! Copilu'! Ia vino până aici!

-Săru' mâna...

-Cum te cheamă?

-Grigoraş...

-Şi pe tine?

-Ionuţ...

-Bine Grigoraş şi Ionuţ, ia să văd palmele voastre!

-...

-Vai de mine ce mâini murdare aveţi! Şi faţă şi mâini murdare! Ia mergeţi voi să vă spălaţi pe mâini bine de tot şi dup' aia pe faţă şi veniţi înapoi fuga, fuga....

Copiii dispar repede ca şi când ştiu că ceva bun îi aşteaptă când vin ei înapoi...

- Azi ce le mai dai? Mă întreabă soră-mea, aşteptând cu nerăbdare continuarea...

-Azi avem ceva special...

Şi începem să strângem marfa, pentru că nu mai venea lumea, se simţea răcoarea serii şi ne zgribuleam şi noi, mai mult de oboseală decât de frig...

-Am venit!

Ia descălţaţi-vă amândoi!

Copiii îşi trag repede ghetele uzate, rupte pe alocuri şi scot la iveală nişte picioruşe firave, murdare cu noroi între degete. Nu-i mai trimit să se spele şi acolo că era prea răcoare şi oricum nasurile lor curgeau fără încetare, iar ei trăgeau din nas ca şi când n-ar fi vrut să piardă ceva ce le aparţinea.

-De ce nu aveţi ciorapi în picioare?

-Că nu i-o găsât mămuca...

-Bine, ia luaţi de aici nişte ciorapi, aşa şi puneţi-i în picioare... Aşa, încă o pereche în buzunar, să nu vi-i găsească mămuca, bine?

-Săru' mâna doamnă...

-Aşa, ia să vedem dacă v-aţi spălat bine! Nu! Ia uite ce curge nasul ăsta! Iau şerveţele şi le arăt cum să-şi sufle nasul...

-Acuma hai să ducem bagajele la maşină... Ei iau amândoi o cutie şi trupurile lor se încovoaie sub greutatea lăzii...

-Nu aia, că-i prea grea... Aşa ... bine... gata... Acum hai să mâncăm...

Mă urmează timizi, ca şi cum s-ar teme de ce-i aşteaptă... În apropierea târgului, sunt câteva restaurante unde se strâng comercianţii după ce se termină târgul. Încă nu se umpluse de lume şi am cerut o masă pentru patru persoane. Chelnerul s-a uitat la mine, apoi la copii şi s-a răstit la ei:

-Ce căutaţi voi aici, mă?

-Lasă-i că sunt cu mine...

Ne aşezăm la masă şi comand ca de obicei, ciorbă de burtă şi mici, pentru patru persoane. Soră-mea zâmbea încântată la mine şi-mi făcea semne să-i privesc pe copii cum se aşează în tăcere şi teamă.

-Nu vă fie frică, acum sunteţi cu noi! Mâncăm şi nu vă dă nimeni afară...

Mă uit la ei cum sorb din ciorba fierbinte şi se uită în jur şi studiază lucruri şi oamneni şi apoi sorb din nou cu poftă, până când farfuriile rămân uscate.

-Mai avem şi felul doi!

-Felu' doi?

-Săru' mâna...

Cu aceeaşi poftă înfulecă din micii fierbinţi şi pâinea proaspătă li se topeşte în gură...

-Sucuri la fiecare, comand eu, aducându-mi aminte că am uitat.

Ei sorb din lichidul dulce şi se uită în jur şi parcă vor să-şi spună că asta e ultima oară şi vor să cuprindă cu ochişorii lor şi mirosul mâncării şi mesele şi scunele şi muzica populară care domina...

-Mâine venim din nou aici! Acum mergeţi acasă să nu vă apuce întunericul...

Au plecat repede, ca să urce dealul şi să adoarmă, aşteptând cu speranţă, poate, o nouă zi...

Adorm cu greu în camera de hotel a acelui oraş de munte cu gândul la Grigoraş, la Ionuţ şi la copilul meu...

Cobor din maşină şi stau în spatele maşinii, în poartă, în aşa fel în care dacă ar fi vrut să mă lovească, aş fi putut să o rup la fugă...

-Idioata dracului, ce-ai făcut?

-Ce-am făcut? O să repar!

-Vino aici, să-ți arăt eu ție reparații!

Şi nu mă mai uit înapoi, o rup la fugă pe stradă, merg la mama şi aştept să se însereze. Îmi iau copilul de mână după ce–l hrănesc şi-l spăl acolo şi mă întorc cu el, hotărâtă să fac ceva să repun lucrurile pe făgaşul normal... La poartă, zic copilului:

-Intră şi întreabă-l pe tati dacă mai este supărat pe mami!

Mă aşez în fața porții şi aştept vreme îndelungată... Aud greierii, se simte mirosul ploii, începe să bată uşor vântul. Începe să mă cuprindă frigul şi intru în maşină să mă încălzesc. Vreau să evit confruntarea... Nu mai am nici o forță pentru confruntare...

-Vino în casă! Ai distrus maşină nouă-nouță! Numai o retardată putea să facă aşa ceva! Idioata dracului... Că te plesnesc de nu te vezi!

-Să nu dai în mine, că nu mă mai vezi!

-Da' nici nu vreau să te mai văd !

Începe să analizeze maşina pe toate părțile...

-Cum ai făcut de-ai distrus-o în halul ăsta? Ia uite, trebuie să schimb radiatorul, roata, cine ştie cât o fi îndreptatul şi vopsitul....

-Eu le plătesc. Tu nu faci nici un efort! Nu te bagi...

-Nu mă bag... De parcă tu eşti în stare să faci ceva singură! Nu te vezi tu, vai de tine, că numai în jos mă tragi! Ai asta în sânge, să fac un pas înainte şi tu să mă tragi doi înapoi!...

De teama că lucrurile se vor înfierbânta, îmi iau o pătură şi ies afară, mă duc să aştept în maşină... După ce noaptea intră mult în întuneric şi nici o lumină nu mai e de veghe, intru tiptil în casă şi îmi caut un loc mai ferit unde să pot dormi....

19

După câteva stămâni, Am reparat şi vopsit maşina , lucrurile s-au liniştit, au intrat din nou în rutină. Ne-am trezit la trei dimineața şi fără altă pregătire în afara unei cafele mari, turnată în două sticle să avem pentru drum, am plecat la Bucureşti să cumpărăm marfă...

Mihai conducea în tăcere şi eu eram pierdută undeva departe în noapte... Era o noapte caldă, umedă, prevestitoare de lucruri sau fapte...

Am oprit undeva înainte de Sibiu într-o parcare, am cumpărat nişte mâncare şi încă înfulecând, am plecat mai departe.

-O să ajungem cam târziu...

-Nu se termină ea marfa...

Mihai îşi înfulecă ultima bucată, apoi i-am deschis dopul sticlei cu cafea...

A sorbit cafeaua călduță şi simțindu-se acum mult mai bine, începu să apese mai tare pe accelerație... Maşina îl ascultă şi începu să zboare... Aş fi vrut să fac o observație, însă nu aveam nici o dorință să aud acelaşi răspuns veşnic:

-Tu îmi dai sfaturi cum să conduc! Ia uite cine vorbeşte!

Nu vreau decât o noapte liniştită... După Sibiu, drumul este în construcții. Se lucrează numai ziua şi acum maşinile se odihnesc pe marginea drumului lângă zidurile ce strejuiesc ambele părți ale drumului... Şoseaua este pe cale de a fi înnoită şi o piatră fină apăru brusc pe ambele benzi, pe o suprafață întinsă, cât se vedea în noapte... Şoseaua se sparge brusc în formă de V şi o groapă mare şi nesemnalizată ne aşteaptă adâncă...

Mihai a văzut-o prea târziu... Frânarea bruscă pe criblură ne-a trimis cu forță în zidul înalt de pe marginea şoselei. Avem centrurile puse, însă impactul este foarte puternic...

-Eşti viu? am întrebat pipăindu-mi genunchii zdreliți...

-Hâaaaa, hâaaa, auzeam doar şi nu ştiam dacă e din cauza şocului doar, ori din cauza vreunei lovituri...

-Dă-o încolo de maşină, bine că suntem în viață! Nu te mai gândi la maşină, bine că n-am pățit nimic... Şi repetam asta într-una, pentru că nu-l mai văzusem pe Mihai în starea asta niciodată...

20

Am douăzeci şi şapte de ani. Viaţa mea se împarte între copil, facultate şi câteva tarabe cu câţiva angajaţi... Aduc mărfuri din ţările vecine, lupt cu inflaţia lună de lună, mă lupt cu oboseala care s-a ciubărit undeva în toate cotloanele făpturii mele, luând diferite forme acum... Şi cel mai obositor dintre toate acestea este lupta din noi înşine şi lupta unuia cu celălalt... Mă uit în oglindă şi văd o femeie bătrână, cu formele pierdute undeva pe drumul pe care l-am ales şi l-am urmat fiind atât de hotărâtă că este cel mai bun pentru mine...

Am riduri pe frunte, am riduri la colţurile ochilor, am multe kilograme în plus... Au trecut opt ani, peste mine, iar dacă mă uit în spate, tot ce văd e muncă nesfârşită... Am aproape trei ani în care nu am stat fără să muncesc decât două zile: în prima zi de Crăciun şi în prima zi de Paşti... Acestea au fost zilele mele de odihnă... Mă văd venind acasă seara şi aud cum o voce absentă:

-Poate faci şi tu o ciorbă de fasole, ce zici?

-Mi-e frig, nu pot să stau în bucătărie pentru că presiunea gazului e prea mică şi uşa are sloiuri de gheaţă pe ea, picioarele nu mi le mai simt şi dacă vrei o ciorbă la ora asta, fă-ţi-o singur! Unde scrie că eu trebuie să gătesc şi tu să stai cu telecomanda în mână?

-Scrie! Muierea trebuie să gătească!

-Te rog frumos să nu mai foloseşti cuvântul muiere în faţa mea!

-Ia uite la ea, eu nu muncesc ca un câine? Eu nu car marfă ca un sclav ca să te mulţumesc pe tine? Şi ce primesc în schimb? Nici măcar o mâncare caldă!

-Stau eu cumva acasă toată ziua? Plec odată cu tine, mă întorc o dată cu tine...
Ce crezi, eu sunt robot? Nu mai pot! Vreau să o lăsăm mai încet şi să începem să învătăm pentru licenţă... Mai sunt câteva luni de şcoală şi după asta ne gândim ce mai facem... Poate merge fiecare pe drumul lui...

-Da' pleacă acum, tu! De ce mai stai? O proastă ca tine şi o ratată nu am mai văzut în viaţa mea!

Nu mă mai doare nimic... Ştiu că mai am de aşteptat puţin... Foarte puţin... Imaginaţia mea lucrează aici cu multă speranţă...

Cu câteva zile în urmă, am avut nişte prieteni la noi, colegi de facultate, glumeam, atmosfera se încinsese şi eu în entuziasmul meu veşnic am avut ceva foarte optimist de prezis... în vânzări... undeva, poate a fost o exagerare, poate a fost ceea ce sunt eu acum, adică vorbesc mult la prezent despre lucruri pe care le vreau împlinite, dar aceste idei ies din gura mea ca şi când ar exista... Dar în momentul în care toată audienţa asculta cu sinceritate la prezicerile mele cade de undeva, ca un bolovan direct în capul meu:

-Eşti proastă! Nu mai minţi cu atâta neruşinare, că nu-i chiar aşa!

Mi-a pierit zâmbetul, mi-a pierit entuziasmul, nu că m-ar fi durut intervenţia lui, ci pentru situaţia penibilă în care i-am pus pe oaspeţi. Am schimbat repede vorba îndemnându-i să mai ia o bucată de plăcintă cu mere...

Asta a mai rămas... Suntem doi străini care locuiesc împreună, împart acelaşi pat, acelaşi copil, poate undeva din când în când şi la intervale din ce în ce mari ne lăsăm înşelaţi de puterea hormonilor, pentru clipe poate, apoi nopţile revin la normal, acelaşi sforăit, acelaşi ecou al durerii goale...

Încep să dorm nopţile cu ochii deschişi, aţintiţi spre tavan şi privesc întunericul... Uneori aud cântatul cocoşilor şi apoi mă cuprinde somnul...

Simt şi acum mirosul dimineţilor de primăvara care e aici, pentru prima oară în mulţi ani, în care am redus activitatea cu comerţul, am pus-o undeva în spatele copiilor cu care lucram, angajaţii şi am început să studiez intens pentru licenţă. La fel a făcut şi Mihai. Au fost trei luni în care nu am avut minte pentru altceva..

Trei luni în care mi-am pierdut minţile şi am vorbit despre asta cu câţiva colegi, care au recunoscut şi ei acelaşi lucru. Efortul a fost uriaş, pentru că teama cultivată în noi intensiv a lăsat urme: " Licenţa va fi mai grea pentru voi decât pentru cei de la facultăţile de stat, pentru că voi sunteţi consideraţi că trebuie să demonstraţi mai mult... ca să pătrundeţi în aceleaşi barouri sau judecătorii..."

Mă gândesc cu speranță la ziua în care voi purta roba şi tot ce ține de avantajele ei... Nu voi mai petrece nopți nedormite prin târguri şi vame, nu voi mai căra tone de mărfuri în autocare înhămate la un drum nesfârşit... Nu voi mai protesta la ceea ce face una din fetele pe care o angajase Mihai, iar eu încercasem să o concediez, însă el a chemat-o înapoi... Adică o găseam adesea mirosind a băutură şi țipând în jur încât răsuna piața de vocea ei... Şi pe care o bănuisem că fură, pentru că începuse să-şi cumpere lucruri cu mult peste salariul pe care i-l ofeream... Dar acestea erau lucruri mai puțin importante pentru el... Tot ce voia el acum era ca nimic să nu se mai schimbe, parcă căpătase o dorință arzătoare de a ține lucrurile exact aşa cum erau. Orice încercare a mea prin care sugeram să schimb ceva fundamental, era respinsă.

-Ne luăm licența, dar nu merită să renunțăm la ce avem acum... Unde vezi tu că un avocat face bani mai mulți decât facem noi?

-M-am săturat de frig şi de drumuri, sunt obosită şi vreu să fac cu totul altceva. Nimic din ce fac acum nu mai fac cu pasiune!

-De ce vrei tu să dai osul din mână ...?

-Pentru mine ăsta nu e os, a fost o cale să trec prin facultate! Aş vrea să-mi deschid un magazin...

-Vrei pe dracu un magazin! De unde plăteşti chiria la un magazin?

-Din profit! Alții cum plătesc?

-Alții nu fac bani cu magazinele!

-Sigur, toți sunt proşti că-şi vând marfa în magazine şi nu ies afară la tarabe să facă bani cu adevărat! Şi-apoi uite la cutare şi cutare câte magazine are... şi tu cumperi mâncare de la el în fiecare zi, oare el de ce nu-şi pune, prostul, cârnații şi brânza la tarabe?

-Ce vrei să vinzi, mâncare? Tu ai habar ce afacere-i aia, cu mâncare?

-Nu, nu vreau să vând mâncare, eu vreau să vând aur...

-Tu, o ratată ştii câți bani îți trebuie ca să-ți faci o bijuterie?

-M-aş descurca cu vreo cinci mii de dolari...

-Şi? Îți dă măta cinci mii de dolari?

-Nu am nevoie să-mi dea mama! Avem noi banii!

-Ha? Tu crezi că eu mă bag în ideile tale idioate cu banii mei? Tu crezi că eu scot banii mei din mărfurile de la tarabele mele ca să ți-i dau ție să te caci pe ei?

-Banii tăi? Afacerile tale? Afacerea ta? Cine este singurul proprietar de afacere? Cine e acționar unic la firma asta? Da, tu i-ai pus denumirea, dar nu ți-ai luat responsabilități financiare, ai luat sfat de la tatătu şi acum te-ai trezit mare patron? Sunt banii noştri, eu nu neg munca ta! Jumate jumate!

-Jumate o să vezi tu la paştele cailor! Te atingi tu de ceva!

Asta a fost introducerea la ideea mea de a-mi deschide un magazin. Nu am mai insistat. Aşteptam doar timpul potrivit şi acesta mă urmărea cu promisiuni...

21

Am douăzeci şi opt de ani...

-Doamnelor şi domnilor, transmitem în direct de la facultatea de drept, prima înființată în județul nostru după revoluție, unde are loc susținearea lucrărilor de licență şi de unde suntem anunțați de decanul facultății că s-a pus prima notă de absolvire de către Comisie doamnei... Un vis a devenit realitate... Am intrat ca de obicei prima, nu mai puteam să aştept, începuseră să-mi tremure picioarele, nu-mi mai simțeam mâinile, iar cămaşa de mătase pe care o purtam, se udase pe mine... Mi-am susținut lucrarea la drept civil, unde am avut inima întotdeauna, pentru că lucrurile se puneau cap la cap cu ceea ce făceam eu în afaceri... De fapt am fost doar şase care ne-am îndreptat spre civil, iar restul au ales penalul. Mi-am iubit toți profesorii, însă am ales să rămân să lucrez cu un mare profesor, recunoscut în toată țara. Nu terminasem lucrarea încă, îmi dăduse nişte îndrumări şi cu câteva stămâni înainte de licență am aflat că s-a stins... Am rămas atât de orfană şi nu găseam pe altcineva ca să atingă de departe ceea ce a însemnat el pentru mine şi alți câțiva colegi.

Dar iată-mă la un cap de drum, la banchetul de absolvire, cu diploma în mână în fața unei cauze... Chiar cu firma mea şi cu garda financiară. Una din fetele mele, de fapt cea mai bună şi în care aveam cea mai mare încredere, făcuse o greşeală în actele contabile şi garda financiară a trecut pe acolo şi am primit şi amendă, i-a confiscat şi marfa pe care o uitase din actele contabile...

Am găsit-o la tarabă plângând cu sughițuri...

-Te rog să mă concediezi .... că e vina mea... Am uitat să scriu..... încălțămintea... Şi mi-au lut-o.... şi mi-au dat şi amendă...

-Ia să văd... Bine, lasă că o să mă lupt pentru asta... Prima mea cauză...

-Şi să-mi tragi din salar... amenda... Şi plec, te rog să mă concediezi!

-Fata mea dragă! Acuma după ce ai învățat lecția, să te concediez? După ce ai trecut prin experiența asta, să renunț la tine? Doamne ferește! Acum te vreau mai mult ca oricând, nu mai plânge şi lasă că rezolv eu! Şi dacă pierd cauza asta, au meritat banii pentru lecția primită... Asta trebuia să se întâmple... Nu mai plânge!

Am studiat bine legea şi am făcut contestația, apoi am primit citația şi m-am prezentat în fața instanței...

Am intrat în judecătorie şi am căutat sala de judecată în care urma să intru. Pe uşă erau lipite proaspăt numele şi cauzele pentru care se îngesuia lumea acolo...

Am citit listele cu curiozitatea începătorului, ca şi când câştigul cauzei mele ar fi depins de cunoaşterea celorlalte... Divorț, divorț, legea 18, lovire, divorț, împărțire bunuri, legea 18, legea 18, legea 18, încredințare minor, divorț, divorț, legea 18... Suna ca o poezie... Dar nu are muzica poeziei... Omor... , lovire...

-Cauzele penale... zise judecătoarea după ce un avocat mai în vârstă îi şoptise ceva la ureche... Apoi un polițist intră şi odată cu el un tânăr tăiat la cap, îmbrăcat în haine de puşcăriaş...

-Procedura nu este îndeplinită... spuse judecătoarea şi în câteva minute polițistul ieşi afară cu tânărul pe care acum îl vedeam că era cu cătuşe...

-Legea 18... şi judecătoarea începu să vorbească spre unul din frați care s-a bătut cu celălalt pentru că nu reuşiseră să împartă bucățica de pământ pe care o primiseră de la părinți şi care le fusese luată şi acum înapoiată, însă nu în acelaşi loc, ci altundeva... şi ei acum ce să facă?...

-Termen: 24 octombrie! Nu discutăm! Zise judecătoarea la insistențele unuia din cei în cauză să nu se mai amâne că ei vin de departe şi au cheltuit deja o grămadă de bani, aduci dovezi pe 24!

...

-Şi de unde ați ştiut că era cu ea?

-Am găsit scrisoarea...

-Şi când ai plecat?...

....

-Domule, nu discutăm! Plăteşti întreținerea copilului îndiferent dacă l-ai văzut sau nu! .....

-Unde ți-i avocatul?

Aştept şi nu-mi vine să cred că în patru ani de facultate nu am avut practică într-o sală de judecată! De ce oare nici un profesor nu ne-a spus să mergem? Simt cum visul meu de a îmbrăca roba a fost creat pe o iluzie! Deci nu e ca în filme! Şi nu se termină cu aplauze şi cu faimă alături de valize de bani...

Deci sunt numai loviri, divorțuri şi luptă pentru pământ! Cum să trăiesc eu zi de zi înconjurată de asta? Oare asta am sperat? Pentru asta am luptat şi am dormit în frig şi oboseală atâția ani, să-mi petrec în acest mediu resul zilelor? Nici nu am auzit când judecătoarea m-a strigat...

-Pentru ce sânteți aici că nu reiese bine...?

-Pentru anularea amenzii ...

-N-ați făcut nimic bine, domnişoară! De ce n-ați luat pe cineva să vă ajute?

Ies din sală după ce primesc un alt termen,. Mă îndrep spre o grefieră, mama unei colege de facultate şi o întrebat ce mai face... Ea mă întreabă ce fac acolo, i-arăt dosarul şi ea îmi răspunde să renunț că nu am şanse...

Plec mai mult pustiită de atmosfera de acolo, nu de faptul că pierdusem prima cauză... Am nevoie să stau pentru o peroiadă să mă gândesc... Deci aşa este să fii avocat sau judecător... Muncă de sclavie... Asta nu este libertatea pe care mi-o imaginasem şi o născusem în mintea mea şi pe care o crescusem în timp... Ce naivă am fost...

Magazinul îmi va da libertatea cu care m-am obişnuit, nu profesia pe care eram gata s-o îmbrățişez... Ia să mă gândesc acum mai mult la asta…

Am plecat la mare pentru câteva săptămâni. Am văzut pentru prima dată marea... Am alergat dimineţile pe plajă devreme şi m-am rupt de tot ce lăsasem în urmă. Mă prăjeam la soare, mă jucam cu copilul în apă... şi clădeam visele mele şi le aruncam in valuri să înveţe să înoate...

22

Am douăzecu şi nouă de ani... Am deşteptat în mine dorinţe şi le-am hrănit cu speranţe. A venit timpul să redevin eu însămi.

Nu mă mai tem de bărbatul de lângă mine... Ultimele fărâme de frică s-au dus, de-a lungul ultimelor luni.

Lupta mea mea va fi să pregătesc copilul... El se retrage tot mai mult înauntrul lui cu fiecare scandal pe care îl aude, cu fiecare insultă... Vreau să-l eliberez din asta. Nu înţelege încă.

Am în balanţă două alegeri: să rămân să trăiesc această viaţă şi să ofer copilului o mamă nefericită, roasă de frustrare în toate încheieturile, fără dorinţa de a mai trăi ori să mă rup şi o dată cu mine, pe el, să începem o viaţă nouă, să stabilim alte standarde, să luptăm pentru a ajunge la acele standarde şi să le menţinem, să învăţăm să avem o viaţă spirituală, să creştem şi odată cu asta el va primi o mamă fericită, cu o nouă poftă de viaţă...

-Mami, eu vreau ca tu să fii fericită...

-Mami e fericită, dacă tu eşti fericit...

-Eu sunt fericit, dacă tu eşti, nu înţelegi?

El devine pe zi ce trece un bărbat... Azi a venit de la şcoală şi mi-a spus:

-Mami, mami, am sărutat-o pe Ana pe gură! Şi ea a stat!

-Bravo! De acuma trebuie să ai grijă de ea... Să te porţi frumos cu ea... Să fiţi prieteni...

-Ea vrea să-i dau lecţii de computer, am cerut cinci lei pe oră...

-Înainte sau după ce ai sărutat-o?

-....

Mă uit la el şi la energia lui fără limite... Cu frânturile de timp pe care i le-am acordat, totuşi a avut tot ce era nevoie să crească isteţ şi bun. Primul la carte.

-Nu te gândi că valoarea ta în viaţă e dată de notele de la şcoală... După ce creşti, n-o să mai ai nevoie de multe lucruri pe care le înveţi acum. O să ai nevoie să înveţi altele...

-Da, mami, dar nu e greu pentru mine să învăţ, pur şi simplu reţin tot din clasă... Eu ştiu că trebuie să fiu bun...

-Să fii atât de bun încât să poţi trăi cu tine însuţi în armonie... Înţelegi?

-Nu, mami...

-O să înţelegi mai târziu...O să vorbim noi despre asta mai târziu... Acum tot ce vreau să ştii e ca să nu-ţi murdăreşti sufletul cu lucruri pe care o să le întâlneşti pe drum...

-…?

-Vreau să ştii şi să înţelegi că îţi cer să nu-ţi murdăreşti trupul şi să-l păstrezi curat pentru când vei fi adult, când eşti gata să ai o familie... Dacă îti murdăreşti trupul o să-ţi murdăreşti sufletul şi o să suferi ... Vreau să ţi minte asta...

-Da, mami, că deja un copil de la şcoală a făcut sex cu o fată mai mare decât el cu patru ani...

-De unde ştii?

-Toţi copiii vorbesc de el...

-Îţi imaginezi prin ce trece el acuma? Şi asta numai pentru că nu a gândit înainte să facă aşa ceva...

-Da, mami, eu nu vreau să trec prin aşa ceva....

-Poţi veni la mama şi să vorbeşti orice vrei cu mine... Suntem prieteni şi eu nu te critic niciodată...

-Bine mami... Acum am treabă la calculator...

23

Colind oraşul de câteva zile pe jos, vreau să simt pulsul în diferite ore din zi, caut un spaţiu comercial într-o zonă foarte bună. Găsesc o încăpere mică în apropierea unei pieţe. Sun şi-mi răspunde

proprietarul; o femeie în vârstă... Spațiul este gol de multă vreme şi ea este disperată să-l închirieze, se simte în vocea ei...

-Eu tot ce vreau e să-l dau pe termen lung, că au mai venit alții şi au plecat în două luni că nu le-a mers... Ultimii chiriaşi au fugit noaptea şi n-au plătit şi ...

-Aş putea să-l văd acum?

Am intrat în încăperea mică şi întunecoasă, însă cu chiria atat cât să-mi dea încrederea că pot să-i fac față. Am mult de amenajat să aduc locul în stare decentă.

-Uite, dacă ai putea să mai laşi la preț eu închiriez acum şi îți plătesc şi depozit.

-Eşti singură, n-ai asociați? N-ai bărbat?

-Ba am, dar asta e afacerea mea şi el se ocupă de tarabele din piață...

-Aha, dacă eşti femeie serioasă, îți închiriez la prețul tău...

-Hai să ne întâlnim peste două ore şi semnăm contractul...

Am nevoie de două ore să-l conving pe Mihai că e timpul să-mi deschid magazinul. Îl sun şi-i spun să vină de urgență....

Plouă afară, o ploaie rece, de toamnă şi eu simt că nu mai am timp şi îmi trebuie un plan bun :

-Ia uite, pe vremea asta, nu vine nimeni în piață, vezi, magazinele sunt pline, uite la bijuteria din colțul ăsta, vezi câtă lume e acolo? Şi spațiul ăsta e un chilipir, dacă nu-l iau acum, dispare până diseară... Unde mai găseşti pe artera asta o chirie aşa de mică?

Îl port pe Mihai prin ploaia rece, de-a lungul magazinelor şi ne udă până la piele... Frigul ne pătrunde în oase şi cred că ăsta este motivul pentru care Mihai începe să mai cedeze....

-Bine, ne mai gândim... Hai să plecăm...

Pentru mine asta înseamnă: "Acum".

-Ce să ne mai gândim? Vine Crăciunul, cu vânzările de Crăciun scot chiria pe tot anul... Nu mai aştept...

-Lasă, ne gândim la asta până mâine, poimâne...

-Bine, eu mai rămân pe aici, nu vin acasă, mai stau să studiez zona...

Când văd maşina lui pornind, sun proprietara. Negociez prețul chiriei la telefon. Am obținut de la Mihai ceea ce voiam. Nu voiam un scandal când aş fi luat banii pentru prima investiție.

-Sunteți acolo? Vă aştept acolo.

Semnez contractul de închiriere, dau banii şi proprietara îmi înmânează cheia. Frământ cheia pe toate părțile ca şi când ştiu şi mă mir cum arată cheia mea spre libertate. Ştiu că acum timpul e foarte prețios, aşa că iau măsurile la mobilerul pe care îl imaginasem în momentul în care am intrat acolo... Măsor cu paşii şi mi-amintesc că am un număr de telefon al unui băiat care tocmai îşi începuse fabrica lui de mobilă...

-În cât timp ai putea să vii în oraş să faci nişte estimări?

-Aş putea să vin acum... Dă-mi adresa...

El era acelaşi aluat ca şi mine, "acum" dacă era vorba de oportunitate, fără amânare...

-Uite, acum vreau să comand pentru magazin, dacă îmi dai un preț bun, o să comand de la tine şi mobila pentru casa mea, în curând...

Stabilesc ce fel de mobilă vreau şi cât de repede o va face şi transportul şi condițiile de plată, totul este foarte bine pentru mine. Am ştiut că fac cu el cea mai bună afacere cu mobilierul.

Mă întorc acasă şi îmi controlez cu greu teama, însă intru şi mă impun:

-Am închiriat!

-Cum ai închiriat, fără mine?

-Ți-am zis că va fi magazinul meu, că tu nu te implici, de ce să semnezi şi tu? Tu nu vrei dureri de cap şi nu te pricepi oricum la aur...

-Da, ce să-ți spun, tu te pricepi la aur, numai în aur ai crescut la măta!

-Poate că nu, dar învăț de la o colegă de liceu, care are şi ea o bijuterie... Am vorbit de mult cu ea, mi-a zis că mă învață tot ce trebuie să ştiu...

-De unde ai banii?

-De la bancă, din contul nostru.

-Ți-am zis că eu nu-ți mai dau banii mei pentru nici o idee idioată!...

-Nu-mi trebuie banii tăi, o să investesc numai banii mei... Am răspuns calmă şi am ieşit din casă, trebuia să iau copilul de la mama dar şi mai mult voiam să le spun de magazin...

Pregătesc tot ce este necesar cu gândul că nu mai am timp, trebuie să mă grăbesc... Se apropie Crăciunul... Încep timid în timp ce învăț pierd nişte bani în primele săptămâni, apoi învăț să fac în fiecare zi mai bine, din ce în ce mai bine... Eu nu mai ies din magazin... Sunt acolo dimineața devreme, termin şi închid pe întuneric... Mihai a rămas cu tarabele şi cu zece angajați, nu mai are timp să ne mai certăm şi oricum nu ştim ce se întâmplă în afacerea celuilat, seara suntem atât de obosiți încât păstrez toată energia pentru copil, eu, ori pentru telecomanda televizorului, Mihai... Singurul loc de luptă este când ne întâlnim cu contabila şi care îmi spune că fac prea mult profit şi uite câte accize trebuie să plătesc... Şi Mihai este de acord cu ea:

-Da, uite ce proastă eşti şi cum munceşti tu numai pentru stat...

Nu munceam numai pentru stat. În trei luni mi-am triplat suma cu care pornisem la început în magazin, ceea ce nu se mai întâmplase cu nici o marfă până atunci. Fac bani cu oamenii care au bani, fac bani cu oameni care nu au bani. Începe să-mi fie teamă să stau singură în încăperea aceea şi-mi angajez la uşă un paznic, pe cumnatul meu care devenise şomer între timp şi mă simt mult mai în siguranță. Lucrez singură, nimeni nu ştia cum fac să-mi cresc atât de repede afacerea... E foarte simplu pentru mine. Arăt un respect deosebit pentru toată lumea care intră în magazin, ofer o cafea şi un scaun. Aici nu intră nimeni fără să-mi devină cunoştință apropiată ori chiar prieten. Cumpăr şi vând aur, sunt zile în care fac o sută de dolari pe zi. Dacă aş avea mai mulți bani de investit aş putea să fac mai mult...

-Hai să scoatem banii de la FNI, ai văzut ce zice Călinescu, că e o schemă...

-De banii ăia nu te atingi!

-Numai jumătatea mea, am nevoie de mai mulți bani... Aş face mai mult profit...

-Jumătatea ta! Tu să faci bine şi să-mi dai banii pe care ți i-am dat înapoi şi nu să mai ceri alții!

-Oare cum de sunt numai banii tăi când noi am muncit cot la cot pentru fiecare leu?

-Tu ți-ai cheltuit partea ta la manichiură!

-Vai de mine, oi fi claudia şifăr şi eu nu ştiu! Ia uite ce model sunt şi îmi petrec timpul numai în coafoare! Ştii ceva, m-am cam săturat să mă mai cert cu tine pe motivul banilor, a prostiei mele, a afacerilor tale! Cred că a venit timpul să plec. Îmi iau copilul şi plec! Oricum noi nu mai putem trăi împreună aşa cum a visat fiecare din noi... Eu nu mai pot uita oricum bătăile pe care le-am primit de la tine şi nici nu te mai pot respecta aşa cum poate meriți tu...

-Da' pleacă tu! Încă n-ai plecat?

Nu dorm toată noaptea. Stau cu ochii în tavan şi ascult respirația calmă a copilului. Totul devine dintr-o dată atât de clar şi senin...

25

Plec la magazin după ce-mi duc copilul la şcoală şi când ajung acolo dau un anunț pe uşă: "Angajez". Doar atât. Acum am nevoie de ajutor, cineva trebuie să fie în permanență acolo. Nu pot face totul singură. Afacerea mea creşte prea repede. Fac interviuri cu fiecare fată frumoasă care intră şi nu îmi inspiră încredere nici una. Apoi spre seară intră o cunoştință de-a mea pe care o cunoşteam de mult şi pe care o ştiam că mai lucrase cu aur...

-Carolina, de când poți să începi?

-De azi...

-Perfect! Începi de acum.

O las acolo şi caut, cu o agenție imobiliară, un apartament. Găsesc ceva la prețul pe care îl vreau eu, însă este absolut gol.

-Îl iau.

Plătesc chiria şi depozitul şi iau cheia. Mă întorc acasă şi îmi împachetez hainele mele ale copilului, actele, fotografiile şi nişte cărți, iau o saltea de dormit pe care o foloseam eu, înhgesuiesc tot în maşină şi sunt dusă…

Fac totul cu calm, nu este nimeni acasă. Îmi descarc lucrurile şi le pun pe jos în noua mea casă... Mă aşez pe jos, încep să plâng încetişor o vreme... Apoi îmi dau seama că nu am timp pentru aşa ceva, mă ridic şi plec spre cabinetul celui mai bun avocat din oraş. Asistenta lui, îmi face cerearea, plătesc şi asta a fost... Totul a durat o zi....

Mă întorc la mama şi încerc să-I explic ce-am făcut, de-a lungul zilei... Copilul e acolo.

Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum mă aşteptasem.

- Cum adică, ai plecat aşa fără motiv?

- Am motive, dar nu mai contează acum, am vrut să ştiți... Divorțez.

Sfârşitul lumii venise. Prevestirile tatălui meu se adeveriseră… Un divorț în familie e mai rău decât moartea… Nu, nu va fi nici un divorț, încearcă ei să negocieze.

-Nimic nu mă mai poate întoarce din drum…

Spre seară, Mihai îşi face apariția fără să sune la mama, văzuse că-i lipseşte ceva din casă şi atunci încearcă să explice, de fapt au început să iasă la iveală toate defectele mele, am crezut că sunt chiar dracul în persoană nu mai rămăsese nici unul nespus, cât sunt de cheltuitoare cu banii lui, cum nu-l ascult, cum nu mă mulțumesc niciodată, cum .... Erau unele noi de care nu ştiam, însă ce mai conta?

-Da, am spus, este aşa cum spui tu. Ce doreşti?

-Să te întorci acasă…

-Cum o să poți tu să locuieşti cu persoana pe care tocmai ai descris-o?

-…?

-Copilul rămâne cu mine.

-Copilul vine cu mine!

-Copilul stă cu mine!

-Cu cine vrei să mergi?

-Cu amândoi...

Mi-a smuls copilul şi a plecat cu el. Am ştiut că am nevoie de un avocat şi mi l-am ales pe cel mai bun. Însă a doua zi am luat copilul de la şcoală şi l-am dus să-i arăt casa noastră.

-Îți place?

-E frumos aici. Miroase frumos…

-Ştiu că acum avem amândoi o cameră, dar în curând cumpără mama un apartament mai mare şi tu o să ai camera ta.

Am plecat împreună să cumpărăm un pat pentru el. Mi l-au livrat şi acum mă simt bine. Copilul se simte bine, ciudat de bine. Casa este aşa de goală, însă la baza blocului e un Internet Cafe în care nu se fumează şi plecăm acolo amândoi. Copilul e aşa de fericit încât cred că i-am dat luna de pe cer.

Spre seară, Mihai mă sună şi îmi spus că vine să ia copilul... Îi dau adresa şi ştiu că nu are rost să mă împotrivesc; acum copilul e al meu.

-Vino la Internet Café-ul de vizavi… Nu vreau să lupt cu tine.

Nu vreau totuşi să fac nimic brusc cu copilul. Este cam derutat de ceea ce se întâmplă, însă odată pus în fața calculatorului în fața jocurilor, este în lumea lui, uită de tot ce-i în jurul lui... Urcăm în noua noastră casă deşi copilul insistă că el vrea să rămână acolo să se mai joace... Acum nu-mi mai este teamă...

-Ia uite ce loc frumos, îl aud pe Mihai timid, arătând spre baie şi bucătărie, apoi încercând să-mi pună sub ochi un buchet mare cu flori, trandafiri roşii...

-Ai ajuns prea târziu cu florile alea... Ai întârziat cel puțin vreo câțiva ani...
Ce, azi nu mai sunt o ratată? Brusc ai venit să mă cucereşti cu un buchet de flori!

-Eu nu am crezut că tu eşti serioasă cu plecatul, pentru că ai zis asta de multe ori şi n-ai plecat...

-Uite că a venit şi ziua aceasta...

-Dar de ce vrei să pleci, tocmai acum, după atâta muncă, când ne mergea cel mai bine, acum când am putea să ne bucurăm de roadele muncii noastre...

-Ce roade? Cum să ne bucurăm? Tu casă cu mine nu vrei să construieşti; ai vrut să stai cu tatătu! Vorbe de "iubire" aud la tot pasul şi în fiecare zi! Cred că e timpul să plecăm fiecare pe drumul lui şi să ne creştem copilul cât mai bine în aşa fel încât să nu-i lipsească nimic... Nici eu , nici tu...

-Vai ce deşteaptă te-ai făcut tu! Te văd eu cum te mănâncă falimentul şi vii tu în genunchi la mine, ca să te primesc înapoi! Cum plăteşti tu două chirii?

Plecă punând florile pe jos, pe parchet, însă eu le iau repede şi ies după el în faţa blocului şi în momentul în care închide uşa maşinii arunc florile înuntru... Nu am nevoie de flori, de acele flori, de flori de la el...

Îmi duc copilul dimineaţa la şcoală şi din când în când îmi zice că vrea să mai doarmă şi cu el. Îl las şi îmi petrec acele nopţi scormonind internetul în Cafe. Nu am curaj să dorm noaptea între acei pereţi goi, pentru că mi-e teamă că tăcerea va intra în mine prea adânc şi nu voi mai putea s-o scot niciodată...

Încetul cu încetul încep să-mi cumpăr lucruri în casă. O maşină de spălat, un covor, o măsuţă, apoi am comandat mobila, am făcut să arate totul decent. Ştiu că mai am de trăit în tranziţie, am banii, însă tot profitul vreau să-l reinvestesc. Nu există cale de întoarcere pentru mine şi nici eşec financiar. Tot ce fac fără să mă abţin este să cumpăr haine pentru mine şi copil. Nu este nici un efort pentru mine. Intru într-un magazin, dacă văd ceva ce-mi place, cumpăr. Mi-am schimbat întreaga garderobă în câteva luni, oricum am nevoie, am început să slăbesc şi după douăzeci de kilograme în minus, am devenit altă femeie…

Nu mă mai tem... Încep să citesc mai mult serile, cărţi care mă ajută să-mi ridic respectul faţă de mine, ba chiar dau şi recomand oricărei femei care este în aceeşi situţie ca mine... Îmi petrec zilele vorbind cu clienţii şi legând prietenii. Îmi cresc afacerea din recomandările lor mai mult decât cu orice reclamă aş pune în ziare.

M-am împrietenit cu un poliţist de la Poliţia economică, care vine la mine din când în când să bea o cafea bună şi pe gratis, în compania unei doamne frumoase, cum zice el şi de la el am aflat cine mi-a trimis Garda Financiară.

-Alo, tu mi-ai trimis Garda financiară?

-...

Aşa ne petrecem timpul până la ziua în care intrăm în sala de judecată, rugasem avocatul să pună cauza la final, când nu mai sunt oameni în sală, nu voiam nici un spectacol, voiam să fie un divorţ discret… În sală au rămas câteva babe curioase, am crezut că mă apasă privirile a o mie de indivizi…

Când m-a văzut, Mihai mi-a şoptit printre dinţi :

-Ai bani să-l plăteşi pe ăla?...

Da, în sfârşit am ajuns în sala paşilor pierduţi şi până acum am învăţat că trebuie să joc dur... Unii ar spune că viaţa m-a învăţat să joc dur, oricum e corect... Nu vreau să fac pe nimeni să sufere, vreau doar să nu mă mai las călcată în picioare de nimeni, atâta timp cât acest lucru stă în puterea mea. Mi-a fost milă de Mihai când văd cum el spune judecătoarei că el nu vrea să divorţeze, pentru că eu sunt sub sub presiunea unor nerealizări financiare, în afaceri şi mă răzbun pe el şi nu am nici un motiv. Am primit încă un termen. Scurt. Mai puţin de o lună. De data aceasta şi el îşi face temele temeinic. Îşi angajează un avocat şi el. Avocatul meu e dur... Prea dur, nu mă aştept la asta, interpretează vorbele mele, îl face să apară mai rău decât este, ca să fie sigur de câştigul cauzei. Avocatul lui nici nu cred că şi-a citit cauza, nici nu a cere vizite pentru copil, iar mie mi se încredinţează copilul fără drept de vizită din partea tatălui. Bineînţeles că nu intenţionez să nu-l las să-l vadă. Nici nu sunt şocată când văd cu câtă migală pregăteşte informaţia despre veniturile lui în care reiese că pensia alimentară pentru copil va fi ceva de genul a trei bucăţi de piţa pe lună. Şoptesc avocatului meu că nu mă interesează asta. Pot să-mi cresc singură copilul...

Divorţul se pronunţă şi noi semnăm grăbiţi şi ieşim din sala paşilor pierduţi ... A fost repede, a fost fără durere pentru mine... Ies în faţa clădirii şi respir adânc aerul primăverii... S-a încălzit, se simte aerul proaspăt al copacilor înfloriţi şi se aud câteva albine în adierea caldă parcă... Mai respir încă o dată să simt primăvara cum mă pătrunde, e primăvară şi eu nu mai văzusem de mult una... Pentru prima dată în mulţi ani, venise primăvara şi pentru mine...

Nu ştiu de ce am primit tăria să merg pe acest drum şi nu ştiu cum am primit inspiraţia să ajung până la capăt. La un capăt în care am pus un punct mare, am pus iertarea mea acolo, am pus ura mea şi tot ce ar fi putut să-mi umbrească viaţa nouă pe care o începem. Ştiu că durerile ne pândesc la tot pasul gata să se arunce şi să ne muşte, mai ştiu că voi cere puterea să lovesc în ele, să le îndepărtez cel puţin pentru o perioadă.

26

Mă uit la Carolina cum iese în fața scărilor şi cu o sticlă de apă începe să deseneze zigzaguri în praful de pe trotuar. Stropii se împrăştie jucăuşi ca mercurul şi apoi sunt înghiţiţi de betonul însetat.

S-a făcut cald şi lumea pare toropită şi obosită, nu mai vine nimeni la magazin.

Câte o maşină mai trece din când în când, şoferii par fără haine; ar fi o crimă să pui ceva pe tine în orele astea aşa de fierbinţi…

Bem cafea într-una. Nu apucă să se răcească, facem mereu şi mereu câte-un ibric, ţine şi de foame pentru că nu mâncăm aproape deloc, sau mai mâncăm mere din când în când. Ieri am făcut ordine în dulapul meu şi m-am uitat la costumele de anul trecut şi nu-mi vine să cred c-am fost vreodată mărimea aceea înspăimântătoare… Mă simt atât de nouă în corpul pe care-l am acum… Simt că-mi aparţin bucăţică cu bucăţică.

-O, ce frumos miroase…

-Ia, pune-ţi tu zahăr, te rog, că nu mai am pic de energie…

-M-am cam băbit…

-Vai de mine, nu spune că te-ai băbit la vârsta ta, Lino, că o să te trezeşti putredă peste noapte!

Sorbim amândouă din cafeaua fierbinte, cu dosul palmei ea îşi şterge picăturile ce-i apăruseră pe frunte, pielea i se înroşi mai tare şi-şi scoase sandalele. Ies la iveală nişte dungi închise la culoare.

-Te strâng sandalele? Ia uite ce vânătă eşti pe picioare!

-Nu, mi s-au umflat doar, de la căldură…

-Aş pune gheaţă în cafeaua asta, dacă aş avea…

-Ştii că am citit undeva că dacă bei lichide fierbinţi te răcoreşti?

-Aha.. Ce-ai zice să închidem azi mai devreme şi să ne ducem să ne bălăcim şi să ne prăjim pe malul Ampoiului?…

-Bună idee…

Ne urcăm în maşină şi după ce îmi strecor sub mine un prosop ce mă desparte de arsura scaunului, încins de la soare, mă gândesc că mi-ar prinde bine să caut un loc mai ferit, fără lume, să pot face plajă dezbrăcată... Malurile Ampoiului sunt pline de-o vegetaţie sălbatică, sunt locuri neumblate parcă, deşi peste tot eşti în pericol să calci în bălegar de vaci. De-o parte şi de cealaltă se întind luncile a două sate, cu pământuri bogate ce hrănesc parte din oraşele din jur. Aici am învăţat să înot, aici m-am îndrăgostit prima oară... Cam o veşnicie în urmă s-a întâmplat asta.

-Ne oprim aici, ia uite, sub copacii ăia, stăm cu capul la umbră şi avem destul soare pentru restul corpului...

Întindem cearceafurile şi ne dezbrăcăm privind în jur, cercetând vreun ochi iscoditor care ar fi apărut de nicăieri. Nici ţipenie de pasăre, darămite de om... Iarba e destul de înaltă, verde, sănătoasă, ne apără când stăm jos.

-Lino, nu te uita la mine, mă dezbrac de tot, ce, are rost să-mi fac dungi pe piele de la slip? Mai bine să mă ard uniform...

-Nu te dezbrăca până nu mă ungi cu cremă pe spate...

O ung cu cremă din belşug şi după ce ea se aşează pe burtă şi-şi acoperă capul cu un tricou, îmi scot şi eu slipul, mă cremuiesc şi mă întind la soare...

Briza caldă o simt numai când stau întinsă, poate vrea să mă îmbrace, pentru că i-o fi ruşine cu mine; sunt atât de expusă... Mă simt bine în corpul meu, sunt exact cum aş vrea să fiu. Am pierdut în ultimele luni douăzeci de kilograme. Am căpătat mai multă încredere... Nu că aş fi avut nevoie, sau poate cine ştie, poate aş fi avut, după divorţ... Am avut nevoie să schimb ceva, am schimbat mai uşor... N-am mai gătit perntru mine, am făcut doar pentru copil. Am mâncat cât de puţin am putut. În multe seri am căzut obosită în pat şi cu maţele chiorăind de foame. Dar n-am mai făcut efortul să mănânc. O să mănânc, mâine.

-Ce zici? Vorbeşti cu mine sau vorbeşti singură?...
-Lino, niciodată nu mi-ai povestit de ce ai divorțat...
-Nu ştiu...
-Cum nu ştii...
-Pur şi simplu , nu ştiu...
-N-am mai auzit aşa ceva...
-Eram prea copii, n-a mers, pur şi simplu n-a mers...
-Ce n-a mers, fată, mă faci curioasă. Nu făceați dragoste?
-Ba da...
-Eu ştiu că toate relele vin de acolo.
-La tine asta a fost?
-În primul rând nu mă respecta şi mă lovea... Apoi alte cele...
-Pe mine nu m-a lovit niciodată...
-Era bețiv?
-Nu...
-Şi-a găsit alta...
-Poate...
-Asta e buba... Şi tu l-ai lăsat aşa să plece, n-ai luptat pentru el?
-N-a meritat…
-Deci să recapitulăm… Există trei motive de divorț: violența, beția şi prostia… Dacă n-au fost primele două, atunci e al treilea…
-Da, nu ştiu de ce ne măritățm cu ei, dragă, suntem oarbe şi chiar nu vedem nimic…
-Suntem proaste, femeie, suntem proaste…
Mă întorc pe spate, simt soarele prea adânc în piele şi mă uit în jur să văd dacă e cineva… nu, nu e nimeni…
-Lino, m-am îndrăgostit… Dar el nu ştie…
-Cine-i, îl cunosc?
-Nu, nu-l cunoşti…
Închid ochii şi tac forțat. Ce proastă sunt şi-mi fac iluzii că aş putea să fiu cu el… Ba nu, nu-mi fac iluzii. Mişunau fetele în jurul lui ca albinuțele la miere… Pe mine nici nu m-a văzut… A, ce umilire… Ce dacă? Dar ce, eu sunt toată lumea? Ce, a avut interes în mine? Nu. Pe mine m-a luat în serios. Pe blonda aia o curta, sunt sigură, prea se mâțâia în jurul lui şi râdea ca o isterică… Ori poate am greşit, poate el are interes numai în bărbați. Prea erau mulți în jurul lui…

-Vai tu, de când se uită ăla la noi?
-Drace, acoperă-mă ca să pot să-mi trag slipul…
-Gata….?
-Crezi că m-a văzut?
-Nu cred…
-Bună zua la domnişoarele… Apăi azi nu-i zî de stat la soare, că prea arde…
-Asta vrem noi, să ne ardă, că suntem prea albe…
-No, că nici atâta soare nu-i bun…

Bărbatul se îndepărtează urmându-şi vaca. O îndeamnă să coboare la râu să se răcorească. Mă uit la vacă, e murdară de bălegar şi sute de muşte se învârt în jurul botului ei…
-Săraca, mă gândeam, dacă un şprei de muşte ar ajuta-o ori ar otrăvi-o?
-Hai să plecăm, mai vine careva… Sper că nu suntem în pericol cu ăştia…
-Ce fato, ți-e frică de un tăntălău ca ăla?
-Nu ştii ce-i poate capul la unul ca ăla…
-Eu cred că-i om normal, fără gânduri necurate…
-Eu n-am mai văzut bărbat fără gânduri necurate…
-Uuuu, m-am făcut toată ace… Dar ce, domle, nu suntem în siguranță la noi în ogradă? Io cât am umlat în lume n-am păţit nimic, iar tu crezi că mă speriu de-o vacă?
-Nu de-o vacă, mărie, de-un bou!

-Nu-mi găsesc cheile!

-No drace, cum nu le găseşti?

-Le-am pus pe cerceaf…

-Vezi c-am scuturat cearceaful … Ia uite-le…

Ne urcăm în maşină şi conduc încet spre oraş.

-Am crezut c-o să mă bălăcesc mai mult…

-Ai văzut ce murdară-i apa….

-Ce m-aş duce la mare, dacă n-ar fi aşa de departe…

-Hai să mergem la Ocnele Sibiului, mâine, o oră distanţă…

Apă sărată, multă, loc de înotat berechet…

-Mai vedem, am mult de lucru mâine… Ştii ceva, ai dreptate… Mergem… Am nevoie de ceva proaspăt în obraji şi iau şi copilul cu noi…

-Crezi că vine?

-Încă mai vine, încă nu mi l-a luat nici-o fată… Nu pentru mult timp… Săptămâna viitoare mă duc la Bucureşti, n-o să prea am timp de el…

Învăţ să mă bucur de fiecare clipă. Când am clienţi în magazine le dau toată atenţia şi parcă le transmit cât de importanţi sunt ei pentru mine. Mulţi se întorc mereu. Nu fac diferenţe între bărbaţi şi femei, bogaţi ori săraci. Le dau din dragostea mea tuturor. Mulţi bărbaţi interpretează greşit deschiderea mea. Nu vreau să mă retrag în vizuina mea, vreau să rămân deschisă şi plină de iubire, dar în acelaşi timp nu vreau să rănesc pe nimeni. Am avut câteva experinenţe ciudate…

Săptămâna trecută, Gicu, un bărbat negricios, mic de statură cu ochii frumoşi, negri ca murele, cu un zâmbet şmecher, te-ntrebi când spune adevărul şi când minte, a deschis uşa ca o furtună…

-Bună ziua, doamnă, ce mai faceţi?

-Bine, Gicule, pe aici cu treaba mea… tu ce mai faci?

-Bine, îmi vine un transport de marfă mâine şi am venit să te întreb dacă-mi dai nişte bani…

-Sigur, Gicule, tu ştii că nu te refuz niciodată, când ai garanţii…

-N-am aur, doamnă, dar pot garanta cu pături…

-Ce să fac eu cu păturile, Gicule, scrie aici că vindem pături?

-Eu ştiu că vinzi aur, dar nu-ţi face griji, că eu îţi dau banii şi dobânda poimâne… Imediat ce primesc marfa, da trebuie s-o plătesc întâi, pot s-o vând şi-ţi dau banii şi dobânda…

-Cu toată plăcerea, dacă ai aur…

-N-ai încredere în mine, doamnă?

-Ba da, am, dar când e vorba de afaceri, am încredere numai în aur… Cum zic ei americanii, au încredere în Dumnezeu…

-Am auzit c-aţi divorţat… Eu n-am ştiut… Ce s-a întâmplat?

-Mi-a fugit bărbatul cu alta…

-Nu! O femeie ca dumneata? Cum poate cineva? Nu!

-Nu! Am glumit Gicule, eu am fugit de la el…

-Vai, doamnă, haideţi la mine, că vă ţin eu ca pe palme… Ca pe o prinţesă vă ţin, o femeie ca matale… Nu mai trebuie să munceşti în viaţa ta…

-Sună interesant, Gicule, …dar de unde mă ţii ca pe o prinţesă, că să ştii, eu nu sunt ieftină… Vezi că trăind singură de-o vreme încoace am învăţat să trăiesc ca o prinţesă, merg unde vreau acum, îmi cumpăr orice vreau, dacă mă mărit vreau şi mai multe…

-Tot ce vrea inima matale îţi cumpăr…

-Dar când îţi vine un transport de marfă şi nu ai bani să-l plăteşti şi eu tocmai atunci vreau ceva, cum te descurci?

-Apăi ţânem şi magazinul, ca să nu te plictiseşti…

-Apăi unde-i afacerea mea, Gicule?…

Carolina râdea pe înfundate, pregătind o cafea…

-Fac o cafea, Gicule?

-Uite Gicule, aici e Carolina… Ea caută să se mărite, vezi ce mândreţe de femeie? La ea să te dai, nu la mine…

-No chiar nu vrei să-mi dai banii ăia, nici pentru o zi? Îţi dau dobândă câtă zici matale…

-Ba da, Gicule, dacă garantezi cu aur…

Cristian vine cu flori. El vine des, să bea o cafea. Bate timid la uşă şi intră :

-Nu sunteţi ocupate? Dacă nu sunteţi ocupate, stau… Dacă eraţi ocupate, nu stăteam, lăsam florile astea…

-N-am aflat pentru cine sunt florile, pentru mine, ori Carolina…

Începe să râdă timid… Ce l-am mai pus la zid! Soarbe din cafea şi tace… Mă gândesc cam ce-i coace mintea, săracul, mă soarbe din ochi şi pe mine, însă nu e vina mea că toate încercările lui mă lasă total rece… Ca gheaţa. E stângaci, timid, altfel e băiat bun…

Când întră Florescu, mi se face greaţă, regret că n-am ieşit din magazin cu un minut mai devreme, să fac o pauză, ceva... E însurat, însă a cumpărat o dată de la mine şi crede că are dreptul să vină să-mi bea cafeaua la nesfârşit… Eu sunt foarte, foooarrrte ospitalieră, însă genul care intră pe fereastră, după ce l-ai invitat politicos să iasă pe uşă, mă scoate din minţi. Glumele lui sunt acre. Figura lui e acră şi mai tare… Se uită la aur, zice că vrea aia sau aia, însă porcul pute de la distanţă când nu-i între porci, se vede că vine la noi pentru altceva, cine ştie, poate pică ceva, cam aşa lasă să se întrevadă vocea lui, aşa că găsesc întotdeauna un pretext să ies, chiar dacă Carolina îmi şpoteşte discret:

-Să nu mi-l laşi pe cap…

-Tu te pricepi să scapi mai repede de el…

27

Unde găsesc eu un bărbat care să intre în fiinţa mea cu totul, să cânte în mine ca o vioară, să pot umbla în lume mândră şi să spun tuturor: Ăsta e soţul meu…

-Lino, m-am săturat să mai stau singură, vreau un bărbat…

-Na, ce te-a apucat, ieri ziceai că nu mai vrei să vezi bărbaţi în viaţa ta!

-M-am răzgândit. Pur şi simplu sunt prea sănătoasă ca să stau singură pentru tot restul vieţii. Eu nu mai pot, vreau să iubesc, doamne cât aş putea să iubesc…

-Dar n-am mai auzit de dumnealui ăla care ziceai ceva, nimic, nimic?

-Dacă aş fi mai îndrăzneaţă cu cineva care-mi place… Cred că dumnealui are pe cineva… Nu sunt sigură… Iar o să mă întorc de la drum cu inima pustie…

-De la ce, pustie?

-De la dragoste fără speranţă…

-Păi de ce nu te duci să-i spui?

-Vai de mine, tu aşa ai face?

-Nu ştiu, dar cum te văd pe tine, tu eşti în stare de orice…

-Mi-amintesc când aveam vreo cinşpe, şaişpe ani cum credeam că pot să găsesc în fiecare bărbat idealul meu. Pur şi simplu mergeam pe stradă cu Carmen şi ziceam uite, ăla îmi place şi ăla, uite la ăla ce privire de te topeşti în ea… Dar ei nu ştiau şi eu n-am dat semnale niciodată, dar tare aş mai fi vrut să iubesc şi să mă dăruiesc fără condiţii… Mă uit acum la fete care chiar fac asta, nu sunt inhibate precum am fost eu.

-De ce erai inhibată?

-Cred că din cauza educaţiei de-acasă… Prea ştiam că atunci când îţi vine vremea să te îndrăgosteşti, trebuie să spui mereu "Nu", iar când începi să-ţi pierzi minţile, trebuie să fie stabilită data căsătoriei… Şi să aibă dumnealui o "situaţie", da la noi în familie se cere aşa ceva, nu poţi să iei pe oricine…

-Şi ai respectat întocmai?

-Nu, am făcut totul pe dos. Sunt oaia neagră a familiei…

-O, nu-ţi face probleme că şi eu! Am făcut tot ce-am făcut fără acordul părinţilor şi culmea e că de fiecare dată m-au sprijinit după ce-am făcut vreo boroboaţă.

-Lasă că tu eşti o fată bună…

-Acum ia zi, când te uiţi la bărbaţi, ţi se mai pare că ai putea să-i vezi cu aceeşi ochi ca la şaişpe ani?

-Nu, acum sunt atât de selectivă, pur şi simplu primul gând este dacă aş putea să fiu mândră cu el sau de el… Nu mă interesează culoarea ochilor, nici înălţimea, nici ce-i place… Mă întreb acum: Pot să fac un copil cu acel bărbat? Mă scutur rău de cap când văd câte unul care mă curtează.

Cred că e ceva instinctual, simt că nu mai am timp şi nu mă mai joc ca atunci… Timpul se comprimă, vreau să ajung la o destinaţie? Nu. Vreau să străbat drumul cu mai multă intensitate decât înainte. Ştiu acum ce este mai frumos pe drum. Vreau să savurez pasiunea, nu vreau s-o înghit dintr-o înghiţitură, ca la nouăsprezece ani.

28

Am vrut atât de mult să merg la lansarea cărţii lui Susan în Romania… Mai ales că ştiam că El este acolo…

Mi-am cumpărat un costum alb, l-am atârnat pe umeraş în faţa patului meu şi l-am admirat o săptămână. Îmi plăcea atât de mult, încât abia aşteptam să fiu acolo şi să-i arăt Simonei că am ascultat-o şi învăţ să mă îmbrac, în sfârşit.

Am plecat dimineaţa devreme. Când am ajuns aproape de Bucureşti am oprit maşina într-o staţie de benzină şi m-am schimbat, m-am aranjat, apoi am plecat căutând pe drum un coafor. Am găsit un loc în care am plătit de trei ori preţul pe care îl plăteam stilistei mele, dar asta e, capitala e cu dezavantajele şi avantajele ei…

Simona, mă aştepta gata îmbrăcată.

-Am emoţii, eu o să traduc toată partea lui Susan…

-Bravo, las că o să fii superbă, te-am văzut ce bine te descurci în public… Vorbitoare!

Pe Simona am reîntâlnit-o cu câteva luni în urmă, intrase la mine în magazin să cumpere ceva, după mai bine de zece ani. Fusesm colege de bancă, bune prietene, dar ne-a rupt viaţa pe drum… Ea s-a mutat în Bucureşti, eu n-am mai găsit-o. Dar când am regăsit-o era neschimbată.

-Când treci prin Bucureşti nu stai să nu treci pe la mine…

M-a invitat la ea acasă când eram în trecere, am zis vin, când bat la uşă, un tip ciudat mă pupă şi zice:

-Ai venit, muza mea cea aşteptată?..

Plină casa ei de poeţi… M-am simţit acolo atât de bine, parcă m-am întors acasă, după multă vreme… Profesorul a venit mai târziu. După ce-a venit el, eu n-am mai putut să scot o vorbă. Când l-am văut sclipind între toţi am hotărât că aşa vreau să arate bărbatul de lângă mine…

-Te rog, Simona să traduci pentru mine… Dragă Susan, esti un model pentru mine, îţi mulţumesc pentru azi, mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc şi să-mi pun viaţa în ordine… Thank you, thank you… "La naiba, ar trebui să învăţ engleza, par atât de încuiată când aştept pe alţii să traducă pentru mine…"

Ne-am aşezat în jurul ei… Este o femeie superbă. Pielea, hainele, bijuteriile, vocea, încrederea în ea… Şi ea e divorţată şi uite cât succes emană… De ce nu sunt şi eu ca ea? Cred că aş putea să fiu… Suntem cam douăzeci de femei în jurul ei… Şi felul în care mănâncă e delicat…

Aş putea să fiu şi eu ca ea ? Da, ce ar putea să mă împiedice să fiu o femeie singură şi de succes?

Profesorul era delicat în jurul americancei, o servea cu şampanie, cu prăjituri…

-Susan, eşti de accord că româncele sunt femei foarte frumoase?

-O yes! I see here!

-Ia spune, care este cea mai potrivită fată pentru mine de aici?

Toată lumea a izbucnit în râs… Numai mie mi-a venit ca o palmă fierbinte răspunsul…

N-am mai auzit restul discuţiei… Încercam să formulez scenariul. Deci la plecare o să mă strecor în înghesuială şi o să-l iau de braţ şi o să-i şoptesc ca şi cum mi-aş lua rămas bun:

-Eu sunt fata potrivită pentru tine!

-…?

Cu mintea în ceață mi-am executat scenariul. Mi-era teamă până în vârful degetelor de la picioare. Dar am făcut-o fără să gândesc. Apoi am rupt-o la fugă fără să mai privesc înapoi…

Ce proastă, doamne, ce proastă! Am stricat o prietenie atât de prețioasă! Cum mai dau eu ochii cu el… Am stricat tot. Cum mai pot eu să merg în Praga cu tot grupul acela de oameni superbi, după toate astea? Era atat de important să merg la Praga… Şi tocmai acum când am ascultat-o pe Susan… Tocmai azi să fac asta… Când ar fi fost cel mai indicat să aplic ce-am învățat, am făcut exact pe dos… Ce-o să-i spun, Simonei?

29

Ba o să merg la Praga. Bineînțeles pot spune că a fost o glumă, pot spune: "Iertați-mă, așa-mi place mie să mă joc…" La vârsta mea, mă mai joc precum fetele de şiprezece ani? Ruşine să-mi fie, cam ruşine…

"Doamne ajută-mă, doamne ajută-mă să trec cu bine de această întâlnire. E o lună de atunci… O fi uitat… Doamne ajută să nu fi auzit… "

Autocarul se vede, doamne, ce mă fac? Gata, m-a văzut… Aici, opreşte, acum ce-o fi o fi! Poate că scap cu fața curată…

-Bună ziua…

-Bună ziua, Maria Am păstrat un loc pentru tine aici, lângă mine…

Numele meu e Maria? De când am eu un nume de femeie? Maria înseamnă "cea iubită", cred că este o greşeală să mă chemi cu acest nume … Eu sunt doar copilul unei mame şi mama unui copil. Domnule, eu am fost femeia fără nume, cum ai tu curaj să-mi dai acest nume? Aşa cum pronunți tu acest nume, mă topesc. Ia uite cum se învăluie în jurul meu o aromă şi mă simt om, femeie…

Mă împiedic şi cad pe culoarul autocarului… În stomac am un cuțit uriaş… Mă ridic şi mă uit la privirile celor din jur… Toată lumea pare preocupată de altceva decât de mine… De când mi-a dat el mâna? De când îmi ține mâna în mâna lui? A, de când am căzut… Când m-am ridicat? Să stau la geam sau nu?

-Stai la geam dacă vrei…

Autocarul porneşte încet. Lumea e veselă, toată lumea se cunoaşte, va fi un drum superb… Nu ştiu… Sunt cam pierdută… Mă atinge cu umărul, da, s-a aşezat lângă mine… Mă înfior până în vârful degetelor de la picioare…

-Ce mai faci?

-Bine… Tu ce mai faci?

-N-am uitat ce mi-ai spus acum o lună…

Închid ochii ca să nu uit acel zâmbet uriaş de om drag, drag până în adâncul adâncului, adâncului…

Un vis…

S-a întunecat şi am trecut de vamă… Toată lumea doarme… Capul lui s-a aşezat uşor pe umărul meu… Nimeni nu vede… Doamne, ce-am făcut? Acum nu mai pot da înapoi! Curaj, curaj… De unde? De oriunde… Ce, nu mai ai? Caută… Poate găseşti de cumpărat! Nu? Poate are careva din jur… Eşti bună negociatoare, găseşti… Îmi place mirosul lui… Oare cum ar fi să-l sărut acum? Nu… Doamne fereşte! Da chiar aşa, ce-i cu buzele astea reci… Pe gura mea? Ce, nu-s buzele mele? Ale cui? A, credeam că sunt ale mele… Ce ciudat… N-am avut decât un bărbat în viața mea… Iată că a plecat unul şi a venit altul… Crezi că-l poți iubi? Ce, te-ai speriat? E ciudat să iubeşti din nou… Cum aşa brusc să înnebunesc? Dar cum de nu mă pot stăpâni deloc? Unde-i mâna mea? A intrat in buzunarul lui? E rece? Da, e rece, trebuie să mă cuibăresc mai aproape… Cum e rece şi eu sunt atât de fierbinte? Doamne, cum am înnebunit… Dacă n-ar fi lume în jur l-aş iubi, l-aş muşca, m-aş răzbuna pe toți bărbații din lume… Şi părul ăsta… care se sprijină pe buzele mele… De ce se ating nasurile noastre? Poate că s-au încurcat unul pe celălalt… De fapt la buze trebuia să se ajungă… Doamne, nu mă lăsa să mă topesc atât de tare… Doamne, îndură-te de mine…

-Ne vedem în două luni…

30 Fructe coapte

Cum adică, ne vedem în două luni? " Nu te sun"… Cum adică? Mi-a intrat o durere în colțul ochiului stâng, mă doare, mă doare durerea durerii, cum adică ne vedem în două luni… " Nu te sun până atunci…" Adică pentru că eşti prea departe, sau ce? Ce, nu sunt telefoane acolo? Adică ai bătut la uşă şi intri să vezi ce-am pus pe masă, gata, am văzut, îmi place… Mai vin eu, peste două luni… adică tu nu vezi prospețimea bucatelor?… Ce, nu vezi cât de femeie sunt, cât de coaptă? Adică tu laşi zeama fructelor să curgă pe farfurie şi te mulțumeşti să te uiți la sâmbure?... Poate că n-am înțeles eu, da, proastă mai sunt, doamne, de ce am început asta? Adică tu crezi că eu m-am jucat, nu? Am spus aşa hai să vedem ce iese din trei cuvinte, hop, țop, asta e… Gata, vine ăla trebuie să plecăm, te conduc la tren… Am avion la şapte… Nu te sun… Până mă întorc…. Adică eu stau cu mirosul nopții trecute pe piele, mă joc două luni cu seri nedormite până intră în mine teama? Nu, ai zis că… A , n-ai ştiut că trebuie să pleci… Până ieri… Şi ai vrut să ne vedem înainte… Mă doare… Ştii unde mă doare? Exact în locul în care… Nu! ştii ce cred ? Cred că o să supraviețuiesc două luni… Lasă, de la mine… O să uit această zi, sau noapte, ce-o fi… Doamne, cât ai intrat de adînc în fiecare fibră a trupului meu! Mîinile tale mă mângâie fără încetare pe frunte… Crezi că aud alintările tale? Nu, mă gândesc că n-a fost cine ştie ce… Ce dacă, ia uite cum m-a cuprins zăpăceala şi stomacul se zgâieşte la mine… Nu pot mânca nimic… Serotonina s-a spart acolo şi-şi face de cap… Iar ți-ai lăsat gândurile să umble fără direcție… Gata. Stop!

-Biletele la control, vă rog…

La ce să mă gândesc eu de acum înainte? Dacă mă ating cu un deget mă înfior ca naiba, mă vede lumea în jurul meu cât de absentă sunt…

-Ce-i cu tine, încă n-ai venit acasă?

-Ce, se vede?

-Eu nu ştiu ce-ai pățit, dar nu mai eşti în apele tale…

-Ştii ce cred? Toți bărbații sunt nişte porci.

-De ce, fato?

-Lino, Linici, nu ştiu de ce mă doare atât de tare…

-Dar ce ți-a făcut, dragă?

-Nimic… A zis că nu mă sună două luni… Cum adică, mă duc acolo opt ore cu trenul, stau o zi cu el, prin oraş nici nu mă ține de mână, cică e figură publică, să nu-l vadă careva… Petrecem cea mai romantică noapte posibilă şi zup! Trebuie să plece pentru două luni… Ce porc!

-Ce porc? Eu nu văd nimic de porc… Totul e super…

-Crezi?

-Bineînțeles că cred… Dacă-ți spunea că pleacă a doua zi, te mai întâlneai cu el?

- Bineînțeles că n-aş fi schimbat nimic… Sunt atât de nerăbdătoare…

-Aşa, acum eşti tu… Ți-ai revenit…

-Hai să facem inventarul…

31

-Aici nu te poți îneca, sarea te ține la suprafața apei…

-Hai să mergem mai departe, n-ai cum să oboseşti când înoți în apă atât de sărată… Ori întoarce-te şi fă pluta… Aşa, pluteşte deasupra apei, ca să te poți odihni…

-O auzi pe Celine Dion? Doamne, cât îmi place femeia asta! Hai mai aproape de grupul acela, s-o ascultăm…

-Andrei, vreau şi eu o înghețată…

-Da, ce sunt sclavul tău?

-Aruncă mingea la mine…

-Aaaaa… nu… aaaaaaa…

Mă întind pe prosop, plină de sare. Pielea mi se usucă, parcă ar vrea să se crape de la sare, însă stau la soare destul ca să mă ard… Stau întinsă pe burtă şi nimeni nu-mi poate vedea faţa: Ce mai faci, dragul meu drag? Ştii tu cât mă gândesc la tine? Îmi petrec nopţile cu tine… Am întors amintirea nopţii petrecute împreună pe toate feţele. Am zdrenţuit-o, am uzat-o, nici nu ştiu dacă s-a întâmplat…

"Ia să recapitulăm… Deci, trenul a oprit şi tu n-ai fost acolo… Ai întârziat, ai avut ceva important… Mai important decât mine? Lasă, am trecut peste asta… Bine… Am coborât şi te-am aşteptat, ia uite, nici n-ai schiţat un pas spre mine… A trebuit să vin, eu spre tine toţi paşii… Şi ce dacă? Dar nu vezi că mi-e geanta grea şi poate ar fi bine să te oferi măcar s-o duci tu? Nu. Nu aşa… Pe partea cealaltă: ia uite cum te uiţi după mine disperat că nu mă vezi… Poate crede că n-am venit… Am venit, iubitul meu, ce-ar fi să mă ascund puţin, să-ţi dau emoţii? Dacă mi-e foame? Mi-e o foame nebună de tine în fiecare bucată din trupul meu, ia uite cum mă sfâşie foamea de dinăuntru mă sfâşie… Unde mergem? A, e un restaurant mai retras… Putem sta acolo în linişte… Da, m-ai sărutat? Ce, ăla e sărut? Numai pe-o soră o săruţi aşa pe obraz la repezeală… Deci, pentru ce bem? Pentru iubire… Ha, ha, ha… A cui iubire? Eu nu beau bere, poate o dată pe an… Acum am devenit prea veselă şi nici nu am terminat paharul… Mâna ta mă mângâie pe păr… Ne vede chelnerul … Ce face Celine aici din nou? A, mă scufund odată cu Titanicul… mâna ta e o comoară pentru părul meu… Dacă continui în felul acesta, mă înec înainte să intru în apă…

Îţi plac?! Ce romantic? Da de unde, cum şi ce, nu erau cuvinte mai rafinate? Limba ta e săracă azi, unde străluceşti printre stelele lumii? Nu, nu e săracă, din cale afară… Nu, nu mă retrag deloc, mă stabilesc doar în punctul în care mă simt confortabilă şi o luăm de acolo… Deci, ea… Femeia aceea a plecat din tine… Tu cu ea, da… Cum vine asta? Nu înţeleg… Cum a plecat din tine iar tu ai rămas în ea? Atunci? Ce caut eu aici? Eu caut ce caut. Dar tu, tu ce cauţi? Crezi că eu nu sunt o femeie? Sunt o femeie, îţi spun acum să înţelegi, sunt o femeie. Bineînţeles că sunt plină de dragoste, sunt nebună de dragoste, nu-mi pasă … Auzi, ştii ce cred acum: M-a croit Dumnezeu pentru tine. De unde ştiu? De la faptul că aşa cum stai tu la masă în restaurantul ăsta scump, (putea să fie şi ieftin că nu-mi păsa) unde mă atingi tu, acolo, pe gât în jos, vezi cum ţi-ai dus degetele după ureche, da, mai jos acolo se strecoară viaţa ta în viaţa mea, sângele meu atât era de rafinat înainte să se amestece cu al tău… Ce se învârte chelnerul ăsta pe aici? Nu, nu mai vreau nimic… Cum să nu mai vreau nimic? Vreau să tac lângă tine toată noaptea… Taci, nu vorbi… Lasă nopatea asta să se petreacă după capul ei! Ce crezi, noi suntem mai deştepţi decât ea? De ce zic ei, prost ca noaptea? Noaptea asta e cea mai deşteaptă noapte din viaţa mea… O las să curgă, bucăţică cu bucăţică, savurez vinul roşu… Am ajuns să beau vin? Nici tu nu bei de obicei? Ce, parcă avem azi nevoie de alte afrodisiace? Dacă ar trece peste mine un râu, nu ar putea să mă oprească să nu te urmez… Nici nu-mi aud paşii… Ce felină, doamne… Sunt mai trează ca niciodată, simt răcoarea serii în sandale… Se urcă şi mă înfăşoară toată… Rochia asta galbenă, ce mă dezgoleşte în privirile tuturor… Mi se văd sânii ascuţiţi gata să iasă prin rochie, Adriana, da ea m-a forţat să-mi cumpăr rochia asta… Arată-ţi şi tu formele, ia uite ce corp frumos ai… Nu ştiam, de unde să ştiu? Purtam numai blugi de ani şi ani, parcă m-am născut în blugi… Apoi am început să port costume clasice, să fiu elegantă fără să stârnesc pofte. S-a deschis uşa ? Aici trebuie să fac un pas, încă unul… Să-mi las poşeta, unde să-mi pun poşeta? Acolo e baia? Ia uite ce fir de păr de femeie aici… De când o fi aici? De ieri, de alaltăieri? De un secol? Mai bine de un secol… Ce dacă? Eşti croit după mine, sunt sigură, uite cum sar cuvintele din pieptul tău… Mai vorbeşti mult la telefon? Vorbeşte… Ştiu că mâinile tale pot să mă cuprindă aşa, însă nu ştiam că buzele tale au gust de vin roşu… Cum a rămas vinul acela acolo, tot drumul? Eu de obicei nu beau vin… Nici tu… Am treizecişidoi, ştii? Sunt femeie… Azi am devenit în sfârşit femeie… Nu mă trânti în aşternutul ăsta, e prea devreme, noaptea încă nu s-a gândit să tacă, de ce stau umerii tăi pe pieptul meu, pe sânii mei, i-au întrebat înainte, ce dai buzna, eu n-am ştiut că-i atat de banal, degetele tale pe buzele mele, singura certitudine că eşti croit pentru mine… Nu mă strivi, încă n-ai dreptul, uite noaptea cum se strecoară, tiptil, crezi că-mi pasă dacă sunt învelită, nu, mi-e teribil de cald, vezi sunt udă din cap în picioare alunec pe tine, prin tine, n-am ştiut cât de bine e să te respir bucăţică cu bucăţică, de mult aşteptasem această frică… Uite cum stau învelită ca o fetiţă, da vreau şi apă, vinul s-a împrăştiat pe obraji, tu crezi acum că eu mai merg înapoi, după noaptea aceasta, a mea, care şi-a pus amprentele pe patul tău, pe prosopul tău, pe duşul tău… După cum vezi, sunt aici cu mâinile pe copiii tăi nenăscuţi încă…

Câți copii vreau să am? Ce întrebare e asta? Câți vrei tu să ai?… Vorbim de copii, după o noapte ca asta, pui lucrurile cap la cap, da… o promisiune… Nu uita, zece aş face cu tine într-o singură noapte… Nu vreau să faci nici o promisiune… Lasă noaptea să ne bântuie, până te întorci… Mâine va fi o zi normală… Nu, mâine nu va mai fi o zi normală… De acum înainte, mâine nu va mai fi o zi normală… Pot să merg pe stradă, să privesc oamenii drept în ochi şi să le spun cu o singură privire: "Ştiu! Ştiu tot, nu te ascunde, mă bucur pentru voi…"

-Alo, alo sunteți acasă… Alo, ați adormit…

-Nu, da… Puțin… Lasă-mă în pace că n-am terminat… Lino, de ce m-ai trezit?

-Dragă, te porți ciudat!

-Cum adică?

-Respiri ciudat, am crezut că plângi… Sau visezi…

-Da, visam cu ochii deschişi…

-Chiar dragă, de când nu ți-a mai dat nici un semn de viață?

-De două luni… Nu ştiu de ce… Poate s-a întors şi …

-Lasă nu mai gândi negativ… te sună el…

-Alo, draga mea… M-am întors…

-Te-ai întors?

-Da, de zece minute am aterizat…

-Te-ai întors…

-Hai să ne vedem câteva zile la Sinaia…

-Da… Mi-a fost dor de tine…

-Acum m-am întors… Să nu-ți mai fie…

Las copilul cu Carolina. S-au împrietenit şi-şi petrec ceva timp la Internet café amândoi.

-Nu mai vreau să plec cu trenul… M-am săturat de trenuri… Mă duc cu maşina… Lino, te rog să nu-l laşi la calculator la nesfârşit… Şi să mănânce, nu-l lăsa nemâncat…

Carolina îl gâdilă şi el o loveşte cu pumnii uşor…

-Ce purtare-i asta?

-Ea a început!

-Ia spuneți-mi voi mie, cum plec eu şi las doi copii care se mai şi bat?

-Las că vine Robert şi-i pun la lupte pe amândoi…

-Cine-i Robert?

-Cum cine? Prietenul meu…

-Nu mi-ai zis…

-Ba ți-am zis, dar tu de o lună nu mai auzi nimic… Îmi pare bine că pleci, poate te lecuieşti şi te întorci acasă mai sănătoasă la minte…

-Ia uite ce monstru am creat… Când ai venit la magazin în prima zi, erai o femeie sfioasă şi respectuoasă… De-aia te-am angajat…

-Hai, gata, la revedere, ne vedem după "tratament…"

Drumul e cam patru ore. Zbor, n-am altceva de făcut, decât să zbor…

"La naiba, nu mi-am dat seama că am viteză… Asta e a doua amendă anul acesta… Ce te uiți la mine aşa de iscoditor? Ce crezi că-mi inspiri teamă? Nu, nu mi-e teamă mie de uniforma ta… Ce, te crezi aşa de frumos?… Sunt prea veselă, n-ai văzut pe cineva să primească o amendă cu atâta veselie? Ce-mi pasă mie de amenda asta? Dacă ai ştii tu cu cine mă întâlnesc eu… Mi-e inima atât de plină, că dă pe dinafară… Uite, îți doresc o zi bună, ți-ai făcut doar datoria… Eu nu mă opresc din viteză… Ce, crezi că mă împiedică o amendă?"

-Bună ziua…

-Bună ziua…

-Ce mai faci…
-Mi-a fost dor de tine…
-Şi mie mi-a fost…
-Cum merg afacerile tale?
-Bine, foarte bine… Dar la tine…
-Bine, n-am bani destui cât aş putea să mai investesc…
-Fă-mi un plan, să văd cum facem… Investesc şi eu, fă-mi un plan…
-Am găsit castelul ăsta…
-E frumos… Da e chiar foarte frumos…
"Ce te uiți la mine pe furiş? Suntem de gheață, nu-i aşa? Cum de am lăsat atât de în urmă amintirea nopții de acum două luni? Atinge-mă, atât am nevoie, să mă atingi doar o secundă… De ce urci scările atât de repede? Unde te grăbeşti? Am greşit cumva bărbatul? Aşteaptă-mă… Hei… Stai să văd dacă am greşit. De ce deschizi uşa şi intri în fața mea? Asta e politicos? Nu, nu este politicos… Geamantanul ți l-ai aruncat la picioarele mele, ce, crezi că eşti la tine…"
-Maria, vreau să fiu cu tine…
"Iar ți-ai pus buzele peste suflarea mea şi am uitat să respir, crezi că hainele sunt făcute să stea pe mine, te înşeli, ți-am rupt nasturele, nu-i nimic, ți-l cos, ăsta e un aşternut străin, e rece, chiar dacă e vară, e rece seara aici, mi-e pielea atât de fină cum vor degetele tale să spună? Vezi, pe unde mă atingi mă doare, o durere, toate se duc în stomac. Acolo e centrul universului meu şi al tău azi, în seara aceasta, nimeni nu ştie cine suntem, chiar dacă ar afla, mângâierile tale fac vânătăi pe spatele meu… Dar seara aceasta ne-a promis să tacă, să ne putem plimba pe rând, unul cu altul, nu-i nici un pericol, nici-o grabă, muzica ta iar s-a strecurat pe furiş în mine. De ce pui degetele pe buzele mele şi te strecori încet în cuvinte? Nu ştiu să țip, dacă vrei, învăț… Te învăț şi eu ce-mi place mai mult, pune mâna pe părul meu şi nu înceta să mă mângâi… Ochii, da, ține ochii închişi, să-i deschid? Nu se vede nimic, doar tăciunii mai dau puțină lumină. Cât a trecut? Ore sau zile, mi-e foame, mi-e o foame cumplită. De ce stai rezemat pe un cot şi mă priveşti trecând prin mine, nu, nu mă mai sperie tăcerea dintre noi… Eu te-am ales… Ştii că eu te-am ales, e prea târziu pentru tine acum, chiar dacă vrei să mă alegi, e prea târziu…"
-Draga mea…
-Ce facem acum?
-Vin câteva zile la tine, ce zici? Vreau să-l cunosc pe copilul tău…

"Ştiu că mâinile tale pot să mă cuprindă aşa,
însă nu ştiam că buzele tale au gust de vin roşu…
Cum a rămas vinul acela acolo, tot drumul?
Eu de obicei nu beau vin… Nici tu…
Am treizecişidoi, ştii? Sunt femeie…
Azi am devenit în sfârşit femeie…
Nu mă strivi, încă n-ai dreptul,
uite noaptea cum se strecoară, tiptil,
Nu vreau să faci nici o promisiune…
Lasă noaptea să ne bântuie, până mă întorc
Mâine va fi o zi normală…
Nu, mâine nu va mai fi o zi normală…
De acum înainte, mâine nu va mai fi o zi normală…
Pot să merg pe stradă, să privesc oamenii drept în ochi şi să le spun cu o singură privire "Ştiu! Ştiu tot, nu te ascunde, mă bucur pentru voi…"

“Bună dimineața trecătorule pe stradă… Te iubesc, nu ştiu cine eşti, bună dimineața, vezi, ceea ce mi se întâmplă mie, aş vrea să I se întâmple oricărei făpturi omeneşti… Astăzi m-am trezit să-ți spun că e timpul să crezi că minuni se pot întâmpla în viața ta, hai cu mine, dă-mi mâna, nu ştiu dacă direcția în care mergem e cea mai bună, însă îți promit că inima ta va prinde iar viață şi vei vedea din nou roua din iarbă dimineața devreme, aveai nevoie de o briză în părul tău, ştiu unde e briza, vezi furnicile cum urcă-n copacul acela, spune-mi de când ai uitat de furnici? Te iubesc, trecătorule, nu mă privi ciudat cum zâmbesc, am uitat de ziua de ieri, cât am uitat… “

-Bună ziua, aveți ceva aur la vânzare?

-Astăzi nu… N-am de vânzare…

“Am atâta aur pe gratis, ia de aici, pune-l la gât, a, ia uite cum alunecă-n tine, nu-i nimic, am mai mult, vezi, pe degete, să-ți pun un inel? Un inel? Se scurge inelul, nu, nu te duce, iar ai intrat în pământ şi te-ai făcut copac sau floare… Ce floare e asta ? “

-La ce oră vine?

-La trei, mă duc la gară…

-Îl aduci la magazin? Ca să să ştiu cum mă îmbrac?

-Da, dar mâine, nu astăzi… Nebuno, te concediez dacă te dai la el!

“Ia uite hardughia cum vine şi rupe şinele şi aduce sunetul morții, chiar şi mirosul, bună ziua, oameni buni, iubitul meu e acolo, uite la el cum mă caută, vezi, el coboară, ce bine să simt că mă pot cuibări la umbra lui… Eşti departe? Nu, data trecută te-ai dus departe, ți-am azvârlit la picioare toată iertarea mea, mototolită rău de tot, mi-era ruşine cu ea, ce să caute între noi un concept ca iertarea… Suntem doar o entitate, noi împreună, când pleci, se lungeşte-ntre noi patru sute de kilometri sunetul telefonului de zece ori pe zi… Ai sunat să-mi spui, eşti aici, da, te văd, închide, vino repede şi atinge-mă, nu mă feresc de nimeni, să ştii…”

“Nici nu caut să înțeleg cum de mi-am încredințat viața în mâinile tale fără să hotărăsc cum făceam de obicei. Tu te-ai proptit cu privirea pe chipul meu şi eu te-am absorbit, un doi, trei.“

-Bună ziua, draga mea…

-Cum ai călătorit?

-Bine, oamenii din tren mi-au plăcut tare mult…

-Unde mergem întâi? La magazin?

-Nu, întâi mergem să mâncăm… Am făcut o ciorbă…

-Aaaa, ce bine, de mult n-am mai mâncat o ciorbă…

“Aşa cum muşti din bucata aia de pâine proaspătă, văd câtă poftă de viață ai… Dar ce crezi, sunt eu cumva mai prejos? Aş putea să te devorez în cinci minute dacă n-ar trebui să ies acum cu tine în lume să te arăt cui vrea să te vadă, ca să-şi dea cu părerea asupra presupusei mele fericiri… De ce oamenii scot din gură cuvinte şi le aşează ca nişte ziduri după care se apără, nu de alții, dar de teama că ei, cei adevărați vor deveni transparenți? Ia uite cum ni se întind hohotele de râs mai departe de urechi… Ne-am dezgolit unul în fața celuilalt şi ne arătăm goliciunea, tot ce s-a scris acolo, de la începuturi. Ia vezi cum te aud chiar şi fără cuvinte, cântă prezența ta peste tot… Ele, unde sunt? Pe rafturi? Le-ai scris şi le-ai pus acolo să înghită praful ce va veni? Mi le deschizi rând pe rând, pe sărite. Dacă le aduci pe toate cu tine, vezi, s-ar putea să le şterg adesea de praf, nu, nu din gelozie, ci din dorința de a-mi aminti ziua de azi. După cum vezi, eu sunt o carte imensă, neterminată în fiecare zi… Te trezeşti dimineața cu mine, îți strecori mâinile să te apuci de scris, stop, verşi cafeaua în pat, azi de la dramă, hai să trecem la comedie, da, azi am chef de altceva…”

33

“Aşa arată un diamant pe degetul meu? N-am văzut niciodată un diamant. Am vândut aur, dar n-am privit atât de aproape un diamant. Tu, astăzi tu? Te mişti de la unul la altul şi vorbeşti cu toți, şampania curge râu, uite câte bucate alese şi guri înfometate… Azi e ziua noastră? Nu, nu cred. Azi e ziua lor. Ziua noastră a început de mult, azi facem pauză şi începem din nou de mâine. Vezi, de ce spun asta? Fiindcă azi nu eşti tu. Azi ai făcut o pauză de tine. Tu, cel al meu, te întorci diseară ori mâine, când

toți au plecat la casele lor. Așa că stau aici, în rochia mea albă, nemireasă, nu plâng, e doar un strop jucăuș ce vrea să iasă pe gene. Azi nu sunt eu, eu cea adevărată nu primesc atâtea pupături într-o zi. Mâine, mâine când toți pleacă, viața mea începe…”

Viața a intrat adânc în mine.